

Muốn Kết Hôn Tự Tự

Contents

Muốn Kết Hôn Tự Tự	1
1. Chương 1: Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64

Muốn Kết Hôn Tự Tự

Giới thiệu

Anh chính là hảo tâm giúp cô gái kia đang bị mấy tên lưu manh vây quanh một phen, Vì sao lại bị c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-ket-hon-tu-tu>

1. Chương 1: Chương 1

Đêm đen gió lớn, khắp nơi tịch mịch.

Trử Tự Tự nhẹ nhàng chuyển động đến phía cửa phòng, lén lút đem cửa phòng mở ra, ló đầu ra ngoài cửa, nhìn trái nhìn phải một chút, lại tỉ mỉ, mang toàn bộ sức lực mình có chú ý nghiêng tai lắng nghe.

“ Hô — hô — hô — ”

Ba ba đánh tiếng hô.

“ Ân — ân — ân — ”

Tiếng mẹ tiếng hít thở.

Thật tốt quá! Xem ra hai người đều thật sự ngủ say.

Bất quá, để ngừa vạn nhất, cô vẫn là thử một chút thì hơn.

Trử Tự Tự đem cửa phòng đẩy ra một chút, sau đó nhẹ nhàng tiêu sái đến căn phòng trước đây của chị ba nay đã đổi thành phòng của mẹ vì để tiện cùng cô tâm sự, cô muốn thăm dò nhẹ nhàng một chút nên kêu một tiếng.

“ Mẹ?”

Người trên giường không hề có động tĩnh.

“ Mẹ?”

Cô lại kêu một lần, lúc này giọng nói lớn hơn một chút, nhưng mà kết quả không hề thay đổi, mẹ vẫn ngủ say như trước, thậm chí đánh động liên tục cũng không nhúc nhích một chút.

Miệng cô bắt giắc khê nhếch, trong lòng có chút vui mừng, lén lút xoay người trở lại phòng mình, đem bức thư vốn đã viết sẵn từ trước để trên bàn học, sau đó mới nhắc hành lý ra khỏi phòng, đóng cửa phòng, rón rón rén đi một bước hướng về cửa thứ hai.

Đi xuống lầu hai.

Ba ba vẫn ngủ trong căn phòng trước kia ở lầu hai, nhưng vì để giữ chân cô, ba ba bình thường đều có thói quen đóng cửa ngủ, nhưng mấy tháng nay đều để mở cửa phòng rồi mới ngủ.

Trước đây có vài lần, cô bởi vì khát nước hoặc đói bụng, rời giường xuống lầu tìm nước uống hoặc tìm cái gì đó để ăn, đều bị ba ba đột nhiên từ phía sau kêu vang lên một câu “Con muốn đi đâu” làm cô sợ tới mức nhảy dựng lên.

Từ lần trước, sau khi cô bật thốt lên nói ra chuyện cô muốn chuyển ra ngoài sống, ba mẹ thật sự giữ cô rất chặt, lại không thể thay đổi chủ ý của ba mẹ, so với tính cách thoải mái trước đây của ba mẹ quả thực là hai người khác nhau, làm cho cô rất tức giận, mới có thể lên kế hoạch trốn nhà như bây giờ.

“hô — hô — hô — ”

Tiếng ngáy của baba phi thường có tần suất, tỏ vẻ ông ngủ thật sự say, bất quá ngay cả như vậy, cô vẫn là cẩn thận nín thở, đi qua phòng của ông, vừa xuống lầu vừa ngoái lại nhìn, chỉ sợ ba ba đột nhiên tỉnh lại xuất hiện phía sau cô.

“ hô — hô — hô — ”

Đi vào lầu một, vẫn có thể nghe thấy tiếng ngáy ngủ của ba ba liên tục mà vững vàng, làm cho cô thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng khó khăn hiện tại mới bắt đầu – cô mở ká cửa sẽ phải đẩy chiếc cửa sắt này ra, điều này sẽ làm phát ra âm thanh. Nếu lúc này đánh thức ba mẹ, như vậy hết thấy liền kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Không chỉ như thế, sau này cô có khả năng thật sự sẽ bị ba ba giam lại, mất đi tự do.

Thành bại tất cả trong nháy mắt, hiện tại cô chỉ có thể cầu ông trời phù hộ.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng lầu hai, hít sâu một hơi, động thủ bắt đầu chuyển động chiếc khoá trên cửa.

“ khách ” một tiếng vang lên, làm cô sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập. Cô nhanh chóng quay đầu nhìn về phía lầu hai, đồng thời ngừng thở, ngưng thần yên lặng nghe.

“ hô — hô — hô — ”

Tiếng ngáy ngủ không thay đổi, xem ra không thành vấn đề, cô nhắm mắt lại, cảm giác tim đập như điên ở trong cơ thể.

Còn có hai chiếc khoá, cùng với chiếc cửa sắt khó khăn kia.

Trử Tự Tự, người nhất định phải chống đỡ được nha! Chỉ cần đêm nay có thể đào thoát thành công, từ nay về sau trời cao biển rộng, mặc người ngao du.

Trọng yếu nhất là, như vậy người có thể cùng học trưởng cùng ở cùng bay.

Một khi đã ở cùng nhau, khi kết hôn, gạo nấu thành cơm, cho dù sau này bị ba mẹ bắt được, bọn họ cũng không thể làm gì, chỉ có thể chấp nhận lựa chọn của cô.

Hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, cô một bên nghe tiếng ngáy ngủ trên lầu của ba ba, một bên đi tới mở khoá cửa trước.

Việc này có vẻ nhẹ nhàng, chiếc khoá đã được cô mở ra không có tiếng động gì.

Sau khi mở được cửa trong này, khó khăn nhất chính là chiếc cửa tiếp theo – cửa sắt bên ngoài.

Khi mở được khoá cửa sắt, trên cửa lại phát ra tiếng “khách” làm cho cô cảm thấy thần kinh đang căng thẳng của mình quả thực sắp đứt phệt.

Nhưng là không nghĩ tới, việc vốn làm cho cô lo lắng sợ hãi nhất chính là việc đem cửa đẩy ra sẽ có tiếng động rất to, thế nhưng tình hình đặc biệt lúc ấy không có xuất hiện tiếng động gì, làm cho cô thực sự mừng rỡ, thiếu chút nữa hoan hô ra tiếng.

Động tác nhanh chút nha, còn không có hoàn toàn thoát ly nguy hiểm đâu. Cô tự nói với chính mình, sau đó xoay lưng nhắc hành lý túi đi ra khỏi cửa, lại xoay người cẩn thận đem cửa đóng lại.

Trước đóng cửa phía trong, sau lại đóng cửa bên ngoài, thật cẩn thận dùng chìa khoá đem cửa sắt khoá lại, “khách” một tiếng vang lên.

Khi đã xác định khoá trên cửa sắt đã được khoá, cô ôm lấy hành lý, lập tức chạy đi.

Tuy rằng đã sắp rạng sáng, đường cái không có một bóng người, nhưng chỉ cần nghĩ đến tiếp theo cô có thể nhìn thấy học trưởng, còn có thể nằm ở trong lòng hắn, cô liền tuyệt không sợ hãi.

Học trưởng, đợi em một chút, em đến đây.

Trử Tự Tự cùng Tăng Thịnh Kiệt đã kết giao hơn hai năm gần mau ba năm, khi cô vừa lên năm thứ ba thì quen biết vị thạc sỹ học trưởng này.

Cô còn nhớ rõ ngày đó, cô đến thư viện mượn sách, bởi vì quyển sách cô muốn đang để ở rất cao, cô lại lười đi tìm cây thang, chỉ ngay ở trên kia, chỉ cần với tay, nhón mũi chân lên thì sẽ với được, cô không biết là lúc đó hắn đang đứng ngay đằng sau cô nở nụ cười. (tên này là người xấu nên mình để danh xưng là “hắn” nhé)

Thân hình cao lớn, tùy tay duỗi ra liền thay cô đem quyển sách kia lấy xuống cho cô, còn tươi cười nói với cô một câu –

“Nha, cẩn thận chút”

Từ đó về sau, cô liền cùng hắn phát triển quan hệ, mỗi lúc cô cùng hắn gặp mặt đều là những lúc cô bắt cần, lúc đó hắn luôn hô “cẩn thận chút, cẩn thận chút”, về sau bất tri bất giác hai người càng ngày càng khăng khít, cuối cùng biến thành người yêu.

Cô không thể xác định mình là khi nào bắt đầu thích hắn, chỉ biết là hắn đối xử với cô tốt lắm, thực rất yêu cô, thường làm cho cô cười thành tiếng. Hơn nữa, hắn thật sự rất tôn trọng cô, khi hôn môi cô cùng ôm cô, chỉ cần cô chống tay nói tiếng “không” thì nhất định hắn sẽ dừng lại, chưa bao giờ bắt buộc cô tiến thêm một bước thỏa mãn dục vọng của chính mình.

Trước đêm tốt nghiệp, học trưởng cho cô chìa khoá nhà hắn, chỉ nói với cô một câu “anh hy vọng em giữ nó”.

Ngay tại kia một khắc, cô quyết định phải gả cho hắn.

Sau khi về nhà, cô lập tức nói với ba mẹ cô muốn kết hôn, không ngờ lại bị phản đối quyết liệt.

Cô thương tâm thất vọng nói cho học trưởng chuyện người nhà phản đối, không ngờ hấn ngược lại còn đứng về phía ba cô mà giúp nói đỡ cho ba mẹ cô.

Hấn nói, không có cha mẹ nào hy vọng con gái sau khi tốt nghiệp đại học liền lập gia đình.

Hấn nói, ba mẹ phản đối là do luyện tiếc cô xuất giá quá sớm.

Hấn nói, ba mẹ nhất định cảm thấy cô tuổi còn trẻ, hấn là nên gặp gỡ nhiều người rồi mới nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự thì có vẻ thích hợp hơn. Huống hồ hấn vẫn đang đi học, sự nghiệp chưa thành, cũng không dám tới cửa cầu hôn.....

Ngày đó hấn nói thiệt nhiều, làm cho cô cũng có chút xấu hổ, nhưng là càng kiên định chính mình quyết tâm phải gả cho hấn.

Dù sao, không phải người đàn ông nào cũng sẽ thay nhạc phụ nhạc mẫu tương lai nói chuyện. Có con rể tốt như hấn, cô không hiểu ba mẹ ngay cả người hấn còn chưa có gặp qua liền phản đối, rốt cuộc là phản đối cái gì?

Nói tóm lại, bởi vì lời hấn nói, cô đã thực an phận làm một cô con gái ngoan ngoãn trong nửa năm, không nhắc lại chuyện muốn kết hôn, đến tận khi chị hai, chị ba đều kết hôn, tâm tưởng muốn kết hôn của cô mới lại lần nữa xao động lên.

Sau đó, cô lại đề cập đến chuyện này, nhắc đi nhắc lại liền chọc giận ba mẹ, không chỉ có nói sẽ giam bế cô trong phòng, thậm chí thật sự bắt đầu can thiệp, hạn chế tự do của cô.

Sống đến hai mươi ba tuổi, trước phòng đột nhiên có người gác cổng: Mỗi đêm trước chín giờ phải về nhà, ngày nghỉ nếu muốn ra ngoài, còn phải xin phép trước, hơn nữa phải nói rõ ràng cùng ai đi ra ngoài, đi nơi nào, mấy giờ trở về linh tinh, thật là sắp đem người khác bức điên.

Cô đã là một cá thể độc lập, có tư tưởng cùng tình cảm của chính mình, vì sao không thể làm theo ý mình, nhất định phải bị cha mẹ vô lý quản thúc?

Cô càng nghĩ càng bất bình, càng nghĩ càng không muốn, rốt cục nhịn không được làm ra kế hoạch đào thoát.

Chuyện này cô cũng không có cùng học trưởng nói, chỉ sợ hấn lại nói với cô một đồng lời muốn cô thông cảm cho cha mẹ, sẽ làm cô xấu hổ không nhắc nổi đầu, cuối cùng lại bị hấn thuyết phục, ngoan ngoãn về nhà làm hiếu nữ.

Cô rõ ràng sẽ không nghĩ như vậy. Cho nên, lần này cô mới quyết định tiền trăm hậu tấu, trực tiếp bỏ đến nhà hấn rồi mới nói sau.

Dù sao cô cũng có chìa khóa nhà hấn, cũng không sợ hấn không cho cô vào cửa.

Mang theo túi hành lý tư trang, Trữ Tự Tự tâm tình bay lên tiêu sái đi ra thang máy, đi đến trước cửa nhà bạn trai, lấy ra chiếc chìa khoá trong ví tiền mà cô chưa bao giờ sử dụng qua kia.

Cô cũng đã đến nhà học trưởng vài lần, nhưng đều là cùng hấn đi, tự nhiên là không có cơ hội sử dụng đến chiếc chìa khoá này.

Nhà học trưởng là một gian nhà bình thường, ước chừng khoảng hơn 20m², trang hoàng mới mẻ độc đáo, thiết bị đầy đủ hết, đây là cha mẹ hấn năm ngoái mua cho hấn làm quà tặng mừng hấn lấy được học vị thạc sĩ, cũng là chúc mừng hấn tiếp tục chính thức học tiếp lên tiến sĩ.

Nhà học trưởng hình như có rất nhiều tiền, nghe nói ba hấn mở công ty, hấn coi như một tiểu thiếu gia. Nhưng hấn rất bình dị gần gũi, không có chút nào giống kiểu công tử nhà giàu kiêu căng phách lối, điểm này cũng là điểm mà cô càng ngày càng thích hấn.

Miệng cô bắt giác khê nhếch, học trưởng sáng sớm tỉnh lại thấy cô bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, không biết sẽ có phản ứng gì? Có thể hay không nghĩ đến chính mình đang ở trong mộng không?

Cô chưa bao giờ cùng hấn cùng nhau qua đêm, không biết hấn vừa tỉnh ngủ là bộ dáng gì? Phản ứng có thể thực trì độn hay không? Có thể ngơ ngác hay không?

Cô chỉ hy vọng học trưởng không tức giận khi rời giường, bất quá cho dù có, cô cũng sẽ không bởi vậy liền ghét bỏ hẳn.

Mang theo vẻ mặt hạnh phúc đầy ý cười, cô nhẹ nhàng lấy chìa khóa mở cửa, sau đó thật cẩn thận đẩy cửa lớn ra..... Cả người ngốc sững sờ ở đứng ở cửa lớn.

Trong nhà phòng khách đèn sang, nhưng không có ai, lúc này là ba giờ sáng, cũng coi như có lý, có thể do quên không tắt đèn, cho nên đây không phải là lý do làm cho cô ngây ngốc sững sờ.

Nguyên nhân làm cô ngây người, là trong cửa có một đôi giày cao gót nữ tính, còn có một đường quần áo rải từ phòng khách rải đến phòng ngủ lầu hai, quần áo này có nam, nữ, có áo khoác, nội y, có thắt lưng, có cái thậm chí còn vắt lên tay nắm cầu thang.

Cảnh tượng trước mắt làm cho đầu cô một mảnh hỗn loạn, cô theo bản năng lắc đầu thật mạnh, mệnh lệnh chính mình không được miên man suy nghĩ.

Cô tự nói với chính mình, có lẽ, học trưởng đem phòng ở tạm thời cho bằng hữu mượn mà đã quên nói cho cô.

Cũng có lẽ.....

Có lẽ cái gì đâu?

Khi trong đầu cô đang hỗn độn tự bảo chính mình không được suy nghĩ bậy bạ ở trên lầu lại có một tiếng động đột nhiên vang lên, kỳ thật cô căn bản không cần nghĩ nhiều, chỉ cần đến phòng nhìn một chút là biết liền.

Đúng vậy, mắt thấy chính là bằng chứng hữu hiệu nhất, cô chỉ cần đi lên xem một chút sẽ biết.

Cô tin tưởng học trưởng tuyệt đối sẽ không phản bội tình yêu của bọn họ, bởi vì hẳn tuyệt đối không phải loại đàn ông như thế. Tuyệt đối không phải, cô tin tưởng hẳn.

Hít sâu một hơi, cô mang theo vẻ mặt kiên định, vững bước đi lên lầu hai.

Trong phòng ngủ ở lầu hai ,trên giường có hai người, một nam một nữ, người đàn ông trần trụi lưng đối diện với cầu thang, cho nên cô không nhìn không mặt hẳn, về phần người phụ nữ cũng trần trụi như thế, cô chỉ liếc mắt một cái đã quay đi. Bởi vì người phụ nữ kia cô không quen biết, cô chính là muốn nhìn mặt người đàn ông kia để bài trừ nghi ngờ trong đầu mà thôi, cứ như vậy.

Không tự giác lại hít sâu một hơi, cô lặng lẽ tiêu sái tiến lên, đứng ở trước giường nệm, nghiêng đầu nhìn về người đang đưa lưng về phía cô, sau đó, trong nháy mắt, có cảm giác như bị sét đánh trúng.

“ Học trưởng.....” cô khó có thể tin, cả người cứng ngắc, đầu óc trống rỗng mà không ngừng lặp lại hai câu nói, một câu là “ làm sao có thể?” , một khác câu còn lại là “ không có khả năng!”.

Nhưng sự thật đang xảy ra trước mắt, còn có cái gì không có khả năng ?

Tựa như bây giờ cô thể nhưng còn muốn cười .

“ Ha!” một tiếng cười đột nhiên từ trong miệng cô phát ra, tiếp theo đó là tiếng thứ hai, tiếng thứ ba, “ha ha, ha ha ha.....”

Trên giường hai người bị thanh âm của cô quấy nhiễu, người phụ nữ hạ thân thể, thay đổi tư thế tiếp tục ngủ, người đàn ông lại cảnh giác đột nhiên mở to mắt, bị người đứng ở bên giường là cô dọa kinh sợ, cả người chấn động một chút.

Trở Tự Tự mặt không chút thay đổi, cũng không nhúc nhích nhìn hẳn.

Người đàn ông trừng mắt nhìn, sau khi bình ổn kinh hách, lập tức hướng cô nhãn mặt nhãn mày, lấy ngữ khí không hờn giận mở miệng nói: “Cô làm cái gì vậy? Có biết cô đã dọa đến tôi không ?”

Trở Tự Tự đột nhiên cảm thấy thực buồn cười.

“Tôi dọa đến anh? Rốt cuộc là ai dọa đến ai ?” cô bèn nhón mào trào phúng nói, sau đó đem ánh mắt đầu hướng đến người phụ nữ đang ngủ say bên cạnh.

Theo ánh mắt của cô, Tăng Thịnh Kiệt bỗng nhiên cả người cứng đờ, mặt trắng bệch, trong nháy mắt hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Chuyện này anh có thể giải thích.” hấn vội vàng ngồi dậy, có chút bối rối.

“Giải thích cái gì? Nói các người chính là cởi hết quần áo, trùm chăn bông nói chuyện phiếm sao?” cô hét sức trào phúng trừng mắt nhìn hấn nói.

“ Không cần châm chọc khiêu khích như vậy, nhẹ nhàng một chút, Tự Tự.” hấn nhíu mày cầu đạo.

“ Anh nghĩ rằng anh và tôi còn có thể nói chuyện nhẹ nhàng sao, tôi liệu có thể buông tha cho tên lừa đảo bắt cả hai tay, hỗn đản như anh sao?” cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Hấn hơi hơi thay đổi sắc mặt. “Cô nói ai là kẻ lừa đảo, hỗn đản?”

“Nói anh!” cô tức giận trả lời, tự chủ cùng bình tĩnh trong nháy mắt tan biến, cô nắm lấy chiếc gối trên giường, công kích mãnh liệt hấn.

“Anh là tên lừa gạt tình cảm! Miệng đầy lời ngon tiếng ngọt hỗn đản! Tên bắt cả hai tay! Tên chết tiệt! Anh làm sao có thể đối với tôi như vậy? Anh làm sao có thể?” Cô điên cuồng công kích hấn.

“Dừng tay!” hấn vừa trốn vừa nói.

“Anh là tên chết tiệt hỗn đản! Kẻ lừa đảo!” Cô tiếp tục mắng, không ngừng dùng gối đánh hấn. Hành vi này rất cực làm hấn tức giận, hấn giật mạnh một cái dùng sức đem chiếc gối trong tay cô cướp đi, quăng đến nơi khác.

“Tôi kêu cô dừng tay, người đàn bà điên khùng!” hấn hướng cô rống giận, bộ dáng hung ác tàn bạo cô chưa bao giờ gặp qua. Cô bất tri bất giác bị kinh ngạc.

“Anh yêu, người đàn bà điên này là ai?” trải qua trận hỗn loạn cùng tranh cãi ầm ĩ, người đàn bà trên giường đương nhiên cũng bị đánh thức, cô ta dùng chăn che bộ ngực trần trụi, tò mò ngồi ở trên giường, thừa dịp này mở miệng hỏi Tăng Thịnh Kiệt.

“Người này nguyên bản tôi định cưới làm vợ nhưng hiện tại không xác định.” hấn lạnh lùng nhìn cô, trả lời người đàn bà kia.

“ Cô ta? Đàn bà không có ngực, không mông, anh muốn kết hôn với cô ta?” người đàn bà kia bất khả tư nghị nói, nhin không được ha ha nở nụ cười, “Anh muốn nửa đời sau đều ôm một khối gỗ cứng đơ ngủ? Vẫn nên tìm cái.....” Cô ta nhìn hấn nhíu mày, vẻ mặt ái muội, ánh mắt khiêu khích, chưa nói hết câu, nhưng ý tứ đã muốn biểu đạt thật sự rõ ràng.

Tình nhân.

Trở Tự Tự trong đầu tự động hiện ra hai chữ này, nhưng điều làm cô tức giận không phải là những lời này của người đàn bà kia, mà là những lời mà Tăng Thịnh Kiệt nói tiếp theo.

“Đúng vậy, em có chấp nhận không?” Hấn nói với người đàn bà kia, sau đó quay đầu nói với Trở Tự Tự : “Nếu cô đã nhìn thấy rồi, thì tôi cũng đi thẳng vào vấn đề nói rõ với cô. Tôi thích cô bé như cô, ít tuổi nhu thuận, giống với hình tượng xử nữ, hơn nữa gia thế trong sạch, thích hợp làm con dâu nhà chúng tôi, cho nên tôi mới muốn kết hôn với cô . Nhưng cô lại giống như phụ nữ lãnh cảm, không thể thoả mãn dục vọng của tôi, cho nên nhất định tôi sẽ nuôi thêm tình nhân bên ngoài, cô có hiểu không?” (tên này ta chém, ta chém)

Nghe hấn nói ra những lời này mà mặt không đổi sắc, Trở Tự Tự lại tự nhiên muốn cười.

Cô rõ ràng đang tức giận đến hộc máu, vì sao lại còn có thể cười chứ? Chẳng lẽ cô đã bị kích thích đến tinh thần phân liệt ?

“Anh muốn tôi hiểu cái gì?” Cô hỏi hấn.

“ Cho dù khi kết hôn, tôi cũng không có khả năng chỉ có một người đàn bà là cô.”

“Kết hôn?” cô đột nhiên cười lạnh ra tiếng, “Người giống như anh, anh nghĩ rằng tôi còn muốn kết hôn với anh sao? Anh đúng là nằm mơ đi!” Cô lạnh lùng nói xong, xoay người tránh ra.

“Cô nghĩ rằng cô còn có thể tìm được đối tượng nào tốt hơn tôi sao? Cô tốt nhất đừng hỏi hận, tôi sẽ không quay lại đâu.” Tăng Thịnh Kiệt phía sau còn kêu lên.

Trở Tự Tự mắt nhắm tịt tai, chỉ cảm thấy cõi lòng lạnh lẽo và tan nát.

Cô thế nhưng lại muốn mau chóng gả ột tên đàn ông như vậy? Thế nhưng còn vì hấn vứt bỏ cha mẹ rời nhà trốn đi? Cô sao có thể ngu xuẩn như vậy, mù quáng như vậy..... Vừa buồn cười lại thật đáng buồn?

Nước mắt rơi xuống hai má, cô dùng sức đem nó lau đi, không nghĩ vì một tên khốn kiếp như vậy mà khóc. Hấn không đáng.

Không đáng. Nhưng nước mắt lại không dừng được, không ngừng từ trong hốc mắt rơi ra.

Mang theo hành lý, cô ra khỏi tòa nhà lớn kia, một mình mờ mịt đứng ở trên đường cái lạnh lẽo mà khóc.

Bây giờ, cô biết đi đâu?

Không dám về nhà, cũng không có mặt mũi về nhà.

Trở Tự Tự cô đơn ngồi ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi, hai mắt khóc sưng đỏ, mờ mịt không biết đi con đường nào.

Cho đến khi bị phản bội, thấy rõ sự thật này, đồng thời phát hiện chính mình không có chỗ đi, cô lúc này mới biết cái gọi là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, hiểu được có cha mẹ che chở cùng bảo hộ ình có bao nhiêu hạnh phúc.

Mà cô cũng không biết thông cảm cho cha mẹ, chỉ biết trách bọn họ thông thái rởm, quản nhiều lắm.

Ngẫm lại mấy tháng qua, cô chỉ biết chọc ba mẹ tức giận cùng lo lắng ình, lại nhìn lại tình trạng ủ rũ bây giờ của mình, kết cục thật đáng buồn, cô thật sự không có mặt mũi về nhà.

Con cái không hiểu tấm lòng cha mẹ, chỉ có đến khi gặp quả đắng mới có thể bình tĩnh đại ngộ.

Cô bây giờ cảm thấy điều duy nhất không làm ba mẹ thất vọng, chính là cô không đem thân thể chính mình cũng bôi đi ra ngoài, về phần tâm.....

Nước mắt không tự chủ được lại tràn mi mà ra, Trở Tự Tự tức giận đem chúng lau đi, không cho phép chính mình lại vì cái tên khốn kia mà rơi bất kỳ giọt nước mắt nào.

Hấn còn dám nói cho dù kết hôn, hấn cũng không thể chỉ có một người phụ nữ là cô? Hấn rốt cuộc tính cái gì? Sau khi bị cô bắt kẻ thông dâm trên giường, lại vẫn dám đồng dục tuyên bố với cô như vậy?

Cô trước đây rốt cuộc là bị quỷ mê tâm hồn hoặc là quỷ che mắt, làm sao lại cho rằng hấn- tên khốn đó đáng giá để cô phó thác cả đời? Cô làm sao có thể ngu xuẩn như vậy?

Tức giận, cô thật sự tức giận chính mình, tức giận, tức giận!

“ Em gái, vì sao khóc đau lòng như vậy, muốn ca ca an ủi em không?”

Bên cạnh bỗng nhiên có ba tên côn đồ ngồi xuống, làm cho lòng cô không tự chủ được kinh hãi một chút. Cô hoàn toàn không chú ý tới có người tiếp cận, càng không chú ý tới bọn họ xuất hiện như thế nào.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Cô chưa từng gặp qua loại chuyện này.

“ Ai nha, đừng sợ, ca ca không phải người xấu.” Trên mặt hấn lộ ra biểu hiện hoảng sợ vội vàng nói.

“ Đúng rồi, chúng ta không phải người xấu.” tên bên cạnh cười đến vẻ mặt hexie, tay giơ ra định sờ mặt cô.

Cô lập tức đứng dậy tránh đi, nắm hành lý xoay người bước đi, đường lui trong nháy mắt lại bị ba tên kia chặn lại, ba người bao vây xung quanh cô.

“ Đừng đi vội như vậy, em gái.”

“Đúng vậy nha, các ca ca vừa mới đến nha! Ngồi xuống giúp chúng ta nói chuyện phiếm, nói cho chúng ta biết em làm sao khóc đau lòng như vậy? Ai bắt nạt em? Các ca ca sẽ thay em báo thù.” nói xong, bọn họ lại lần nữa đưa tay muốn kéo cô.

“Tránh ra!” cô kinh hoảng kêu lên, nghiêng người tránh đi cánh tay của mấy tên kia, lại không cẩn thận rơi vào trong lòng một tên khác.

“Hóa ra em thích ca ca nha.” tên kia thừa thời cơ ôm lấy cô.

“Không cần! Buông, buông!” cô hoảng sợ vịn phần giầy dựa.

Ba người lại mừng rỡ ha ha cười trêu chọc đối phương.

“Em gái kêu người buông ra, như vậy tỏ vẻ em gái không thích người, thích là ta.”

“Người vẽ mặt trư ca, em gái sẽ thích người mới là lạ.”

“Đúng, em gái thích hẳn là bộ dạng tuần tú lịch sự như ta mới đúng. Người nói đúng không, em gái?”

Trử Tự Tự sợ tới mức hốc mắt doanh lệ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn không có chút máu.

“Tiểu muội!”

Ngay khi cô không biết làm sao, đang định kêu cứu, một giọng nói thanh linh truyền đến từ ven đường.

Ba tên cơ bắp kia trong nháy mắt im lặng, quay đầu theo tiếng nhìn lại.

Trử Tự Tự cũng quay đầu nhìn xem, chỉ thấy một chiếc xe hơi màu bạc đứng ở ven đường, một người đàn ông khôi ngô cao lớn đang điềm nhiên từ trong toà nhà đi ra, thẳng tắp hướng bọn họ bước đi lại.

“Các người đang làm cái gì? Tìm muội muội của ta có chuyện gì?” người đàn ông sắc mặt lạnh lẽo hỏi, tiếng nói trầm thấp có loại uy nghiêm cùng khí thế vô hình.

Tên côn đồ đang ôm lấy cô không tự giác liền buông tay, Trử Tự Tự vừa cảm giác được điểm ấy, lập tức từ trong lòng đối phương đào thoát, liền lập tức chạy đến trốn sau lưng người đàn ông kia. Cô hai tay run run không tự chủ được cầm lấy góc áo người đàn ông, tựa như đang ở trên biển bắt được phao cấp cứu, gắt gao cầm lấy không rời.

Kinh Diệc Trạch cơ hồ có thể cảm giác được từ trên quần áo anh truyền đến trận run run.

Anh nghiêng đầu nhìn phía sau cô liếc mắt một cái, lại lần nữa đem ánh mắt lạnh lùng bắn về phía trước mắt ba gã tên côn đồ.

“Tiểu muội, bọn họ làm gì em?” Anh mềm nhẹ hỏi, trong giọng nói lại cất giấu một loại khí tức nguy hiểm làm cho người ta không rét mà run.

“Ta, chúng ta chính là cùng cô ấy tán gẫu, nói chuyện phiếm mà thôi, cái gì cũng chưa làm nha.”

Hắn khí thế rất dọa người, một tên cơ bắp không tự giác lui về phía sau từng bước, đẩy một chút những tên đồng bọn bên cạnh. Hai gã đồng bọn lập tức phản ứng lại, ba người cùng nhau lui hai bước, tiếp theo xoay người bỏ chạy.

2. Chương 2: Chương 2

“Tốt rồi, bọn họ đã đi rồi.”

Mấy tên côn đồ chạy đi rồi, Kinh Diệc Trạch liền quay đầu nói với cô gái nhỏ ở phía sau, nhưng cô lại vẫn gắt gao níu lấy quần áo anh, một đôi mắt bị nước mắt tẩm ướt mà long lanh, một cái chớp mắt cũng không chớp nhìn anh, trong mắt tất cả đều là hồi hộp.

“Bọn họ đã đi rồi, cho nên cô có thể buông quần áo tôi ra.” Anh dịu dàng nói với cô.

Sao biết phản ứng tiếp theo của cô lại là “oa” một tiếng, nhất thời gào khóc lên.

Đối mặt với tiếng khóc bất thành hình của cô, Kinh Diệc Trạch bỗng nhiên toàn thân cứng ngắc, không biết làm sao.

Vừa rồi cô bị ba tên côn đồ vây quanh cũng không thấy khóc nha, như thế nào sau khi mấy tên côn đồ kia bị anh đuổi đi, cô ngược lại lên tiếng khóc lớn ?

Hơn nữa trọng điểm là, cô đến bây giờ vẫn còn gắt gao nắm lấy quần áo của anh, làm cho anh muốn chạy đều đi không được.

“Cô bị thương chỗ nào sao?” Anh hỏi cô, thử muốn tìm ra nguyên nhân cô khóc, sao biết câu trả lời chỉ có tiếng khóc nức nở không ngừng.

“ ô ô..... ”

“Không có việc gì rồi.” Anh đổi cách thức, thử an ủi cô, sao biết hưởng ứng lời của anh vẫn là tiếng khóc.

“ ô ô..... Ô ô..... ”

Hoàn toàn vô kế khả thi.

Kinh Diệc Trạch nhìn không được đưa tay xoa xoa cái gáy đang cứng ngắc cùng một mối, đồng thời bắt đầu ần ần huyết thái dương.

Nên làm cái gì bây giờ?. Có lẽ, anh vừa rồi căn bản không nên dừng lại xe đến xen vào việc của người khác.....

Không đúng, nói như vậy cũng không đúng. Bởi vì nếu anh vừa rồi làm như không thấy lái xe đi qua, như vậy anh kế tiếp khẳng định sẽ bị lương tâm cắn rứt, cả đêm sẽ nghĩ đến nữ sinh đang bị mấy tên kia vây quanh đùa giỡn làm sao thoát được, cuối cùng tự làm phiền mình đến chết.

Cho nên, anh kỳ thật cũng không hối hận dừng lại đến chuyện này. Anh bây giờ rốt cuộc nên thoát thân như thế nào? Anh phải về nhà ngủ a?

Ngày mai 10 giờ rưỡi sáng anh còn có hẹn với khách hàng, mà bây giờ- anh nhìn đồng hồ, đã sắp 4h rồi.

“Tiểu thư, vì sao đã trễ thế này cô lại chỉ có một mình? Cô muốn đi đâu, Có cần tôi lái xe đưa cô đi không?” Anh mở miệng hỏi cô, bởi vì tiếng khóc của cô rất cục cựa đi một ít, chỉ còn tiếng thút thít không ngừng .

Trừ bỏ tiếng khóc thút thít ra, cô vẫn như cũ không có hưởng ứng câu hỏi của anh.

Kinh Diệc Trạch bất đắc dĩ thở ra một hơi, quyết định cùng cô có chuyện nói thẳng. “ Tiểu thư, xin cô buông quần áo tôi ra được không? Tôi làm việc cả một ngày đã mệt muốn chết rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, cho nên, xin cô giơ cao đánh khẽ.....”

Anh đột nhiên ngừng lại, bởi vì nghe thấy tiếng xe cảnh sát từ xa tới gần.

Anh quay đầu, nhìn nơi phát ra tiếng động, chỉ thấy một chiếc xe cảnh sát rất nhanh chạy đến phía này, “ chi” một tiếng đột nhiên sập đứng ở trước xe của anh, thiếu chút nữa liền đụng vào xe anh.

Một gã cảnh sát đột nhiên từ trong xe phóng ra, sau đó lấy côn chỉ vào anh kêu to, “ Không được nhúc nhích!”

Trử Tự Tự nháy mắt ngây dại, mà Kinh Diệc Trạch chỉ thấy mặt đen kịt.

“Cảnh sát tiên sinh, không phải vị tiên sinh này, vừa nãy có ba gã ác ôn đã bị vị tiên sinh này đuổi đi.” Một sinh viên vừa học vừa làm trong cửa hàng tiện lợi gọi điện thoại báo nguy từ trong chạy ra, giải thích với cảnh sát.

Cảnh sát nghe vậy, lúc này mới thu tay cầm côn lại.

“ Là anh gọi điện thoại báo nguy ?” cảnh sát hỏi nhân viên cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng gật gật đầu.

“ Cô không bị thương chứ?” cảnh sát lại quay đầu tới hỏi người bị hại.

Trở Tự Tự vẫn có chút dại ra nhìn cảnh sát, thông thả gật gật đầu.

Nếu cảnh sát đã đến đây, hẳn là không có chuyện của anh nữa? Kinh Diệc Trạch trong lòng nghĩ, bước tới xe của mình đi đến, sao biết đi không đến hai bước, liền cảm giác quần áo phía sau lại bị gắt gao kéo lấy.

Anh quay đầu, chỉ thấy nữ sinh kia vẫn nắm chặt quần áo anh như cũ, không chịu buông tay.

“Cảnh sát đã đến rồi, cô có thể không cần lo lắng sợ hãi nữa, bọn họ sẽ bảo hộ cho cô.” Anh dịu dàng nói với cô.

Sao biết cô lại chính là mở to cặp mắt đang khóc đến vừa hồng vừa thũng kia, một cái chớp mắt cũng không chớp, nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Chẳng lẽ là kinh hách quá độ, ngây người sao? Kinh Diệc Trạch đoán.

Hơi do dự một chút, anh trực tiếp đưa tay đem quần áo của mình từ trong tay cô dứt ra, bởi vì cảm giác toàn thân mệt mỏi nên anh thật sự không có cách nào cùng cô hao phí thời gian hơn nữa.

Thành công gỡ quần áo mình khỏi tay cô, anh không chút do dự chuẩn bị rời đi, sao biết phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng khóc nức nở.

“ Không cần..... Ô.....”

Bước chân dừng một chút, anh nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy bóng người trước mắt chợt lóe, nữ sinh kia không ngờ chạy đến phía sau anh, nắm chặt một góc quần áo anh, làm anh khóc không ra nước mắt.

Cô rốt cuộc muốn làm sao?

“Vị tiên sinh này, xin hỏi anh cùng vị tiểu thư này là quan hệ gì?” tựa hồ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, vị cảnh sát rốt cục đi đến bên người bọn họ, mở miệng hỏi anh.

“Không—” Anh mới mở miệng chuẩn bị nói ra ba chữ “ không quan hệ” , sao biết nữ sinh vừa rồi thủy chung không nói một câu cũng đã nhanh chóng giành trả lời trước.

“ Anh ấy là anh trai của tôi.” Cô nói như vậy.

Kinh Diệc Trạch hai mắt tròn tròn, nhất thời lộ ra vẻ mặt khó có thể tin.

“Vị tiểu thư này—” nhưng anh mới mở miệng đã bị đánh gãy.

“ Anh, em sai lầm rồi, em biết em lúc trước không nghe lời anh nói, chọc anh tức giận, nhưng anh đừng để em ở lại đây một mình, đừng không để ý đến em được không?” Cô hai mắt đầm lệ lưng tròn, đáng thương hề hề nức nở nói.

Anh ghen hòng trần trối trừng mắt nhìn cô, nhất thời toàn bộ không còn gì mà chống đỡ.

Cô hiện tại rốt cuộc là ở phường diễn nào ra?

Càng làm anh há hốc mồm là, ngay cả nhân viên cửa hàng tiện lợi cũng chạy đến xác nhận.

“đúng, bọn họ là anh em.” nhân viên cửa hàng nhanh chóng nói với cảnh sát. Tuy rằng vừa rồi hẳn vẫn tránh ở trong cửa hàng không đi ra, nhưng là lại đem chuyện phát sinh bên ngoài mục kích rất rõ ràng.

“Nếu là anh em, nên ở chung thật tốt. Làm anh trai nên có tấm lòng quảng đại, bao dung một chút, mặc kệ em gái làm ra chuyện gì, cũng không thể nửa đêm vút cô bé một mình bên ngoài, biết không?” Nhân viên cảnh sát rắn dạy anh, sau đó quay đầu cùng đồng nghiệp lên xe, chỉ chốc lát sau liền rời khỏi hiện trường.

Nhân viên cửa hàng cũng trở lại bên trong cửa hàng tiện lợi, hiện trường lại lần nữa khôi phục nguyên trạng như trước.

Khác biệt là, Kinh Diệc Trạch cảm thấy đầu mình dường như càng lúc càng đau.

“Tiểu thư, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?” Anh xoa xoa huyệt thái dương hỏi cô.

Mà không ngờ cô lại lần nữa trầm mặc không nói.

Thật sự là ngay cả thánh nhân đều đã bị cô muốn làm điên mất!

Kinh Diệc Trạch dùng lực xoa huyết thái dương, cảm giác đau đầu đang nhanh chóng mài mòn tính nhẫn nại của anh.

“ Xin cô buông tay.” Anh nói với cô, ngữ khí đã trở nên có chút không kiên nhẫn cùng lạnh lùng cứng rắn.

Cô vẫn như cũ cũng không nhúc nhích.

Anh hít sâu một hơi áp chế cơn tức đang tăng, rõ ràng trực tiếp động thủ đem tay cô từ trong quần áo anh dứt ra, không nói hai lời đi thẳng đến chiếc xe bên đường.

Lúc này, cô cũng không có đuổi theo giữ chặt quần áo anh, nhưng sau khi anh ngồi trên xe, nổ máy động cơ, yên lặng dẫn theo hành lý đứng ở bên cạnh cửa xe, giống con chó nhỏ bị vứt bỏ, hai mắt hàm chứa nước mắt, đáng thương hề hề nhìn anh.

Thật sự là.....

Kinh Diệc Trạch cực kỳ muốn mắng chửi những câu thô tục, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể mở cửa kính xe, nhận mệnh hướng cô hô một câu, “ đi lên.”

Cô nghe vậy, lập tức mở cửa xe, rất nhanh ngồi trên xe.

“Dây an toàn.” Anh nói.

Cô động tác nhanh chóng, lập tức vì chính mình kéo dây an toàn lên .

“Địa chỉ.”

Cô đột nhiên cứng đờ, cũng không nhúc nhích.

“Địa chỉ.” Anh lặp lại một lần nữa.

“ Tôi..... không thể về nhà.” cô rốt cục ách tiếng nói, thấp giọng nói.

“Vậy bây giờ cô muốn đi đâu?” Anh không muốn cùng cô dây dưa quá sâu, cho nên cũng không có hỏi cô vì sao không thể về nhà.

Cô trầm mặc một chút mới trả lời. “ Tôi không biết.”

Kinh Diệc Trạch lại muốn bốc hỏa, anh thực không hiểu chính mình làm thế nào lại gặp phải một cái phiền toái như vậy.

Đầu của anh, thật là càng lúc càng đau.....

Thật sự không có thời gian nháo cùng cô, Kinh Diệc Trạch chỉ đành trực tiếp đem cô mang về nhà, mà nữ sinh kia không biết là cô lớn mật hay là ngốc nghếch, nhưng lại cũng yên lặng mang theo hành lý cùng anh về nhà, thật sự là làm người ta không nói gì mà chống đỡ.

Hoàn hảo, nhà anh có gian phòng cho khách, mà anh cũng không phải một sắc lang.

Sau khi nói cho cô gian phòng cho khách ở đâu, anh liền trở về phòng rồi ngã xuống, vừa cảm giác ngủ thẳng một giấc thì đồng hồ báo thức lại vang lên.

10 giờ rưỡi, trừ thời gian đi trên đường, anh chỉ có thể sửa sang lại mình một chút, bao gồm tắm rửa, gội đầu, đánh răng, rửa mặt, chuẩn bị thật giống như đang cùng chiến đấu vậy.

Cũng bởi vậy, anh đã hoàn toàn quên đi trong phòng cho khách còn có người, giống như cơn gió xẹt qua phòng khách, lao ra đại môn, liền vội vàng đi tới địa điểm đã hẹn, bắt đầu một ngày bận rộn công tác.

Kinh Diệc Trạch hiện nay ba mươi tuổi, là một nhà thiết kế không gian nhà ở, nguyên bản cùng bạn bè chung tay mở một công ty thiết kế, nhưng nửa năm trước vì sự cố mà giải tán, tự mình mở một phòng làm việc cá nhân, gọi là “ Trạch thiết kế.”

Nửa năm nay, phòng làm việc thành viên thủy chung chỉ có một mình anh, nguyên nhân trừ bỏ phương tiện, tự do ngoại, chính yếu là vì khách hàng vẫn không nhiều, thu nhập không dư thừa, cho nên căn bản không dám tăng nhân viên.

Bất quá, gần nhất anh đang bắt đầu lo lắng chuyện tìm người.

Vừa mới bắt đầu, nói thực ra anh thật sự thực vất vả, một tháng không có đến một cái case, nhưng dần dần, với một ít chủ động cùng sự giới thiệu nhiệt tình của những khách hàng cũ, sinh ý đã dần dần tới cửa.

Hơn nữa danh tiếng của anh tương đối tốt, hiện tại phòng làm việc, một tháng ít nhất đã có ba cái case tới cửa, tìm thêm một hai nhân viên hẳn là không thành vấn đề.

Nhưng so với việc tìm thêm người, có một việc càng làm anh đau đầu hơn, đó là anh vẫn không tìm được người nào có thể hoàn toàn tin nhiệm về lĩnh vực công trình, mặc kệ là chiết trừ, nê chỉ, mộc chỉ hoặc thủy điện, đều có vấn đề này.

Ngày hôm qua chính là bởi vì mộc chỉ công trình sư phó đột nhiên bãi công, mới hại anh chỉ có thể dựa vào chính mình tự làm, kết quả đã làm đến nửa đêm ba giờ hơn mới có thể về nhà –

Kinh Diệc Trạch suy nghĩ mạnh một chút, cả người cương trực nhớ tới chuyện tối hôm qua — nữ sinh kia!

Anh nhanh chóng nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đã là 9h15 phút tối.

Trời ạ! Anh làm sao có thể quên mất cô chứ?

Nữ sinh kia đã rời đi chưa? Hay là vẫn còn trong nhà anh?

Nếu còn ở nhà anh, cô hôm nay cả một ngày đều chưa ăn cái gì? Anh nhớ rõ trong nhà tủ lạnh hình như không có cái gì cả.....

Cô sẽ không ngốc đến nỗi không thể tự mình ra ngoài mua đồ ăn chứ?

Đáng giận, anh làm sao có thể hoàn toàn quên cô như vậy đâu?

Kinh Diệc Trạch phiền chán dùng sức vò rối tóc mình, cũng không quản công việc còn chưa làm xong, anh nhanh chóng thu bản thiết kế trên bàn, tắt đèn trên bàn, cầm áo khoác và chìa khóa xe, bằng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà.

Mở cửa, đèn phòng khách sáng, một khối thi thể — không, là nữ sinh kia đang nằm ở trên sofa, cũng không nhúc nhích.

Anh sợ tới mức lập tức xông lên phía trước, đưa tay lắc lắc cô.

“Uy, Cô làm sao vậy? Uy!”

Trở Tự Tự mở mắt ra, hữu khí vô lực nhìn anh, sau đó suy yếu phun ra một câu, “Tôi thật đói bụng.”

Anh thiếu chút nữa mắng chửi người, nhưng lại cảm thấy chính mình cũng phải phụ trách mà miễn cưỡng nhận xuống.

“Tôi mua ở cửa hàng tiện lợi, ăn đi.” Anh đem túi nilon đang để trên sàn đưa vội cho cô.

Hoàn hảo anh có dự kiến trước, trên đường về nhà rẽ trước vào cửa hàng tiện lợi mua để ngừa vạn nhất.

Trở Tự Tự hai mắt sáng ngời, lập tức từ trên sofa đi lên, từ trong túi nhựa lấy ra một cái bánh, mở gói ra lập tức liền ăn như lang thôn hổ yết.

“Ăn chậm một chút. Không có người tranh với cô đâu.” rất sợ cô bị nghẹn, anh mở miệng nói.

Cô gật đầu, nhưng lại tiếp tục ăn như lang thôn hổ yết, một giây tiếp theo đột nhiên đâm vào ngực, giống như thực bị nghẹn, làm Kinh Diệc Trạch sợ tới mức nhanh chóng lấy một chai nước uống từ trong túi nhựa ra, mở ra đưa đến bên miệng cô.

Cô nắm chặt chai nước đưa đến bên miệng, ngửa đầu uống một hớp lớn, lại một ngụm sau, lúc này mới thở ra một tiếng như là rốt cục đã được cứu trợ, sau đó tiếp tục há to mồm ăn bánh, cho đến khi bánh đã ăn sạch mới thôi.

“Cô cả một ngày cũng chưa ăn cái gì sao?” Anh hỏi cô.

Cô gật đầu.

“Vì sao?”

Cô ai oán nhìn anh một cái nói: “ Nhà anh không có cái gì để ăn hết.”

“ Không có thì không thể tự mình ra bên ngoài mua đồ ăn sao?” Anh nhíu mày.

“Tôi không có chìa khóa, nếu đi ra ngoài, cửa không khoá, kẻ trộm chạy tới cạy cửa làm sao bây giờ?” Trử Tự Tự do dự nói. Tối hôm qua anh cứu mạng cùng cho cô tá túc chỉ ân là việc cô suốt đời khó quên, không nghĩ lấy oán trả ơn hại nhà anh bị trộm sạch.

“ Cô là ngu ngốc sao?” Kinh Diệc Trạch nhin không được bật thốt lên mắg: “Đói chết cùng bị trộm — hơn nữa là nhà người khác bị trộm cũng không phải nhà cô bị trộm, cô tình nguyện lựa chọn đói chết sao?”

“Anh đã giúp tôi, tôi không nghĩ lấy oán trả ơn.” Cô ủy khuất nói.

“Đói chết ở nhà của tôi, làm cho nhà tôi trở thành hiện trường án mạng mới là lấy oán trả ơn.” Anh tức giận nói.

Trử Tự Tự cứng họng nhìn anh, ngẩn ngơ, lại trừng mắt nhìn sau, nhin không được phốc xích một tiếng bật cười. Chính là tiếng cười này chỉ duy trì một giây liền thái độ tự giấu lẫn đau thương thay thế.

Hóa ra, nghe được chuyện buồn cười cô vẫn là có thể cười, còn chưa tới mức đau lòng muốn chết cười không nổi nha! Cô tự mình trào phúng nghĩ.

Cô gái có khuôn mặt trẻ như vậy, vì sao lại có vẻ đau thương như thế? Nhìn biểu tình trên mặt cô, Kinh Diệc Trạch thập phần khó hiểu.

“Vì sao không thể về nhà?” Anh mở miệng hỏi cô, nhớ tới chuyện cô nói tối hôm qua.

Trử Tự Tự cúi đầu, trầm mặc không nói.

“ Cô phải cho tôi một đáp án, tôi không muốn trở thành một tội phạm đồ trẻ vị thành niên.” Anh ngồi vào một chiếc sofa khác, nhìn không chuyển mắt nhìn cô.

“ Tôi không phải trẻ vị thành niên.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh nói.

Anh nhíu mày, thoát nhìn cũng không tin tưởng. “Cô bao nhiêu tuổi?” Anh hỏi.

“Hai mươi ba.”

Kinh Diệc Trạch nhìn khuôn mặt không son phấn, ngũ quan thanh lệ, tóc cặp cao, thấy thế nào đều giống một nữ sinh trung học, nhất thời hoài nghi cô đang nói dối tuổi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh thật sự là không biết đoán tuổi phụ nữ, mỗi lần đoán toàn sai.

“Hai mươi ba tuổi mới bỏ nhà ra đi, cô không nghĩ là thời kỳ phản nghịch của mình tới quá muộn sao?” Anh hỏi cô.

“Anh không biết gì cả.” Cô mím môi, rũ mắt xuống thấp giọng nói.

“Tôi đương nhiên không biết, bởi vì chúng ta không quen biết.” Một lát sau, anh lại hỏi cô, “Tối hôm qua vì sao sẽ cô nói dối với cảnh sát bảo tôi là anh trai của cô?”

Trử Tự Tự kinh ngạc nhìn anh, trong lúc nhất thời căn bản không biết nên trả lời anh như thế nào, bởi vì cô cũng không biết, chính mình tối hôm qua vì sao đột nhiên nói như vậy.

“Cô đã làm chuyện gì phạm pháp, ở cục cảnh sát có lưu lại hồ sơ sao?” Anh nhìn hai mắt cô, đoán hỏi.

Trử Tự Tự mở to hai mắt, nhanh chóng lắc đầu. “Không có, tôi không có!”

“Vậy vì sao lại sợ cảnh sát?”

“ Tôi không có sợ cảnh sát.”

“Nhưng cô lại nói dối bọn họ .”

Cô nhíu mày.

“Tôi cũng không phải cố ý nói dối, tôi chỉ là.....” Cô đột nhiên ngừng lại.

Chỉ là cái gì đây? Trử Tự Trử hỏi chính mình. Vì sao khi cảnh sát hỏi quan hệ của bọn hai người bọn họ, lúc đó cô lại bật thốt lên nói rằng anh là anh trai như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi? Cô mới lần đầu tiên gặp anh không phải sao?

Cô cố sức hồi tưởng lại tình huống ngày hôm đó, hình như là bởi vì khi đó anh đang định mặc kệ cô rồi đi, mà cô không muốn cho anh đi, dưới tình thế cấp bách liền như vậy thốt ra

Nhưng, cô vì sao lại không muốn cho anh đi chứ? Bọn họ vốn không quen biết, cô làm sao lại nảy sinh ý muốn ý lại vào người đàn ông lần đầu tiên gặp mặt như vậy chứ?

Chẳng lẽ đơn giản là anh cứu cô từ tay ba gã du côn kia sao?

Thật sự nghĩ không ra tâm tư lúc đó của chính mình, nhưng là nhìn tới gói đồ ăn to bên người, lại nhìn tới người đàn ông vô tội liên quan kia đang ngồi ở bên sô pha toát ra hơi thở nam tính rõ rệt, cô cảm nhận được chính mình đang có chút hy vọng, mơ ước chút gì đó.

“ Có thể cho tôi ở lại đây được không?” Cô nhìn anh, liền như vậy thốt ra.

“Cái gì?” Kinh Diệc Trạch ngây người một chút.

“Xin anh cho tôi ở lại đây.” Cô sửa miệng thỉnh cầu.

Anh trừng mắt với cô, há hốc mồm. Trên đời này anh còn chưa có gặp qua chuyện gì thái quá như vậy. Loại sự tình này làm sao có thể phát sinh với anh? Cũng quá thể đi?

“Cô rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không?” Anh nhanh chóng nhìn chằm chằm nữ sinh thoạt nhìn đầu không giống có vấn đề trước mắt hỏi.

“Tôi biết.”

“ Cô biết mới có quý!” Anh không chút khách khí nói, thật sự cảm thấy rất thái quá. “ Cô và tôi không quen biết, thậm chí ngay cả đối phương họ gì cũng không biết, nhưng lại là cô nam quả nữ, cô thế nhưng muốn xin tôi cho cô ở lại? Rốt cuộc là cô đầu óc có vấn đề, hay là cô cho rằng tôi đầu óc có vấn đề, vị tiểu thư này?” Anh hỏi cô.

“Tôi họ Trử, Trử Tự Trử.” Cô nhanh chóng tự giới thiệu.

“Tôi không có hỏi tính danh cô.”

“Tôi sẽ trả anh tiền thuê nhà.” Cô lại rất nhanh nói.

“Đây căn bản không phải là vấn đề về tiền thuê nhà.” Kinh Diệc Trạch nhin không được thở dài một hơi, “huống hồ nếu cô muốn thuê phòng, bên ngoài nơi nơi đều có phòng ở cho thuê.”

“Tôi chưa từng ở bên ngoài một mình.” Cô cúi đầu nói.

“Ngay cả như vậy, cô cũng không thể tùy tiện tìm một người đàn ông xa lạ đến làm bạn cùng phòng a! Đây là tự cô tạo điều kiện cho người ta chẳng lẽ cô không hiểu?” Anh giáo huấn cô.

“Tôi biết anh là người tốt.” Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt rạng rỡ nhìn anh.

Kinh Diệc Trạch cứng họng, thiếu chút nữa đã nói không ra lời.

“Cô ngay cả tôi họ gì cũng không biết, dựa vào cái gì khẳng định như vậy?” Anh trừng mắt nhìn cô, cảm thấy nữ sinh này thật sự có điểm..... Không đúng, không phải có điểm, căn bản chính là đầu có vấn đề!

“ Anh ngày hôm qua đã dùng xe tới cứu tôi, đúng hay không? Tuy rằng không quen biết, nhưng anh lại vẫn thu lưu để tôi ở nhà anh một đêm. Hơn nữa, anh nhất định biết trong nhà không có đồ ăn, cho nên mới mua một đồng này nọ trở về cho tôi ăn, đúng hay không? Tuy rằng anh mắng tôi ngu ngốc, nhưng tôi cũng không phải thật sự ngu ngốc, làm sao có thể không rõ ràng anh là người tốt hay người xấu?” Cô đưa ra chứng cứ rõ ràng, ngôn chi chuẩn xác, trên mặt lộ vẻ tin nhiệm anh.

Kinh Diệc Trạch có loại cảm giác bị đả bại, thật không hiểu cô là thông minh hay ngu xuẩn.

“Ngay cả như vậy, tôi cũng không thể để cô ở chung.” Anh lắc đầu nói.

“Vì sao?” Cô nhanh chóng hỏi, toát ra một chút vẻ mặt không phục.

“Cô lai lịch không rõ, tôi làm sao mà biết cô liệu có âm mưu hoặc có người sai khiến hay không?” Anh nhìn cô, đối phương thức cự tuyệt nói.

“Tôi không phải người xấu.” Trữ Tự Tự vội vàng nói.

“Việc này cô tự định đoạt sao? Huống hồ cho dù cô thật sự không có rắp tâm bất lương thì sao, tôi lại làm sao mà biết cô có phải đã chọc cái gì phiền toái, mới có thể rơi vào hoàn cảnh không nhà để về, lưu lạc đầu đường? Tôi không nghĩ tự tìm phiền toái.” Anh không cho là đúng lắc đầu.

“Tôi không có chọc gì phiền toái.” Cô vội vàng cam đoan với anh.

“Vậy vì sao không trở về nhà?” Trữ Tự Tự cả người cứng đờ, cắn cắn môi cánh hoa mới cúi đầu nói: “Tôi..... Không thể trở về.”

“Vì sao?”

Cô mím môi lại trầm mặc không nói, cả người đột nhiên bao phủ ở một mảnh sầu bi bên trong. Nhìn bộ dáng của cô, Kinh Diệc Trạch không tự chủ được thở dài một hơi.

“Cô không thể kỳ vọng tôi vô điều kiện thu lưu người lai lịch không rõ, lại cái gì cũng không hỏi đi?” Anh nói.

Cô lại trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía anh.

“Nếu tôi nói cho anh, anh sẽ để tôi ở lại sao?” Cô do dự hỏi.

“Chỉ cần xác định không có người tố cáo tôi bắt cóc, dụ dỗ, hoặc là phá hoại, gây trở ngại gia đình người khác linh tinh, tôi sẽ suy nghĩ.” Anh mặt không đổi sắc trả lời, cho cô hy vọng, cũng không cho cô cam đoan.

Trữ Tự Tự không thể kháng nghị ra tiếng, bởi vì cô cũng biết yêu cầu của mình thật là ép buộc, bình thường người khác cũng sẽ không lo lắng mà thu lưu một người lần đầu tiên gặp mặt lại lai lịch không rõ.

Nhưng trừ bỏ nơi này, cô thật sự không biết làm sao. Cô không có công việc, khi đi trên người cũng không mang bao nhiêu tiền, càng không có ai bên ngoài có kinh nghiệm tìm phòng ở, cô cái gì cũng không biết.

Cô thật sự thực vô dụng, nghĩ đến chính mình đã trưởng thành, kỳ thật căn bản chính là một đứa nhỏ không dựa vào người khác cái gì cũng không biết.

Khi ở nhà cô ý lại ba mẹ, khi rời nhà cũng một lòng thầm nghĩ ý lại người kia, không nghĩ tới như thế là làm khó người ta.

Hiện tại cô đã hiểu được chính mình gây thơ bao nhiêu, hơn nữa vô dụng. Nhưng là hiểu được cũng không có nghĩa cô có thể ngay lập tức biến thành người khác, từ một người vô dùng biến thành một người khôn khéo có khả năng độc lập tự chủ mọi chuyện.

Cô vẫn là cần phải có người có thể tạm thời cho cô ý lại, cần thời gian quán triệt để quyết tâm thay đổi chính mình.

“Quyết tâm.” Hai chữ này, làm cho cô cố lấy dũng khí.

“Tôi có một bạn trai đã kết giao hơn hai năm.” Cô bỗng nhiên mở miệng nói với anh, “sau khi tốt nghiệp, tôi một lòng thầm nghĩ gả cho hắn, cùng hắn sống cùng nhau. Hắn đưa cho tôi chìa khóa nhà hắn, đầu có nhất định sẽ cưới tôi, nhưng là ba mẹ tôi cũng không đồng ý tôi vừa tốt nghiệp đại học đã muốn kết hôn, nói ra thật nhiều lý do phản đối, tôi đều nghe không vào, giống như là người cố tình gây sự ngu ngốc giống nhau.”

Cô khinh xả khoe miệng, trên mặt lại lại lần nữa lộ ra vẻ mặt như trước kia, tự giấu lại đau thương.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vẻ mặt bi thương của cô làm cho Kinh Diệc Trạch nhìn không được mở miệng hỏi.

“Đêm qua, tôi thừa dịp bọn họ ngủ say, cầm hành lý rời nhà trốn đi.” Cô thấp giọng tiếp tục nói, “Tôi coi thường sự quan tâm của ba mẹ, từ bỏ bọn họ, kết quả..... Kết quả là, tôi lại nhìn thấy cái tên đưa cho tôi chiếc chìa khoá kia, nói muốn cùng tôi kết hôn nhân thế nhưng lại cùng người phụ nữ khác lên giường.” Cô ngẩn ngơ không được tạm dừng một chút, trào phúng lại đau thương khinh xả môi dưới cánh hoa.

“Mất thấy sự việc đã bại lộ, hẳn thậm chí còn vô sỉ cảm tạ cơ hội này nói với tôi, cho dù khi kết hôn hẳn cũng không khả năng chỉ có một người đàn bà, hẳn nhất định sẽ ở bên ngoài nuôi tình nhân, muốn tôi sớm một chút hiểu được.”

“Hắn như là đã hoàn toàn biến thành một người khác — không, có lẽ đây mới là bộ mặt thật của hắn, chính là tôi chưa từng nhìn rõ mà thôi, vậy mà tôi lại vẫn một lòng muốn gả cho hắn?! Tôi cảm thấy chính mình vừa ngu xuẩn lại thật đáng buồn, cứ nhiên vì một tên khốn như vậy mà vứt bỏ cha mẹ, rời nhà trốn đi, tôi thật sự không mặt mũi trở về.” giọng nói khàn khàn, lệ quang trong suốt thấp giọng nói của cô.

“Cô tính cả đời cũng không trở về sao?” Kinh Diệc Trạch trầm mặc một chút, mở miệng hỏi cô. Cô phe phẩy đầu, ách tiếng nói: “Ít nhất không phải bây giờ. Tôi..... muốn thay đổi, muốn trở nên thành thực một chút, sau này có thể độc lập sẽ lại trở về.”

“Cô sẽ không sợ cha mẹ lo lắng sao?”

“Tôi..... sẽ viết thư cho họ, đúng giờ báo bình an cho bọn họ.”

“Ý tứ chính là cô đã quyết định, mặc kệ tôi có cho cô ở hay không, cô cũng không về nhà?” Kinh Diệc Trạch nhìn chằm chằm cô.

Không phải sẽ không, mà là cô căn bản là không mặt mũi trở về, cũng không dám trở về.

Không phải sợ bị mắng, mà là sợ có người an ủi hoặc đồng tình với cô, cô sẽ càng thêm xấu hổ, chưa gượng dậy nổi.

Trử Tự Tự không có trả lời anh, nhưng vẻ mặt kiên định đã thuyết minh cô sẽ không về nhà.

Kinh Diệc Trạch không tiếng động thở dài. Tuy rằng chết sống của cô cũng không phải trách nhiệm của anh, nhưng là một cô gái tuổi còn trẻ lại mang vết thương lòng như vậy, nếu không ai để ý tới cô, ai biết có thể đi đúng con đường hay không?

Như vậy thấy chết mà không cứu, anh thật đúng là là làm không được.

Xem ra, anh thật sự bị bắt buộc phải thêm bạn cùng phòng, ai ~

3. Chương 3

Giơ lên thả xuống, giơ lên lại thả xuống, cánh tay như sắp rời ra, đem sơn lăn trên tường, Trử Tự Tự cảm thấy chính mình sắp chết – mệt mà chết.

Cái tên Kinh Diệc Trạch kia, nhất định là ma quỷ, tuy rằng là cô xin anh cho cô ở lại nhà, cũng là cô chủ động mở miệng hỏi anh chuyện công việc, cũng biết được anh có mở một văn phòng thiết kế, liền đồng ý nói ra mình cũng tốt nghiệp khoa thiết kế, mặc kệ công việc là gì cô đều có thể đảm nhận, mệt mấy khổ mấy cô cũng không sợ.....Tự mình tiến cử với anh.

Nhưng cho dù là như vậy, anh làm sao có thể kêu cô đến công trường lăn sơn đâu?

Ngày hôm qua thậm chí còn gọi cô đi hỗ trợ khiêng gạch men sứ.....

Anh ta là ma quỷ, nhất định là ma quỷ, bằng không cô thanh tú, dịu dàng như vậy, trẻ tuổi xinh đẹp như vậy lại bị anh kêu đến làm thô công?

Ma quỷ! Ác ma!

Dùng sơn ở trên tường viết thật to hai chữ “ma quỷ”, lại dùng sơn màu đỏ đem lăn trùm hết lên bức tường, Trử Tự Tự thở dài đem chổi lăn ở tay phải chuyển sang tay trái, lại xoa bóp tay phải đau nhức không thôi, mệt mỏi cũng không chịu thua.

“Thế nào? Mới làm việc một giờ đã không chịu đựng được rồi sao? Còn thể sơn sắt nói mặc kệ công việc gì đều có thể đảm nhận, khổ mấy mệt mấy cũng không sợ?”

Nhớ tới ngày đầu tiên bắt đầu làm việc, khi anh muốn cô quét vụn gỗ cùng rác đầy trong năm mươi căn phòng lớn, anh chưng ra vẻ mặt “Đi guốc trong bụng cô, sớm biết như thế này rồi” biểu tình cùng những lời nói này, cô liền quyết định không chịu thua.

Người thở một hơi, phật thấp một nén nhang. Cô tình nguyện mệt chết, cũng không thể để anh xem thường.

Lại dùng lực sơn lên bằng tay phải, cô đem sơn lăn theo tay trái rồi hạ xuống, lại lăn nữa cẩn thận, cố gắng lăn mặt tường. Ta lăn ta lăn ta lăn ta lăn.

Leng keng đông, leng keng đông.

Một hồi chuông cửa đột nhiên vang lên, làm cho cô dùng sức thở ra một hơi, tạm thời nghỉ giải lao một lúc.

Cô buông chổi sơn xuống, đi đến cái khóa trước cửa, nhìn ra bên ngoài xem. Hóa ra là ông chủ ma quỷ.

Cô đứng trước cửa mở khóa, mở cửa cho anh tiến vào.

Kinh Diệc Trạch đi vào trong, chưa nói lời nào hai mày đã nhíu lại.

“Tôi không có nhân hạ nha, đã thực sự cố gắng lăn sơn rồi.” Cô mở miệng lớn tiếng dọa người.

“Tôi không phải bảo cô mở quạt điện ra sao?” Anh nhìn thoáng qua quạt điện đặt ở bên cửa sổ, quay đầu nhìn chăm chăm cô.

“ Nó kêu to lắm, tôi nghe xong mà thật đau đầu.”

“Khẩu trang đâu?”

“Đeo khẩu trang tôi sẽ cảm thấy không thể thở được.”

“Sao cô có nhiều vấn đề vậy?” Anh nhíu mày hỏi.

“Tôi có duy trì thông gió, trừ bỏ cửa lớn, cửa sổ cùng cửa sau đều có mở ra, cho nên anh không cần lo lắng tôi sẽ bị trúng độc.” Cô không để ý đến hắn, thẳng nói với anh.

Anh nhìn cô một cái, “Tôi không phải lo lắng cô trúng độc, chỉ là không muốn gia tăng phiền toái mà thôi.” Trử Tự Tự cũng nhăn mày lại. Người này không chỉ là ma quỷ, còn thực ác độc, siêu cấp ác độc. Cô nhận không được ở trong lòng oán thầm.

“Dùng tay một chút, tôi đưa cô đi ăn cơm trưa.” Anh nói.

“Tại sao lại muốn dẫn tôi đi? Không phải nói là không muốn gia tăng phiền toái sao?” Cô nhìn anh liếc mắt một cái, nói thầm rồi xoay người.

“Cô đang nói cái gì?” Anh hỏi.

“Không có gì.” Cô nhanh chóng trả lời, nhanh như chớp bỏ chạy vào toilet đi thay bộ quần áo lao động, lấy áo T-shirt đơn giản cùng quần bò thay thế, lại thả mái tóc lúc trước cột vào, thanh xuân vô địch tiêu sái ra khỏi toilet, lớn tiếng tuyên bố nói: “Tôi xong rồi.”

Người này tuy rằng là ma quỷ, ác ma, nhưng ở phương diện ăn uống thật ra chưa từng ngược đãi cô, luôn đưa cô đi ăn này nọ.

“Đồ của cô đâu hết rồi?” Kinh Diệc Trạch đem tường sơn sửa sang lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn hai tay trống trơn của cô hỏi.

“Cái gì?” Cô vẻ mặt nghi hoặc.

“Cô đã thay bộ quần áo lao động.”

“Ăn xong còn phải quay lại nữa mà.”

“Mang theo.” Anh nói.

“Tại sao? Chẳng lẽ không quay về làm việc tiếp sao?” Cô khó hiểu hỏi.

“Không quay lại.”

“A? Nhưng là vách tường còn chưa sơn xong nha?”

“Buổi chiều sẽ có hai thợ sơn đến đây tiếp nhận.” Nghe vậy, Trữ Tự Tự nhất thời toàn bộ ngây người, há hốc mồm.

Thợ sơn?

Hay nói cách khác, làm cho cô làm việc cả buổi sáng, việc tới tay thiếu chút nữa quyết định bỏ việc, kỳ thật là có thể tìm thợ sơn chuyên nghiệp đến làm? Mà anh rõ ràng có quyết định này, lại còn gọi cô một mình ở trong này liệu mình sơn?

Anh rốt cuộc là biến cô thành ngu ngốc, vẫn là ngốc tử, làm như vậy là vì muốn chinh cô đi?

“Anh là không phải rất muốn đuổi tôi đi? Nếu đúng vậy thì nói rõ ràng ra, không cần dùng cách này để chinh tôi, để tôi tự biết khó mà lui.” Cô không chuyển ánh mắt mà nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt có chút tức giận.

Anh nhìn cô một cái cảm thấy nhàm chán, chỉ nói hai chữ: “Trẻ con.”

“Cái gì?” Cô tức giận kêu lên.

“Nhanh chút đi lấy đồ của cô đi, lè mè như vậy là tôi sẽ đi trước đó.” Anh mặt không đổi sắc hạ thông điệp với cô.

Ma quỷ. Trữ Tự Tự âm thầm mắng một tiếng, vội vàng chạy vào toilet lấy mấy thứ rồi lấy trong quần áo một số đồ dung cá nhân, đeo túi xách bước nhanh ra ngoài. Trong lúc chờ cô lấy đồ, anh đã đi trước ra ngoài cửa.

Kinh Diệc Trạch đứng ở cạnh cửa chờ cô, thấy cô đi ra, liền lấy chìa khóa khóa cửa nhà lại, sau đó ấn thang máy xuống lầu.

Bọn họ hiện tại đang ở trong một tiểu khu hoa viên nhỏ, giao thông thực không thuận tiện, cái này cũng chính là nguyên nhân vì sao cô rõ ràng còn đang tức giận, lại ngoan ngoãn theo sát sau anh ta.

Bởi vì nếu không đi theo anh, cô sẽ phải tự đi bộ về nhà.

“Cô muốn ăn cái gì?” Sau khi lên xe, quỷ hỏi cô.

“Tôi có quyền quyết định sao?” Cô hờn dỗi chằm chọc hỏi.

“Bữa cơm này xem như hoan nghênh người mới đến, cho nên được.” Anh trả lời.

Hoan nghênh người mới đến? Trữ Tự Tự nhin không được nhướn cao lông mày: “Tôi đã làm việc được 1 tuần rồi, bữa hoan nghênh này không phải mời quá chậm sao?” cô hừ hừ nói.

“Thà có còn hơn không. Hay là muốn bỏ đi?” anh hỏi cô.

“Không được!” cô lập tức hét lớn.

Cô phản ứng thẳng thắn chọc Kinh Diệc Trạch nhin không được khóe miệng nhướn lên.

“Nói thật, tôi hoài nghi có phải anh thật sự hoan nghênh tôi.” Cô mở miệng nói, quyết định thừa dịp này hỏi rõ ràng, miễn cho làm một đồng việc không công xong rồi mới bị đuổi ra khỏi nhà.

“Vì sao cô lại có ý nghĩ này?” Kinh Diệc Trạch nhìn cô một cái, bình tĩnh hỏi.

“Quét nhà, sơn tường, chuyển gạch cùng đắp đất, sau đó đào đất trồng hoa, như thế này là đủ các loại công việc loạn thất bát tao, chẳng lẽ không đúng anh nghĩ ra thủ đoạn bức tôi biết khó mà lui, chủ động đóng gói hành lý rồi đi sao?” Cô trừng mắt nhìn anh đang lái xe, chất vấn nói.

“Nếu muốn như vậy, tôi lúc trước đã trực tiếp đem cô đuổi đi, làm việc thừa này làm cái gì? Tôi ngay cả thời gian ngủ còn không có, làm sao còn có thời gian rồi đi làm những việc như thế?” Kinh Diệc Trạch nhìn không được khê thở dài một hơi, cảm thấy cô thật sự là trẻ con.

“Nếu không phải, anh vì sao là ông chủ mà bắt tôi làm mấy cái công việc loạn thất bát tao lại còn mệt chết này nữa?” Cô vẫn là không tin.

“Đó là công việc tôi bình thường cũng phải làm. Ông chủ cũng làm, làm trợ lý đương nhiên cũng phải làm, không phải sao? Còn có,” Anh quay đầu nhìn cô một cái, “Là ai nói mặc kệ khổ mấy mệt mấy, mọi công việc đều có thể đảm nhận?”

Trử Tự Tự nhất thời nghẹn lời, tạm dừng vài giây mới cãi lại át lệ phải nói: “Nhưng tôi là con gái nha.”

“Con gái thì được hưởng đặc quyền sao?” Anh hỏi lại.

Cô lại nghẹn lời hai giây, “Ít nhất..... Ít nhất không cần làm bao nhiêu công việc trong một lúc như vậy đi?” Cô nói.

Kinh Diệc Trạch lại thở dài một hơi, quyết định vẫn là cùng cô nói rõ ràng, miễn cho dù là bệnh đa nghi của cô càng lúc càng trầm trọng. Anh bây giờ cũng không có đủ sức lực đối mặt với những hoài nghi liên tiếp của cô.

“Nghe cho kĩ.” Anh nghiêm túc mở miệng nói, “Những lời này tôi chỉ nói một lần, nếu cô lần sau còn có ý kiến về mấy vấn đề này, cô cũng không cần phải oán giận tôi, trực tiếp nói với tôi là cô không muốn làm là được rồi.”

“Công việc của tôi thực chất là chỉ có tôi làm, hiện tại có thêm cô, cũng chỉ có hai người mà thôi, cho nên việc lớn nhỏ sự đều phải dựa vào chính mình để làm, công việc tính chất hỗn loạn, không thể giống đại công ty phân công cẩn thận, có người cố định phụ trách nội dung công việc được.”

“Bởi vì phòng làm việc chưa thành lập được bao lâu, đến nay còn chưa có tìm được công ty cùng hợp tác, cho nên dù là dỡ bỏ công trình, nhận công trình mới, công trình xây dựng hay công trình thủy điện, thường xuyên đều xuất hiện một số tình huống đột xuất. Nhưng những việc như thế, cũng không thể làm cái có làm trễ ngày giao công trình, bởi vì đó là vấn đề về chữ tín của công ty. Làm nghề này, danh tiếng rất quan trọng.” Anh cường điệu nói.

“Cho nên tôi nói lại lần nữa cho cô hiểu, ở công ty tôi đi làm bề bộn nhiều việc, mệt chết đi, hơn nữa mặc kệ là thoải mái hay công việc ồ ồ đến cô đều phải làm, cũng không có cách nào để tan tằm đúng giờ. Nhưng dù là vậy, cô cũng sẽ có được tiền lương rất cao, cũng sẽ có tiền hoa hồng từ các công trình. Ngoài cái này ra, cô còn có vấn đề gì nữa không?”

Trử Tự Tự ngây ngốc sững sốt một lúc, mới ngoan ngoãn lắc lắc đầu. Cô chưa từng nghĩ tới việc đó, hóa ra anh không phải cố ý muốn đuổi cô, cũng không phải cố ý muốn giống ma quỷ như vậy, mà là tính chất công việc chính là thế.

Kỳ thật nói trắng ra, anh thực ra cũng có kinh nghiệm, cũng có khí lực, bởi vì anh cần người như vậy giúp anh phân ưu giải lao, kết quả, anh lại bị cô tay trái gà không chặt phiền toái gấp bội, không chỉ có bị bắt cung cấp chỗ ở, còn phải giúp tìm việc.

Người này không phải ma quỷ, mà là một người tốt thực lương thiện.

Hơn nữa cũng không thể nói anh mặt ác, anh bộ dạng cũng không khó nhìn, tóc thiên đoản, ngũ quan đoan chính, cằm thiên phương, ánh mắt chính trực, nhìn như có điểm uy nghiêm lại nghiêm túc, nhưng tuyệt đối không phải người có diện mạo xấu.

Trên thực tế, nếu anh có thể cười một cái, đừng luôn lạnh lùng như vậy, lại còn hơi tí là nhú mày, thì anh sẽ trở thành một người đàn ông rất có mị lực.

“Nghĩ xong chưa?” Anh hỏi cô.

“Nghĩ cái gì?” Trử Tự Tự trừng mắt nhìn, đột nhiên hoàn hồn, không hiểu anh muốn cô nghĩ cái gì.

“Là muốn tiếp tục công việc này, hay là muốn từ chức? Nếu muốn từ chức thì nói cho tôi, tôi sẽ giả cô số tiền lương mấy ngày vừa qua.”

“Tôi..... cũng chưa nói là tôi muốn từ chức.” Cô bĩu môi, không cam lòng nói.

“Ý cô là sẽ tiếp tục làm?” anh thừa dịp xe dừng lại chờ đèn đỏ, quay đầu nhìn cô.

“Àn.” Cô đối hần gật gật đầu.

“Không hề oán giận?”

“Tôi không có oán giận, chỉ là muốn làm rõ ràng mọi chuyện mà thôi.” Cô thì thảo thấp giọng nói.

“Bây giờ muốn ăn cái gì?” Anh thở ra một hơi, trở lại chuyện chính hỏi cô.

“Cái gì cũng được đúng không?” Nghĩ đến ăn, tâm tình của cô nhất lại bay lên, ánh mắt cùng lông mi tựa hồ đều cười.

Anh gật đầu.

“Thật sự có thể chứ?” Cô hỏi lại một lần.

“Đúng.” Anh trả lời.

“Tôi muốn ăn Mc Donalds!” Cô vui vẻ lớn tiếng nói.

Đáp án này làm cho Kinh Diệc Trạch nghe xong nhất thời trợn mắt há mồm, không nói gì mà chống đỡ. “Cô là nói thật sao?” Anh quay đầu nhìn cô một cái.

Trừ Tự Tự dùng sức gật đầu, cô muốn ăn Mc Donalds lâu lắm rồi.

Bởi vì hồi trước đều ở trong nhà, mẹ nấu ba bữa một ngày, cho nên có rất ít cơ hội ăn ở ngoài. Hơn nữa hồi trước kết giao với tên hỗn đản nào đó đối với thức ăn thực sự kén chọn, cho rằng Fastfood tất cả đều là đồ ăn rác, căn bản ngay cả chạm vào cũng không thèm, cũng mệnh lệnh cô không cho phép ăn, cho nên cô mới có thể thèm ăn như vậy.

Ngày đó chỉ cảm thấy hần là nghĩ cho cô, muốn tốt cho cô, bây giờ nghĩ lại, chỉ cảm thấy tên kia thực không thể chịu được, bá đạo cùng độc tài. Tên ấy căn bản là không biết cách tôn trọng ý nguyện của người khác, thậm chí còn bắt cô phải làm những chuyện mà hần muốn – tên hỗn đản này, xấu xa, bỉ ổi!

Không nên nghĩ đến hần, cái loại người này tự mình là đúng lại không tôn trọng cô, căn bản là không đáng để cô lãng phí một giây suy nghĩ về hần. Không cho phép mơ tưởng, không cần suy nghĩ.

“Tôi muốn ăn Mc Donalds.” Cô lại lớn tiếng nói.

Tuy rằng không biết nói gì để chống đỡ, đành đáp ứng cô, Kinh Diệc Trạch cũng chỉ có thể nói: “Tôi biết rồi.”

Cô đang ngủ, cứ như vậy ghé vào trên bàn ngủ không chút phòng bị, còn ngáy nho nhỏ nữa.

Cô nhất định mệt chết đi. Trên thực tế, cô có thể chống đỡ được như bây giờ, thật sự làm cho anh cảm thấy thực bất khả tư nghị mà nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

Đã qua một tuần lễ, anh thực đã bắt cô làm nhiều việc, đừng nói là cô giống như một nữ sinh hay nũng nịu, cho dù là đại nam sinh, cũng phải thừa nhận là sẽ mất kiên trì, nhưng là cô lại làm được, thật sự rất giỏi.

Anh chưa từng nghĩ tới cô có thể làm được như vậy.

Trên thực tế cô nói cũng đúng, anh xác thực có hi vọng để cô biết được khó khăn là gì. Nhưng ở phần phân công công việc, anh thì anh thật sự không có cố ý làm cô khó xử, cũng chỉ là phải làm như thế nào thì làm thế thôi, cô chính là vừa vặn chọn lúc thời điểm công việc bế bộn hỗn loạn mà xuất hiện, cho nên mới phải làm nhiều việc như vậy, lặn sơn, khuôn gạch...bao nhiêu công việc đều phải làm.

Nhưng cũng nhờ có vậy mà làm cho anh nhận ra cô bề ngoài nhu nhược mà lại có quyết tâm cùng nghị lực, thật sự rất giỏi.

Kinh Diệc Trạch thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn cô, tìm tờ giấy trên bàn, viết lời nhắn bảo cô anh sẽ đi đâu, đại khái là anh sẽ trở về sau, đang định đứng dậy đi ra ngoài, trên bàn lại bỗng nhiên vang lên tiếng điện thoại.

“Linh.....”

Anh nhanh chóng nhấc điện thoại lên, nhưng nguyên bản đã quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Cô giật mình, mở to mắt, đột nhiên thẳng lưng ngồi lên.

“Ừ?” anh không tự chủ được đối với người phá hỏng giấc ngủ người khác trong điện thoại kia gầm nhẹ.

“Lão đại, là ta.” Đầu dây bên kia lên tiếng.

“Là ai?” Anh khó chịu hỏi.

“Lí Thái Minh, anh không nhận ra giọng nói của tôi à? Lão đại, như vậy tôi sẽ rất tủi thân đó.”

Lí Thái Minh? Là người cùng hợp tác trước kia trong công trình thủy điện, tiểu Lí?

“Người có việc gì mà đột nhiên gọi điện thoại cho ta?” Anh kinh ngạc hỏi, hai người đều đã nửa năm không liên lạc đi?

“Đương nhiên là không có việc thì đâu phải gọi. Lão đại, anh bên đó có công trình gì không? Thiện tâm một chút, xin thương xót, thưởng chén cơm ăn đi.”

Kinh Diệc Trạch ngây người một chút, hỏi: “Người không phải cùng bên kia có hợp đồng, làm rất tốt sao?”

“Hợp đồng tháng này hết hạn, tôi không cùng bọn họ tiếp tục ký nữa.”

“Tại sao?”

“Đương nhiên là vì anh không có ở đó, lão đại.”

“Tiểu Lí, người không cần vì ta mà làm vậy.”

“Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn vì anh! Bên này một đám người tự mình là cao, mắt cao mà nhìn mọi người thành thấp kém, bọn họ nghĩ nhà thiết kế của bọn họ rất giỏi, hoàn toàn không tôn trọng mấy người chuyên nghiệp chúng ta, liền đem chúng ta ra làm công nhân cùng thô công, thật sự thực làm người ta khó chịu. Còn có, thuận tiện nói cho anh biết, lão Giang cùng Trần thúc cũng đã sớm có ý nghĩ như vậy, bây giờ chỉ chờ hợp đồng hết thời hạn, sau đó cũng sẽ vô tình bỏ rơi người.”

Kinh Diệc Trạch có chút nói không nên lời, tiểu Lí, lão Giang cùng Trần thúc, tất cả đều là cao thủ bên ngoài, thậm chí có thể nói là đứng thứ nhất trong giới, mà nay, bọn họ cũng không mong mà đồng loạt toàn bộ chuyển đi.....

“Các người đều nói rời đi như vậy, bên kia không có vấn đề gì sao?” Anh nhìn không được hỏi.

“Anh không phải quản nhiều, lão đại, bọn họ tài đại khí thô, thanh danh vang dội, làm sao để ý những người như chúng ta? Huống hồ, anh làm gì còn thay bọn họ cái loại vô tình vô nghĩa vô tâm này lo lắng? Chẳng lẽ anh đến bây giờ đều còn không biết, người lấy đi bao nhiêu đối tác của anh là bọn họ sao?”

Kinh Diệc Trạch khiếp sợ mở lớn hai mắt, quả thực khó có thể tin.

“Lời người nói là thật à?” Anh trầm giọng hỏi.

“Xem ra anh thật sự không biết.” tiểu Lí ở đầu dây bên kia thở dài nói, “Lão đại, tuy rằng anh thường nói nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, nhưng là mong anh đừng ngay cả lòng phòng bị người khác cũng không có có được không?”

Kinh Diệc Trạch đang muốn mở miệng nói cái gì, trong túi tiếng di động lại đột nhiên vang lên, nhắc nhở anh còn có một cuộc hẹn.

“Tiểu Lí, bây giờ ta có việc, để tí nữa ta lại gọi điện thoại cho người?”

“Ok.”

Dập điện thoại, anh vừa bấm số gọi một cuộc điện thoại khác vừa đưa tay lên xem đồng hồ. Anh thật sự phải đi ngay, nếu không đi, buổi hẹn cùng khách hàng sẽ muộn mất.

Anh một bên bắt tay vào làm việc với một vị khách hàng khác, một bên đem tờ giấy vừa rồi đưa cho Trữ Tự Tự xem, sau đó buông trang giấy, cầm lấy bút lên, viết thêm trên giấy bốn chữ.

Cô tiếp tục ngủ.

Trữ Tự Tự dường như không tự chủ được mặt đỏ lên, nhìn anh vừa rời khỏi phòng, cô ra đứng trước cửa, còn không quên lấy chìa khóa khóa cửa lại.

Hành động của anh thật giống như tri kỷ, làm cho lòng của cô dâng lên một cỗ cảm xúc khác thường không nói nên lời, nhưng thực ấm áp, dịu dàng, thoải mái.

Cô sờ vào trái tim của mình, không có phản ứng gì cả. Cô có phải hay không ngủ dậy mới có cảm giác kỳ quái như vậy?

Nói thật, cô hoàn toàn không biết chính mình đã ngủ khi nào.

Ăn cơm trưa xong, Kinh Diệc Trạch lần đầu tiên đưa cô đến văn phòng, ngồi trên chính chỗ của mình, sau đó anh đưa cô một bộ sưu tập những tác phẩm của anh, hy vọng cô có thể từ đó mà nhìn ra được phong cách thiết kế của anh.

Phong cách của anh cùng con người anh rất giống nhau, trầm ổn ngay thẳng mang theo sự nhã nhặn ôn nhu, làm cho người ta có cảm giác thoải mái, tựa như ở nhà.

Cũng bởi vậy, cô vừa nhìn, bất tri bất giác liền chìm vào bầu không khí thoải mái này, bị thôi miên mà ngủ thiếp đi.

Ngủ trong giờ làm đã rất tệ, xem tác phẩm của ông chủ ngủ quên mất càng tệ hơn, nếu anh vì thế mà phát hỏa với cô, thậm chí trực tiếp mở miệng muốn đuổi cô đi, cô cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái hoặc có câu gì oán hận, nhưng là..... Anh thế nhưng muốn cô tiếp tục ngủ?!

Thế này thì cô nên làm gì? Ông chủ lòng dạ không phải quá rộng lớn đi?

Ông chủ vất vả ra ngoài làm việc, viên chức lại nhàn hạ trong phòng điều hòa ngủ vô cùng tốt? Chuyện mặt dày như vậy cô không làm được, cho nên.....

Ánh mắt của cô nhìn xung quanh căn phòng, nhìn đông nhìn tây, chỉ chốc lát sau liền tìm được việc có thể làm, thì chính là! Dọn phòng!

Tuy rằng lấy một người đàn ông khác ra so sánh mà nói, phòng làm việc cá nhân của ông chủ coi như ok, khá sạch sẽ, không khác mấy nhà của anh, nhưng là đàn ông dù sao vẫn là đàn ông, nhìn lại một lượt cũng không phải gọn gàng cho lắm.

Ví dụ như giá sách thì loạn thất bát tao, còn có mặt bàn bề bộn bao nhiêu thứ, và cả mạng nhện giăng đầy ở góc kia.

Thật tốt quá, may mắn có việc làm có thể cho cô lập công chuộc tội, cô cũng có thể không cảm thấy mất mặt nữa.

Cô vui vẻ đứng dậy chuẩn bị làm việc, lại ngồi xuống, trong một giây nhin không được rên rỉ ra tiếng, “A a.....”

Toàn bộ người cô đều đau quá nha! Cơ bắp toàn thân tựa hồ đều muốn kháng cự với cô. Mấy ngày nay làm lụng vất vả quá độ, nhưng đây là công việc nha, đây là cách để trưởng thành!

Con người không thể cả đời đều sống ở trong lòng bàn tay che chở của cha mẹ, nên trưởng thành, nên đổi mặt, nên học hỏi, nên thừa nhận, đều phải trải nghiệm, mới có thể biết mình có bao nhiêu hạnh phúc lại không biết quý trọng.

Bây giờ cô đã biết.

4. Chương 4

“Oa , lão đại phòng làm việc của anh không phải quá sạch sẽ đi? Anh mắc bệnh yêu sạch sẽ sao? Tại sao tôi từ trước tới giờ cũng không biết?”

“Tiểu tử, nhìn không ra người lại yêu sạch sẽ như vậy.”

“Đúng vậy nha, người nếu như là phụ nữ, ta nhất định sẽ lấy người về làm vợ nhỏ.”

Khi tiếng cười đùa bên ngoài vọng vào toilet, Trử Tự Tự đang hăng say cọ bồn cầu, cô hơi kinh ngạc một chút, buông bàn chải, thật cẩn thận mở cửa toilet, vụng trộm ló nhìn ra bên ngoài.

Một , hai , ba, có ba người đàn ông cô không biết, còn có một người đưa lưng về phía cô, bóng dáng có điểm quen thuộc...

“Ông chủ?”

Nghe thấy thanh âm của cô, bốn người trong phòng đồng thời quay đầu hoặc xoay người lại nhìn.

Ngoại trừ Kinh Diệc Trạch nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy khó hiểu, ba người còn lại đều ghen hòng nhìn trần trời, giống như Trái Đất đột nhiên bị người ngoài hành tinh xâm lược vậy, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt.

Ánh mắt của họ đột nhiên làm cho cô nhận ra được bộ dạng mình giờ phút này nhất định rất tệ: quần áo lao động dơ bẩn, tóc giống như bà di cật loạn sau đầu, hơn nữa bẹn rộ làm mồ hôi chảy dính bết trên trán...

Cô hậu tri hậu giác lập tức lùi vào trong toilet , sao biết Kinh Diệc Trạch đột nhiên lại lên tiếng gọi cô...

“Trử Tự Tự”

Cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh ta.

“ Lại đây tôi giới thiệu mấy người cho cô làm quen.” Anh ngoắc ngoắc tay nói với cô.

Cô ngây ra như phỗng nhìn anh, sau đó không nói gì than nhẹ một tiếng, nhận mệnh đi ra khỏi toilet chuẩn bị bêu xấu.

“Tự Tự” Kinh Diệc Trạch lần đầu tiên kêu tên của cô, lại kêu rất tự nhiên “Đây là Giang sư phó, là thợ mộc số một trong giới nghề mộc, về sau công trình của công ty chúng ta đều do Giang sư phó đảm nhiệm. Vị này là Trần thúc, sư phó về điện nước cực kỳ chuyên nghiệp. Còn có hần gọi Lí Thái Minh, người có thể gọi hần là Lí ca, phụ trách công trình thủy điện. Về sau công ty case các công trình bên ngoài đều nhờ bọn họ hỗ trợ, cô trước tiên làm làm lễ ra mắt.”

Trử Tự Tự mở to mắt nhìn bọn họ.

“Làm lễ ra mắt?”

“Làm như thế nào?” Cô vẻ mặt mờ mịt, không tự chủ được mở miệng nói.

“phốc..” Lí Thái Minh bật cười ra tiếng, cười đến mức chảy nước mắt.

Hai vị sư phó cũng cười.

“Em gái, người thật đáng yêu.” Lí Thái Minh vẫn không ngừng cười nói với cô. Sau đó quay đầu hỏi Kinh Diệc Trạch, “ Lão đại, anh tìm đâu ra một học sinh vừa học vừa làm đáng yêu như vậy?”

“Cô ấy không phải học sinh vừa học vừa làm, cô ấy là nhân viên chính thức.” Kinh Diệc Trạch trả lời anh ta trước, sau đó mới quay đầu dạy bảo cô: “Tiếp đón một chút , hỏi có khỏe, lại giới thiệu đơn giản một chút, hy vọng bọn họ về sau chỉ bảo.”

Trử Tự Tự hiểu ra gật đầu lập tức xoay người đối mặt Giang sư phó phụ trách nghề mộc cùng Trần thúc sư phó điện nước, cung kính cúi chào bọn họ.

“Giang sư phó, Trần sư phó , các bác hảo, cháu gọi Trử Tự Tự, vừa mới vào “Trạch thiết kế” không lâu, có rất nhiều chuyện không hiểu, về sau còn nhờ các bác chỉ giáo cùng chiếu cố.”

“Tốt lắm, đến lượt ta , đến lượt ta.” Lí Thái Minh không chịu thua kém lên tiếng nói. Em gái này thoát nhìn rất ngoan, còn rất chân thật, cảm giác thật tốt.

“Không cần quan tâm hần.” Kinh Diệc Trạch bỗng nhiên nhất lời nói, “Tự Tự, người này đã có vợ, để tránh người khác hiểu lầm,cách hần xa một chút biết không?”

“Lão đại, anh sao có thể phá hỏng giá thị trường của tôi như vậy? Tôi làm gì có vợ?” Lí Thái Minh kêu lên kháng nghị.

“Không có sao?” Kinh Diệc Trạch nhướn i, “ Ta gọi điện cho Minh Khiết , để người đem những lời này nói lại với cô ấy.”

Minh Khiết là bạn gái Lí Thái Minh kết giao nhiều năm, hai người do người nhà nhà gái để ý vấn đề nhà cửa mà chậm chạp không kết hôn,nhưng sớm giống như vợ chồng ở chung một chỗ , tình cảm rất tốt, mọi người đều nhận thức được.

“Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng.” nghe thấy tên người yêu , Lí Thái Minh lập tức gơ hai tay đầu hàng

Kinh Diệc Trạch khoe miệng khe khẽ.

Trử Tự Tự nhìn anh, cùng anh ở chung nhiều ngày như vậy , đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh có thần thái thoải mái tự tại như thế, có thể thấy được ba người trước mắt này là những người anh rất tín nhiệm.

“ Sau khi tôi ra ngoài, cô bắt đầu quét dọn?” Anh đột nhiên quay đầu hỏi cô, ánh mắt bí hiểm, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

Cô do dự gật gật đầu, không xác định phản ứng của anh là cao hứng hay vẫn là tức giận, có loại người rất chán ghét người khác đụng chạm vào đồ đạc của mình, không biết anh liệu có phải vừa vặn chính là loại người này?

Anh không thể hiện chút cảm xúc nào ra ngoài ,chỉ trầm mặc nhìn cô một chút, lại hỏi :

“ Đã quét dọn xong hết rồi sao?”

“Toilet còn chưa có xong.” Cô thành thật trả lời.

“Còn phải mất bao nhiêu thời gian?” Anh hỏi.

“Chắc là khoảng hơn mười phút.” Cô tính một chút trả lời.

“Tốt,chúng ta ở đây chờ cô.”

“Chờ tôi?” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Chúng ta đang muốn đi liên hoan, cô cũng cùng đi đi.”

Sau khi có công việc cố định mà bận rộn, mỗi ngày trôi qua thật nhanh so với tưởng tượng, Trử Tự Tự đột nhiên phát hiện, trong nháy mắt, cô đã rời khỏi nhà hơn ba tháng.

Trong ba tháng này, cô mỗi tuần đều viết thư báo bình an về nhà, tránh cho bố mẹ cô vì cô mà lo lắng quá độ.

Tuy rằng cô cũng biết làm như vậy cũng không thể làm cho bố mẹ an tâm, nhưng có chút ít còn hơn không, không phải sao?

Ba tháng, nói dài cũng không phải dài, nói ngắn cũng chẳng phải ngắn, nói về mặt tình cảm, cô coi như khôi phục thật tốt, ít nhất đã không còn không có việc gì làm là nhớ tới cái kẻ khốn kia sau đó rơi vài giọt nước mắt. Nhưng nếu nói về dũng khí để về nhà, lượng dũng khí của cô thật sự rất ít , rất ít, ít đến mức làm cho cô ngay cả gọi điện thoại về nhà cũng không dám.

Hiện tại nguyên nhân làm cho tâm tình cô vẫn buồn bã, chính là thỉnh thoảng sẽ miên man nghĩ không biết ba mẹ bây giờ ra sao.

Nhưng may mắn là tình huống này cũng không nhiều, bởi vì cô thật sự là bề bộn nhiều việc, muốn học được thiết nhiều thiết nhiều, cả ngày chạy tới chạy lui, đánh lên đánh xuống, thật đúng là hận một ngày không thể có ba mươi tư giờ.

Nói thật, trước kia khi học khoa thiết kế, cô căn bản cũng không nghĩ tới mình sẽ đi theo con đường thiết kế, mọi chuyện quả là không thể đoán trước, sau khi vào công ty bị ông chủ ác ma thao một chút, cô mới chân chính nổi lên hứng thú đối với thiết kế.

Ông chủ ác ma kiêm chủ cho thuê nhà của cô là một thầy giáo siêu nghiêm khắc, qua ba tháng dạy cô này nọ, cô còn học được nhiều hơn so với bốn năm học ở trường, cũng thực tế hơn.

Ngoài anh ra, Giang sư phó, Trần sư phó cùng Lí ca cũng đều tận tình chỉ bảo cô, làm cô được lợi rất nhiều.

Tuy rằng hiện tại thân phận cô vẫn chỉ là tiểu người hầu, tiểu trợ lý, nhưng cô đã bắt đầu có khao khát mình có thể trở thành một nhà thiết kế chân chính, cho nên cô nhất định phải cố lên, cố lên mới được.

Đi vào phòng trong đang tiến hành làm mộc, Trử Tự Tự liếc mắt một cái liền thấy Giang sư phó đang làm việc ở phía trước.

“Giang sư phó.” Cô đi lên phía trước cung kính lớn tiếng kêu. Bởi vì mô tơ phát ra tiếng động quá lớn, không nói lớn không được.

“Cháu tới rồi? Chờ ta một chút, ta làm xong khối gỗ này đã.” Giang sư phó nhìn cô nói.

“Vâng.” Cô gật gật đầu, đứng ở một bên chăm chú nhìn Giang sư phó thuần thục tài thiết lên tấm ván gỗ, sau một hồi tấm gỗ thô gần hai cm trước đó đã trở thành đường viền hoa, khiến cho cô chỉ cần xem một lần coi như đã mở rộng tầm mắt.

Một lát sau Giang sư phó rốt cục tạm dừng công việc, tắt mô tơ, trong phòng nhất tời trở lên im lặng.

“Tiểu tử kia lại đem đề khó gì cho ta?” Giang sư phó đưa tay hỏi cô.

Trử Tự Tự lập tức đem bản thiết kế đưa đến.

“Ông chủ nói chỗ này muốn làm cái bàn học, có thể thu vào, còn có di động trước sau.” Cô chỉ vào các bộ phận trong bản thiết kế giải thích.

“Xú tiểu tử kia rút cuộc muốn làm khó ta chứ gì? Cứ tùy tiện vẽ ra một cái đồ vật, bảo ta sẽ làm ra được sao?” Giang sư phó lớn tiếng oán giận.

“Đương nhiên là Giang sư phó là sư phó thiên tài trong giới nghề mộc, không có công việc khó gì liên quan đến nghề mộc có thể làm ngại bó tay nha.” Trử Tự Tự thật nhanh nói.

Mấy ngày nay cùng các thúc thúc bá bá ca ca ở chung, ngoài các tri thức chuyên nghiệp, cô còn học được cách uốn lưỡi ba tấc, không có cách nào, ai bảo các thúc thúc bá bá ca ca đều thích nghe nói ngọt đầu? Hơn nữa nói mấy câu có thể làm mọi người tâm tình tốt lên, cô có sao không làm?

“Cháu đứa trẻ này đừng cái tốt không học, lại đi học cái công phu vượt mông ngựa của tên xú tiểu tử kia.” Giang sư phó liếc mắt nhìn cô một cái, trên mặt lại dấu không được vẻ mặt vui vẻ đắc ý.

Cô không kìm được mỉm cười, “ Ông chủ muốn cháu hỏi bác, thứ bảy này có thể hoàn thành hay không?” Cô nhân cơ hội hỏi.

“ Tên xú tiểu tử kia chạy đến giúp đỡ là có thể.” Giang sư phó trừng mắt nói.

“Ông chủ nói không thành vấn đề, sẽ chờ bác gọi điện cho.” Cô nhếch miệng cười.

“Gớm! Ta không cần a! Nó chỉ biết càng làm càng hỏng mà thôi, bảo nó cách xa ta một chút, trước tan tầm ngày thứ bảy không cần lại đến quấy rầy ta làm việc.”

Giang sư phó ghét bỏ nói.

“Dạ. Cháu sẽ đem lời nói của bác truyền lại nguyên văn với ông chủ.” Cô cười meo meo trả lời.

“Không cần nói tới tên xú tiểu tử kia. Bác nói cháu nha, có muốn Giang sư phó giới thiệu bạn trai cho không?” Giang sư phó đột nhiên thay đổi đề tài, nhìn cô nói.

Trử Tự Tự căn bản không đoán được đề tài lập tức nhảy đến chính mình, ngây người một chút, vội vàng lắc đầu cự tuyệt nói: “Không cần đâu, cảm ơn Giang sư phó.”

“Vì sao không cần? Chẳng lẽ cháu đã sớm có người trong lòng sao? Sẽ không phải vừa vặn là tên tiểu tử Kinh Diệc Trạch kia đi?” tâm tình Giang sư phó hôm nay hình như rất tốt, rất có hứng thú cùng người khác nói chuyện phiếm.

Trử Tự Tự lại ngây người một chút, quả thực sắp đối với các câu hỏi cùng phương thức nói chuyện của Giang sư phó bội phục sát đất.

“Bác đừng nói đùa, anh ấy là ông chủ nha.” Cô nói.

“Ông chủ thì làm sao? Hai người các người nam chưa hôn nữ chưa gả lại vừa vặn trai tài gái sắc, rất xứng đôi nha! Nếu người thích tiểu tử kia, ta đây sẽ không giới thiệu người khác nữa. Tiểu tử kia thật sự rất khá, bạn gái trước kia của nó là có mắt không trông mới có thể phản bội nó đi theo người khác.” Giang sư phó nói.

Trử Tự Tự trừng mắt nhìn, không nghĩ tới đột nhiên lại nghe thấy chuyện tình cảm của ông chủ.

“Giang sư phó, bác đã gặp bạn gái cũ của ông chủ chưa?” Cô tò mò hỏi.

Không biết Kinh Diệc Trạch thích người phụ nữ như thế nào? Là xinh đẹp gợi cảm, hay là ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, hay là có tính chuyên nghiệp.....

“Làm sao mà chưa thấy được? Cô ta cũng là một nhà thiết kế, cùng làm việc, về sau cháu cũng có khả năng nhìn thấy cô ta.” Giang sư phó nói với cô bằng ngữ khí tràn đầy khinh thường.

Hóa ra là có tính chuyên nghiệp. Trử Tự Tự vừa nghĩ vừa hỏi: “Giang sư phó, bác vừa nói phản bội, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta rất ít khi mắng phụ nữ nhưng người đàn bà này thật sự là khốn khiếp!” Giang sư phó nghe cô hỏi, lập tức không thể nén giận mắng ra tiếng.

Trử Tự Tự mở to mắt nhìn, nghe ngôn từ phê bình không chút lưu tình mà có chút kinh hách. Khốn khiếp?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô thật cẩn thận hỏi.

“Người đàn bà kia thật sự không biết xấu hổ, tiểu tử kia đối với cô ta còn chưa đủ tốt sao? Mặc kệ trong công việc hay trong việc riêng đều thay cô ta chịu vất vả, còn cố gắng làm việc kiếm tiền, chỉ vì muốn cho cô ta cuộc sống tốt nhất. Kết quả thế nào? Người đàn bà khốn khiếp kia không chỉ có yêu không chung thủy, ngại bần tham phú, cuối cùng còn cùng với bạn tốt của nó, hai kẻ khốn cùng nhau phản bội nó. Cái này còn chưa tính, bọn chúng còn không biết xấu hổ hoàn toàn lợi dụng tiểu tử kia thay bọn chúng kiếm tiền, tận đến khi bị bắt gian tại giường, mọi chuyện bại lộ, hết đường chối cãi mới thừa nhận hết thảy, thật sự là một đôi cẩu nam nữ không biết xấu hổ.” Giang sư phó đã đầy bụng tức khí đến không thể kiềm chế lời nói.

Trử Tự Tự kinh ngạc nói không nên lời. Hóa ra Kinh Diệc Trạch cũng giống như cô từng bị người yêu phản bội, không, anh không chỉ là đã bị người yêu phản bội, còn cả bạn tốt phản bội. Song trọng phản bội, song trọng đả kích.

“Bác nói giúp bọn họ kiếm tiền là như thế nào?” Điểm ấy cô có chút khó hiểu.

“Cháu không biết sao?”

“Biết cái gì?”

“Tiểu tử kia trước đây đã từng mở công ty thiết kế, là nó cùng vài người bạn tốt hợp tác mở, trong đó có một người bạn trong nhà rất nhiều tiền, nghe nói một nửa cổ phần của công ty là thuộc tên kia, người đàn bà không biết xấu hổ kia chính là cũng tên kia dan díu, sau đó bọn chúng trơ mắt nhìn tiểu tử kia thay bọn chúng làm trâu làm ngựa, liệu mình thay bọn chúng kiếm tiền.”

“Cho nên ông chủ mới vì nguyên nhân này rời khỏi công ty kia, tự mình đi mở một phòng làm việc cá nhân?”

“Đúng vậy. Bất quá tiểu tử kia cũng thật sự là con người rắn rỏi trừ bỏ đem cổ phần của mình đổi thành tiền mang đi, nó cũng chưa lười đi khách hàng nào, thậm chí ngay cả công trình đoàn đội đã quen hợp tác nhiều năm cũng để lại cho đối phương. Thật sự là tên ngu ngốc.”

“Nhưng là mọi người cũng theo tôi.” Trử Tự Tự nhìn Giang sư phó, khẽ nhếch khóe miệng. Đây chính là cái gọi là nạn mới biết chân tình đi?

“Tiểu tử kia nhìn có vẻ thông minh, thật ra là cái tên ngu ngốc, ta chỉ là đối với kẻ ngốc có chút đồng tình mà thôi.” Giang sư phó phiết môi nói.

Trử Tự Tự nhin không được cười khẽ ra tiếng, “kỳ thật Giang sư phó thực thưởng thức cách ông chủ làm người đúng hay không?” cô mỉm cười nói.

Giang sư phó nhìn cô, sau đó đột nhiên thở dài một hơi, gật gật đầu thừa nhận.

“Đúng vậy, tuy rằng nó là tên ngu ngốc, cũng là tên ngu ngốc làm cho người ta không thể không gờ ngón tay cái lên khen ngợi.” Bác nói.

“Nếu ta mà có con gái, nhất định sẽ đem gả cho nó. Cho nên đứa trẻ này, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, nhanh chút đem tiểu tử kia chiếm giữ ỉnh đi! Cho dù là bá vương ngành thượng cung cũng được, biết không?”

Trử Tự Tự hình như có chút dở khóc dở cười, như thế nào đề tài lại chuyển tới trên đầu cô đây ?

“Cần giúp đỡ cứ nói, Giang sư phó cái gì cũng không có, chỉ có đồ đệ là nhiều, nhất định có biện pháp giúp cháu trối chắt nó lại, làm cho cháu muốn làm gì thì làm.”

Thật sự càng nói càng khoa trương, còn cứ tiếp tục nói, Giang sư phó không phải sẽ giúp cô đưa người vào lễ đường luôn chứ, sau đó lại bắt anh ký tên vào hôn thú , nói này giờ đều là ý này đi?

Vẫn là ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

“Giang sư phó, cháu còn phải đến chỗ Lí ca với Trần thúc, cháu đi trước nha. Bản thiết kế loại bàn học mới này liền phiền toái bác. Cháu đi đây, tạm biệt, gặp lại bác sau.”

Cô vừa nói chuyện vừa thối lui , vừa nói xong, xoay người liền chạy.

Khi Trử Tự Tự tỉnh lại, đầu cô là một mảng trống rỗng, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, còn có cô đang ở nơi nào?

“Cô tỉnh?” giọng nói của Kinh Diệc Trạch vang lên bên phía tay phải, cô theo bản năng quay đầu, nhất thời cảm thấy cả nửa người bên phải đau đớn kịch liệt, làm cho cô nhin không được rên rỉ ra tiếng “ Ai ui!”

“Cẩn thận một chút , cô đừng lộn xộn.” Kinh Diệc Trạch bỗng nhiên xuất hiện ở phía trên cô, anh nhíu chặt mày, sắc mặt lo lắng nhìn cô.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô mở miệng hỏi, phát hiện giọng nói của mình hơi khàn khàn.

“Cô không nhớ rõ sao? Cô bị tai nạn.”

“Tai nạn.” Cô thì thào, cố nhớ, chyiển tầm nhìn ra xung quanh, rốt cục cô cũng ý thức được mình đang ở bệnh viện.

Nhưng là sao có thể như vậy?

Trử Tự Tự cố gắng nhớ lại, cô nhớ rõ sau khi mình rời khỏi chỗ Giang sư phó, lên xe máy chuẩn bị đi tìm Lí ca, ở trên đường, bởi vì đèn giao thông phía trước đã bắt đầu đếm ngược ba giây, cô tự nhiên mà dừng lại, đột nhiên bị tông trúng từ phía sau, cả người bay lên... sau đó liền nằm ở nơi này.

“Tôi nhớ ra rồi.” Cô bừng tỉnh nói. “Khi tôi dừng lại chờ đèn xanh đèn đỏ, phía sau xe đột nhiên bị tông trúng.”

“Người chứng kiến ven đường cũng nói như vậy.” Anh gật đầu nói.

“Tôi...” Cô muốn giãy dụa, lại bị ngăn cản bên vai phải, không làm được gì.

“Bác sĩ nói cô bị chấn động não rất nhỏ, sẽ bị choáng , tốt nhất nên nằm nghỉ ngơi. Còn nữa, bởi vì va đập, xương quai xanh bên phải của cô bị gãy, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, chính là cốt liệt mà thôi, nhưng vẫn là đừng lộn xộn là tốt nhất.” Anh nói với cô.

Chấn động não? Cốt liệt?

Đây xem như may mắn trong bất hạnh đi? Trử Tự Tự mờ mịt đoán, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Ông chủ, anh làm sao biết được tôi ở trong này?”

“Cảnh sát gọi cho tôi.”

“Cảnh sát?” Cô tròn to mắt, khẩn trương hỏi: “ Vậy bọn họ có cho ba mẹ tôi biết không?”

“Không có. Bọn họ dựa vào số điện thoại liên lạc cuối cùng được ghi lại tìm được tôi, tôi nói với bọn họ sẽ thông báo cho người nhà của cô.”

Trử Tự Tự nghe vậy thở phào một hơi.

Cô không thể tưởng tượng, sau khi cô mất tích lâu như vậy, ba mẹ nhận được tin tức đầu tiên của cô, lại là từ cảnh sát thông báo cô xảy ra tai nạn giao thông , ba mẹ sẽ có bao nhiêu khiếp sợ.

Nếu thật sự được thông báo, bọn họ đại khái sẽ bị dọa đến té xỉu đi? Cô tuyệt đối không muốn chuyện như vậy xảy ra.

“Cám ơn anh, ông chủ.” Cô cảm kích đối với sự cẩn thận thay cô lo lắng của anh.

“Cho dù bị tai nạn giao thông, cô vẫn không muốn liên lạc với người nhà sao?” anh hỏi.

Cô lắc đầu, lại khẽ động vết thương, đau đến hút không khí ra tiếng “ A!”

“Không phải vừa mới bảo cô đừng lộn xộn sao?” Anh muốn đưa tay giúp cô, lại không biết làm như thế nào, chỉ có thể nhíu mày, bất lực nhìn cô.

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt anh, Trử Tự Tự cảm thấy có dòng nước ấm chảy ra từ đáy lòng.

“Ông chủ, tôi không sao.” Một lát, cô bỗng nhiên nghĩ đến—“Anh tối nay không phải còn hẹn với hai khách hàng muốn xem bản thiết kế sao? Mấy giờ rồi? Anh nhanh chút đi đi, đừng vì tôi mà chậm trễ công việc của anh.” Cô nói.

“Cô khi nào thì bắt đầu quản tôi?” Anh nhìn chằm chằm cô.

Cô sững sốt , nhanh chóng giải thích: “ Tôi không có ý đó, chính là tôi thật sự không sao...”

“Không sao mà còn phải nằm trên giường bệnh không thể động đậy sao?Bớt nói nhảm đi, nhanh chút nhắm mắt lại nghỉ ngơi.” Anh cắt ngang lời cô, mệnh lệnh.

“Nhưng anh thật sự không cần lãng phí thời gian ở trong này chăm sóc tôi.” Cô áy náy nhìn anh. Công ty nhiều việc như vậy,cô bị thương không thể đi làm đã cảm thấy tự trách, nếu lại khiến anh vì cô mà chậm trễ công việc, cô sẽ càng tự trách hơn.

“Tôi có nói muốn ở đây chăm sóc cô sao?” Anh nhìn cô nói.

“A?” Cô ngẩn ngơ, không nghĩ tới anh sẽ trả lời như vậy.

“ Còn không nhắm mắt lại nghỉ ngơi.”

Lúc này cô lập tức liền nhắm mắt lại, bởi vì cô sắp xỉu hổ đến chết.

Trời ạ! Cô vừa rồi rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Làm sao có thể tự mình đa tình cho rằng anh ở lại trong bệnh viện chăm sóc cô? Quá mất mặt, thật là rất mất mặt !

Thật muốn đem chăn trùm kín mặt, nhưng nghiêng người sẽ làm cho vai phải đau đớn , làm cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể cầu nguyện mình không đổ mặt, hoặc là anh nhanh chút đi khỏi , đi nhanh chút.

Lần gặp mặt tới, tốt nhất hai người đều quên mất cái chuyện mất mặt này.

Quan hệ của Kinh Diệc Trạch với cô là gì? Ông chủ và nhân viên, sếp và cấp dưới, chủ cho thuê nhà và khách trọ, như thế mà thôi.

Cô gặp tai nạn giao thông bị thương, kỳ thật căn bản không liên quan đến anh, anh chịu đến bệnh viện thăm hỏi cô, cô đã nên cảm kích, nên cảm thấy ngại vì làm phiền anh, kết quả cô vừa rồi còn suy nghĩ cái gì nha? Nghĩ anh sẽ ở lại chăm sóc cô?

Thật là quá mất mặt, đầu óc cô rối cuộc suy nghĩ cái gì? Không phải thật sự bị đụng hổng rồi đi?

Gắt gao nhắm chặt mắt, cô cũng không nhúc nhích muốn giả vờ ngủ, hy vọng anh có thể vì vậy nhanh đi đi, nhanh chút đi.

Cô nhin lại nhẩn, đợi lại chờ, rốt cục ở không biết qua bao lâu, vụng trộm mở to mắt nhìn nơi vừa rồi anh đứng, sau đó, nháy mắt cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi cô.

“Anh tại sao còn chưa đi?” Trử Tự Tự không tự chủ được thốt ra, giây tiếp theo thầm nghĩ tự mình cắn lưỡi. Cách nói chuyện cùng ngữ khí của cô, nghe qua chính là không biết tốt xấu. “Tôi...” mắt bò mới lo làm chuông lại không biết nói cái gì.

“Không ngủ được?” Anh vô cùng tốt bụng không so đo với cô.

“Àn.” Cô xấu hổ cúi gằm, có chút đau mày hơi nhíu lại.

“Vậy về nhà đi. Tôi vừa rồi đã hỏi bác sĩ, ông ta nói cô chỉ cần có thể xuống giường là có thể về nhà tĩnh dưỡng.”

“Thật vậy sao?” Cô kinh hỉ hỏi, lập tức giãy dụa muốn từ trên giường đứng lên.

Anh bước một bước đến giúp cô ngồi dậy, lại đồng thời không hờn giận răn dạy mắng cô

“Vội cái gì? Cẩn thận một chút!”

Cô nhếch miệng cười với anh, vì có thể về nhà mà thấy vui vẻ không thôi.

Phòng cấp cứu bệnh viện lạnh như băng, lại có một đồng người không quen biết đi tới đi lui, bệnh nhân ở một bên ai đến ai đi... Trừ khi tình huống bất đắc dĩ, không ai lại muốn ở trong này nghỉ ngơi nhiều một phút đồng hồ đi?

“Hy vọng nhanh chút về nhà như vậy?” Kinh Diệc Trạch nhìn cô mặt cười như hoa hời, ngay sau đó lại nhanh chóng nhắc nhở cô, “không cần lại gật đầu.”

Nếu không phải anh nhắc nhở, Trử Tự Tự thật sự thiếu chút nữa muốn gật đầu trả lời anh.

“Àn.” Cô sửa lại lớn tiếng trả lời tỏ vẻ tâm tình cô rất tốt, vẻ mặt chờ mong, bộ dáng căn bản giống như trẻ con.

Nhìn cô như vậy, Kinh Diệc Trạch không tự chủ được mỉm cười.

Trử Tự Tự khó có thể tin trọn to hai mắt, không nghĩ tới nhưng lại có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh, hơn nữa ông trời – anh cười lộ lên bộ dáng thật sự rất đẹp trai! Rất đẹp trai.....

“Làm sao vậy?” Tươi cười trên mặt anh nhạt đi, nhìn cô trọn mắt há hốc mồm, anh nghi hoặc hỏi.

Mà Trử Tự Tự lập tức hoàn hồn, nhanh chóng dùng sức lắc đầu, tiếp theo lập tức vui quá hóa buồn “a” một tiếng, bởi vì lại động chỗ bị thương mà đau thổ ra tiếng.

“Ngu ngốc! Không phải kêu cô cẩn thận đừng lộn xộn sao?”

Lại bị mắng, hơn nữa vừa rồi lắc qua lắc lại, làm cô hiện tại cảm thấy toàn thân đều đau.

Nhưng là không biết vì sao cô lại muốn mỉm cười?

Cô khó hiểu đoán, muốn biết chính mình tại sao lại có suy nghĩ không thể hiểu nổi như vậy? Không phải đầu óc cô thật sự bị đưng hổng rồi đi?

Nhìn vẻ mặt lo lắng cùng trách cứ của anh, cô bất tri bất giác vẫn đối với anh mỉm cười.

“Không phải rất đau sao? Còn cười được nha?” Anh trừng mắt trào phúng nói, ngữ khí cũng rất dịu dàng.

“Ông chủ...” Cô gọi anh, nhìn anh, lại không biết chính mình muốn nói cái gì, chỉ cảm thấy dòng nước ấm trong lòng đã nhanh chóng chảy thành sông, làm cho cô thật muốn đem toàn bộ sự ấm áp này ôm lấy anh.

Về phần tại sao muốn làm như vậy...tạm thời cô không rõ cũng không muốn suy nghĩ.

“Cảm thấy choáng váng sao?” Anh hỏi cô, ngay sau đó lại nhắc nhở: “ Không cần gật đầu hoặc lắc đầu, dùng miệng trả lời.”

“Không đâu.” Cô mỉm cười trả lời.

Anh bỗng nhiên ngồi xổm xuống, giúp cô mang giày vào, sau đó thật cẩn thận đỡ cô xuống giường. “ Đứng lên thử xem xem.”

Cô giương mắt nhìn anh, toàn bộ suy nghĩ đều là cảnh vừa rồi anh quỳ xuống trước mặt cô, giúp cô đi giày, tâm vì một động tác này mà bị đánh thật sâu.

Động tác như vậy anh làm sao có thể tự nhiên như thế? Anh vì sao quan tâm cô như vậy, đối với cô tốt như vậy? Là vì cá tính anh vốn như thế, hay là...

“Làm sao vậy?” Anh nghi hoặc đón ánh mắt kinh ngạc của cô, mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Cô vội vàng đem ánh mắt thu hồi, đồng thời thăm mắng chính mình một chút.

Trở Tự Tự, người lại ở miên man suy nghĩ chút cái gì nha?

Cô từ trước tới giờ cũng chưa từng quá miên man suy nghĩ như vậy, hôm nay tại sao lại trở nên khác thường đây?

Nhất định là do Giang sư phó làm hại! Nói cái gì “ Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, nhanh chiếm lấy anh cho dù bá vương ngành thượng cung cũng được” , mới có thể hại cô trở nên kỳ quái như vậy, thật sự là không có gì mà chống đỡ.

“Làm sao vậy? Choáng váng sao? Thật choáng váng sao?” Thấy cô nhăn mặt nhịu mày không nói lời nào, Kinh Diệc Trạch lo lắng hỏi.

“Không sao.” Cô hoàn hồn, vội vàng nói với anh.

“Thật vậy sao?” Anh tựa hồ có chút không tin.

“Thật.” Cô cam đoan với anh, sau đó đẩy tay anh đang đỡ mình ra, dùng khí lực chính mình đứng thẳng cho anh xem, lại mỉm cười với anh.

“Chúng ta đi thôi.” Thấy cô giống như thật sự không sao, Kinh Diệc Trạch gật gật đầu, một tay nhắc ba lô đặt trên ghế của cô, một tay đỡ khuỷu tay trái không bị thương của cô, đi thật chậm, bởi cô chậm rãi đi từ phòng cấp cứu bệnh viện về nhà.

5. Chương 5

Gãy xương quai xanh nên chú ý những chuyện gì?

Trở Tự Tự chưa từng bị gãy xương, trước khi rời khỏi bệnh viện cũng không có cơ hội hỏi bác sĩ cho nên tất cả mọi chuyện đều phải nghe theo chủ cho thuê nhà đang ở chung kiêm ông chủ của cô chỉ thị. Anh kêu cô ngồi cô liền ngồi, kêu cô nằm cô liền nằm, kêu cô ăn cô liền ăn, kêu cô ngủ cô liền ngủ, dù sao chính là nghe lệnh làm việc là được rồi.

Loại ngày không phải ăn chính là ngủ , không phải ngủ chính là nghỉ ngơi này cô trải qua suốt một tuần.

Bởi vì sau khi về nhà, sự đau đớn của gãy xương cùng những di chứng của tai nạn giao thông nhất nhất hiện lên khiến toàn thân đau nhức, làm cho cô dù muốn làm việc gì đều là lực bất tòng tâm, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm con sâu gạo.

Nhưng đến tuần lễ thứ hai, cảm giác toàn thân đau nhức đã chậm rãi chuyển biến tốt, gãy xương cũng chỉ khi nào cô làm việc không thích đáng động đến cánh tay phải mới bị đau đớn, cô thật sự muốn làm việc nhưng không hiểu sao còn phải ở nhà tĩnh dưỡng, không thể cùng anh đến công ty làm?

Ngày hôm qua sau khi bị anh cự tuyệt, Trử Tử Tử ở nhà buồn bực suy nghĩ cả một ngày, càng nghĩ càng thấy mình hẳn là nên làm theo ý mình, không nên để anh dắt mũi mà đi.

Lý do thứ nhất, thân thể chính mình trong tình trạng có thể làm việc hay không, chính cô biết.

Lý do thứ hai, không làm việc sẽ không có tiền, cô lại ngồi đây nghỉ ngơi không phải là muốn uống không khí để sống sao? Tuy rằng.... Ách, anh chưa từng tính toán phí ăn uống với cô, nhưng cô cũng cần những sinh hoạt phí khác nha.

Lý do thứ ba, cô tiếp tục ngồi ở nhà không có việc gì làm nhất định buồn chán đến phát điên mất! Thật không biết lúc trước còn ở nhà, cô làm sao có thể chịu đựng được cuộc sống chơi bời lêu lổng đây?

Lý do thứ tư, đó là một bí mật không thể nói ra, chỉ có thể để ở trong lòng, tuyệt đối không thể nói ra.

Gần đây, bởi vì mỗi ngày ở nhà nhàn rỗi, cô thật là càng lúc càng suy nghĩ nhiều, nghĩ anh tại sao đối tốt với cô như vậy? Nghĩ anh vì sao lại muốn quan tâm, chăm sóc cô cẩn thận? nghĩ anh đối với cô tốt như vậy có phải là có một chút thích cô hay không? Nếu đúng như vậy, cô có muốn chấp nhận anh hay không...

Cô thật sự vì chính mình suy nghĩ lung tung mà phát điên rồi, hơn nữa cô phát hiện anh trừu đối với cô rất tốt, cần bản một chút ngôn ngữ hay hành động ái muội cũng chưa có.

Cho nên, để tránh mình thực sự cứ như vậy mà bị bức phát điên, cô nhất định phải trở lại vị trí công tác, trở lại làm việc cùng học tập bận rộn như trước, không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây. Cuộc sống của cô phải quay lại quỹ đạo mới được.

Bởi vậy sáng sớm hôm nay sau khi thức dậy, cô trực tiếp thay quần áo, sau đó chờ ở phòng khách, chuẩn bị cùng anh đi làm. Mười giờ rưỡi, cửa phòng anh đang đóng chặt rút cuộc truyền ra tiếng động, chỉ chốc lát sau, anh liền giống như mộng du mở cửa phòng đi ra ngoài, đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, chốc lát sau lại đi từ phòng tắm ra, anh thoạt nhìn liền hoàn toàn tỉnh táo.

“Buổi sáng tốt lành.” Cô cất tiếng chào hỏi anh.

“Buổi sáng tốt lành.” Đã có thói quen trong nhà có thêm một người ở, Kinh Diệc Trạch tự nhiên mà đáp lại. Sau đó mới quay đầu nhìn đến chỗ cô, phút chốc liền dừng cước bộ, nhìn cô nhú chặt đầu mày.

“Em muốn đi đâu?” Anh nhìn cô ăn mặc chỉnh tề, một bộ dáng chuẩn bị muốn ra ngoài, hỏi.

“Đi làm.” Cô nói.

“Muốn làm cái gì? Anh không phải bảo em ở nhà tĩnh dưỡng cho tốt sao?” Anh thật nhanh hỏi lại.

“Em đã không có vấn đề gì, có thể đi làm.” Cô nhìn anh nói.

“Không có vấn đề gì còn cần bó bột sao? Không có vấn đề gì mà tay không thể giơ cao sao, không thể mang vật nặng, không thể dưới nắng sao?” Anh không cho là đúng, nói ra một loạt chứng cứ.

“Chỉ cần tránh làm những chuyện ảnh hưởng đến vết thương là được. Em có thể nghe điện thoại, có thể vẽ những bản thiết kế đơn giản, có thể giúp sao chụp, chạy việc, cùng khó chơi hộ khách quay vắn nha(?)” Cô cãi lại.

“Không được.” Anh trực tiếp cự tuyệt.

“Vì sao?” Cô không phục hỏi.

“Cho dù anh là ông chủ, cũng không thể quản nhiều như vậy nha! Em muốn đi làm, trừ khi anh nhốt em lại, làm cho em đánh mất bát cơm này, nếu không hôm nay em nhất định phải đi làm.” Cô quật cường nhìn anh.

Kinh Diệc Trạch trầm mặc nhìn vẻ mặt quật cường của cô, thở dài hỏi lại, “ Vì sao?”

“Cái gì vì sao?” Cô bị hỏi cảm thấy không thể hiểu được.

“Vì sao anh để em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt em lại không muốn, lại muốn đi chịu tội đâu?”

“Em không nghĩ đây là tự mình chịu tội, huống hồ em không muốn đói chết.” Trử Tự Tự thành thật trả lời.

“Anh có để cho em đói sao?” Anh nhíu mi nói.

“Đó chỉ là một cách nói, ý tứ chính là em phải làm việc kiếm tiền nha, nếu không không có thu nhập, không phải chính là đói đói chết sao?” Cô nhin không được liếc mắt xem thường, giải thích.

“Vậy em là lo lắng tiền lương sẽ bị khấu trừ sao?” Anh thoáng chốc hiểu ra, “ Em yên tâm đi, trong lúc em ở nhà dưỡng thương anh sẽ không khấu trừ tiền lương của em, để lĩnh toàn lương.”

“Trên đời này lại có loại chuyện tốt như vậy?” Cô mở to hai mắt nhìn anh, khó có thể tin kêu lên.

“Em là lúc đi làm mà phát sinh sự cố ngoài ý muốn, tính là tai nạn lao động.” Anh giải thích đơn giản.

“Ngay cả như vậy cũng quá khoa trương đi!” Tuy rằng cô không rõ lắm các quy định lao động, nhưng cô lại cực kỳ tin tưởng anh nhất định có vấn đề, lấy đâu ra chuyện không làm việc vẫn có thể lĩnh toàn lương a?

“Tóm lại, không cần lo lắng chuyện tiền lương, em có thể tiếp tục ở nhà tĩnh dưỡng.” Kinh Diệc Trạch nhanh chóng kết án.

“Em không cần!” Trử Tự Tự lại lớn tiếng phủ định.

“Trử Tự Tự.” Anh bắt đầu dĩ nhiên nhìn cô, lên tiếng cảnh cáo.

“Có gọi em là Trử Ngũ Ngũ cũng vậy thôi, dù sao em muốn đi làm.” Cô tuyệt không sợ anh.

“Nghỉ ngơi không tốt sao?” Anh trừng mắt nhìn cô, sau một lúc lâu bắt đầu dĩ nhiên hỏi, lại trở về khởi điểm.

“Em đi làm không tốt sao?” Cô hỏi lại anh, “ Trong công ty nhiều việc như vậy, anh mỗi ngày đều phải làm việc đến nửa đêm canh ba mới có thể về nhà, đã vậy còn phải phục vụ ba bữa cho con sáu gạo ở nhà nhân nhả như em, anh không thấy phiền sao? Em đi làm, có thể gánh vác thay anh một chút công tác, anh cũng không cần đặc biệt trở về đưa em đi ăn, nhất cử lưỡng tiện không phải rất tốt sao?”

“Em đang bị thương.”

“Không bị thương nặng đến mức không thể đến công ty làm việc.”

“Tay phải không thể cử động.”

“Còn có tay trái.”

“Tay trái có thể làm cái gì?”

“Nghe điện thoại, quét rác, pha trà, lên mạng xem email... Có thể làm được rất nhiều việc.” Anh nói một câu, cô đáp trả một câu.

“Nhưng là...”

“Không có nhưng là.” Cô chịu không nổi cắt ngang anh. “ Nếu anh không muốn cho em đi nhờ xe đến công ty, em sẽ tự mình đón xe buýt.”

Nhìn vẻ mặt kiên định, ánh mắt quật cường lại có chút tùy hứng, bộ dáng nhất định không chịu thỏa hiệp của Trử Tự Tự, Kinh Diệc Trạch đầu hàng. Anh không thể không đầu hàng, bởi vì nếu thực sự để cô đón xe buýt, có trời biết vết thương có thể bị làm nghiêm trọng hơn hay không?

Vừa không thể lấy dây thừng đem cột cô lại trong nhà để hạn chế hành động của cô, lại không có khả năng hai tư giờ đều cùng cô ở nhà để canh chừng cô, anh chỉ có thể mang cô đi làm.

Thật sự là với cô anh một chút biên pháp cũng không có nha.

Khuôn mặt nho nhỏ, thân thể đơn bạc, lần đầu tiên nhìn thấy Trữ Tử Tử, cảm giác của Kinh Diệc Trạch cũng chỉ có hai chữ “yếu đuối”

Tuy rằng sau này cô thực sự chứng minh mình không hề nhu nhược như vẻ bề ngoài, hơn nữa ý chí của thật không hề thua kém đàn ông, nhưng là khuôn mặt của cô vẫn là nho nhỏ, thân thể vẫn chỉ là mong manh, tứ chi vẫn chỉ là nhỏ nhắn tinh tế, cảm giác đến gặp lại cũng chịu không nổi.

Cho nên khi anh nhận được điện thoại của cảnh sát gọi tới, nói cho anh biết Trữ Tử Tử bị tai nạn giao thông, anh thật sự vô cùng sợ hãi.

Lúc ấy anh vừa lúc đang cùng một người bạn làm ăn bàn bạc công việc, là người bạn kia lái xe đưa anh đến bệnh viện. Anh chỉ nhớ rõ như thế.

Sau đó, anh có hẹn với người bạn đó, người đó nói đến chuyện ngày hôm đó, là nói như sau...

“Người mất cắt không còn giọt máu, có thể nói cơ hồ là loạn hết cả lên, ngay cả áo khoác vắt trên lưng ghế cùng chìa khóa xe đặt trên mặt bàn đều quên lấy, nhận điện thoại xong liền lao thẳng ra khỏi nhà hàng, lúc ta đuổi theo đem áo khoác cùng chìa khóa đưa cho người, người lại đột nhiên gắt gao tóm lấy ta, thoát nhìn như mất hồn, tâm hoảng ý loạn hỏi ta có biết cái bệnh viện kia ở chỗ nào hay không, bộ dạng thật sự dọa người. Ta đây là lần đầu tiên thấy người mất bình tĩnh như vậy...”

Đoạn ký ức đó anh hoàn toàn không nhớ rõ, anh chỉ nhớ lời bác sĩ dần dần rót vào trong đầu, làm cho anh hiểu được thương thế của cô không quá nghiêm trọng, cái loại cảm giác yên tâm đó làm cho hai chân cơ hồ mềm nhũn ra, không chống đỡ được, cả người thiếu chút nữa xụi lơ.

Sau đó cảnh sát dẫn người gây họa đến, sau khi thông báo cho anh ngọn nguồn sự việc, tốc độ tim đập của anh mới chậm rãi khôi phục lại nhịp độ bình thường, nhưng tâm tình thì không được như vậy.

Cho tới nay, anh đều biết chính mình có điểm sủng nịnh cái tiểu nữ sinh đã thành linh xông vào thế giới của mình.

Ở thời điểm ban đầu, anh là vì gặp được một người giống như mình, đồng tình với cô tuổi còn trẻ mà đã giống anh gặp chuyện đau xót, hơn nữa cô thật khổ sở, tự trách, có nhà mà không thể về, chạm tới lòng trắc ẩn của anh, làm cho anh xúc động, anh mới có thể thu lưu cô, để cô cần gì cứ lấy.

Nguyên bản anh tính toán là, nếu cô không chịu tỉnh ngộ, tâm không quyết định, không có nghị lực chỉ biết kêu khổ, chỉ biết hối hận, oán trời trách đất, như vậy anh liền có thể không đồng tình cô nữa, trực tiếp đem cô đuổi ra khỏi nhà.

Nhưng là anh không biết cô lại hoàn toàn đánh đổ mọi tính toán của mình.

Thoạt nhìn nhu nh, kỳ thật cứng cỏi, không chịu khuất phục.

Thoạt nhìn sống an nhàn sung sướng, kỳ thật chịu khổ nhọc, chịu mệt nhọc.

Ở tại nhà anh, cô ngoại trừ nấu cơm, tất cả việc nhà đều đã làm, hơn nữa khi đã làm, mặc kệ việc nhà hay là chuyện công việc, đều tập phần đầu vào đấy, làm cho người ta không thể không tán thưởng.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ buổi chiều đầu tiên mang cô đến văn phòng, cô làm cho anh kinh hỉ. Cô rõ ràng đã mệt đến than thở, kết quả anh mới ra ngoài làm việc hai tiếng, cô liền quét tước phòng làm việc không nhiễm một hạt bụi, sáng sủa sạch sẽ.

Trán cô ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt vì lao động mà lộ ra dáng vẻ hồng nhuận, đôi mắt nai mở to như mắt con Bambi, trong veo, vô tội, đó là bộ dáng cô xuất hiện trước mặt anh khi ló ra từ cửa toilet, không ai biết rằng, tâm của anh, tại giây phút đó như bị giáng thật mạnh.

Đó là cảm giác động tâm, nhưng ngay lúc đó, anh tưởng mình gặp ảo giác.

Trữ Tử Tử nhỏ hơn anh bảy tuổi, chỉ vừa mới xuất hiện trước mặt anh chẳng bao lâu, thường đối với anh không biết phân biệt lớn nhỏ, lại hay phẫn nộ, trọng yếu nhất là cô căn bản không xem anh là một người đàn ông, anh làm sao có thể động tâm với một tiểu nữ sinh như vậy?

Bởi vì rất không hợp lý, cho nên anh liền quyết tâm bỏ qua cái cảm giác đột nhiên xuất hiện kia.

Nhưng là theo bản năng, anh lại không biết mình bắt giác bắt đầu sủng cô.

Lúc anh càng ngày càng sủng cô, anh tự nói với chính mình, đó là bởi vì cô làm việc rất tốt, rất chịu khó học tập, hơn nữa đã cho anh thấy thái độ sẵn sàng chịu khổ chịu nhọc, làm anh muốn không sủng cô cũng không được.

Nhưng là Tiểu Lý lại vui đùa vụng trộm nói với anh: “ Lão đại, nữ nhân kế tiếp này quả thật rất tốt nha.” Sau đó, anh chỉ biết, anh xong rồi.

Cô là thiên sứ từ trên trời rơi xuống, làm cho cuộc sống vốn trầm lặng ,buồn tẻ không biết gì ngoài công tác của anh bỗng nhiên có thêm một chút tức giận.

Trong nhà bởi vì có cô mà trở nên náo nhiệt, công ty bởi vì có cô mà chuyện tốt đến không ngừng,ngay cả đồng bọn tốt anh – tiểu Lý, lão Giang cùng Trần thúc, đều là sau khi cô xuất hiện mà trở lại đây giúp anh.

Cô là nữ thần may mắn của anh, mà anh thích cô. Một đoạn tình cảm trước đây tuy rằng làm cho anh thương tâm, nhưng anh cũng không phải người vì một chút chuyện nhỏ đó mà bỏ chuyện lớn. Hơn nữa, cô và người đó , là hai nữ nhân hoàn toàn trái ngược nhau, anh tuyệt không lo lắng cho chính mình sẽ có lần thứ hai.

Về phần bảy tuổi chênh lệch cũng không phải vấn đề, chỉ cần cô không chê anh già là được.

Như vậy tại sao anh vẫn giậm chân tại chỗ, đến nay vẫn chưa tỏ tình với cô?

Nguyên nhân chỉ có một, là anh phải xác định cô mới bị phản bội chỉ mấy tháng, liệu cô đã hết đau khổ, liệu cô đã sẵn sàng một lần nữa bước vào một đoạn tình cảm mới?

Anh không nghĩ dọa cô chạy mất, lại càng không nghĩ không hề nắm chắc đã tùy tiện hành động, đánh rắn động cỏ, cho nên chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, chờ cô ý thức được, anh sẽ trở thành nam nhân mới của cô.

Anh luôn có dự cảm, ngày đó, sẽ không còn xa nữa.

Một lần nữa trở lại cương vị công tác, Trữ Tự Tự vốn nghĩ mình có thể giống như cũ như cá gặp nước, mọi phiền não đều có thể dễ dàng giải quyết, kết quả cô chính là mười phần sai.

Sau khi đến công ty đi làm, cô ngoại trừ nhận điện thoại, căn bản là cái gì cũng không thể làm, so với ở nhà vẫn là không có việc gì làm, chuyện này hết thấy đều là bởi vì có người như cái rada giám sát cô bất kể cô làm cái gì.

Cô đứng lên.

“Em muốn làm cái gì?”

Cô mở ngăn kéo.

“Em muốn làm cái gì?”

Cô chuyển chỗ ngồi.

“Em muốn làm cái gì?”

Suốt cả một ngày, cô thật sự bị anh “Em muốn làm cái gì?” bức phát điên rồi.

Cô không hiểu mình tại sao vận khí xấu như vậy, ngày hôm qua là ngày đầu tiên cô đi làm trở lại, ông chủ liền cả ngày ngồi ở trong văn phòng không ra ngoài làm việc.

Nhẫn nại. Trữ Tự Tự nói với chính mình, đại ân nhân kia không có khả năng mỗi ngày đều không ra ngoài làm việc, mỗi ngày đều ngồi lì ở văn phòng trông chừng cô, chờ anh đi ra khỏi cửa, thiên hạ chính là của cô.

Cô cố động chính mình.

Hôm nay, anh quả nhiên có việc, phải ra ngoài, kết quả cô chỉ kịp cao hứng một giây, bởi vì anh thể nhưng muốn cô đi theo, sau đó chỉ cần cô ở một bên ngoan ngoãn uống trà, chờ anh cùng đối tác bàn xong công việc.

Kỳ thật , chuyện bay tới ngoài ý muốn này xem như rất tốt, buổi trà chiều ăn miễn phí, thích ý nhàn nhã, còn được linh tiền lương, cô có sao không làm?

Nhưng vấn đề là ở chỗ vị khách hàng ngồi cùng bàn, ánh mắt đối với cô hơi có địch ý, vẻ mặt lai khiêu khích châm chọc, thật sự là một người đáng ghét.

“Vị này là?” Khách hàng nữ hỏi.

“Trợ lý” Kinh Diệc Trạch đáp.

“Oa! Hiện tại vận mệnh trợ lý đều tốt như vậy nha? Ông chủ bàn chuyện công tác, cô ấy chỉ cần phụ trách ăn là tốt rồi?” Nữ khách hàng cười đến đầy giả dối.

“Cô ấy bị thương.” Anh lấy bất biến ứng vạn biến.

“Bị thương nên ở nhà nghỉ ngơi nha, vất vả như vậy còn muốn làm việc? Tôi hiềm nghi anh ông chủ này có ngược đãi lao động trẻ em nha.” Bắt đầu liếc mắt đưa tình.

“Trần tiểu thư thật hay nói giỡn. Đến, đây là bản thiết kế, những gì lần trước cô nói, bộ phận chúng tôi đã sửa chữa lại, cô xem thế nào? Còn có gì cần sửa chữa?” Anh trực tiếp đi vào vấn đề chính bản luận công việc.

“Oa, Kinh tiên sinh, hiệu suất của anh thực sự rất cao nha, tôi xem xem, ân , thật sự rất tuyệt , anh thật sự rất tài hoa, có thể đem nhà ở của tôi giao cho anh thiết kế thật là cao hứng.” Lại đến nịnh đầm.

“Đây là vinh hạnh của tôi.” Vẫn như cũ lấy bất biến ứng vạn biến.

“Không hẳn là như vậy, đây không phải cũng là may mắn của tôi sao?” Trong nháy mắt , cười quyến rũ.

Trử Tự Tử cảm thấy mình muốn nôn, nữ khách hàng này thật muốn đến xem đồ, mà không phải ngắm người sao? Tầm mắt của cô ta đặt trên bản thiết kế, nhiều nhất không quá năm giây, thời gian khác không phải dùng để trừng cô, chính là mãnh liệt phóng điện với Kinh Diệc Trạch, rất giống quỷ háo sắc.

Hướng hồ, ý tứ trong lời nói , thái độ của cô ta không phải cũng qua rõ ràng đi? Kinh Diệc Trạch thể nhưng có thể nhẫn nại cùng cô ta ngồi ở chỗ này lãng phí thời gian, nghe cô ta dùng tiếng nói cao vút giết lỗ tai nói tầm bậy tầm bạ, thật sự làm cho người ta rất không vừa mắt.

“Ông chủ, chúng ta không phải còn hẹn Trương tiên sinh sao? Có phải cần phải đi rồi không?” Cô lấy nhắc nhở làm phương thức mở miệng nói. Cái này đương nhiên là lấy cớ, bắt quá nữ khách hàng háo sắc đương nhiên là không biết.

“Cái gì? Anh phải đi? Nhưng là tôi còn chút vấn đề muốn cùng anh thảo luận nha.” Nữ khách hàng lập tức phát ra âm thanh nũng nịu kháng nghị.

“Vấn đề gì?” Ông chủ kiên nhẫn hỏi cô ta.

“Nơi này, tôi nghĩ muốn thêm cái tủ giày, anh nghĩ thế nào?” Nữ khách hàng tùy tiện chọn một nơi trong bản thiết kế, chỉ vào phía trên, ngóng nhìn ông chủ nũng nịu hỏi, tiếp tục phóng điện.

“Đây là phòng ngủ, cô muốn thêm tủ giày vào phòng ngủ?” Anh hồ nghi hỏi.

A, không phải, là tôi nhìn nhầm, là nơi này mới đúng.” Một phen tìm loạn, nữ khách hàng cuối cùng tìm ra phòng khách trên bản thiết kế, chỉ vào nói.

Kinh Diệc Trạch còn thật sự nghiên cứu chỗ cô ta chỉ, hơi hơi nhíu mày nói: “Chỗ này mà thêm cái tủ giày có vẻ chật chội, toàn cảnh căn nhà cũng sẽ bị thay đổi, nếu cô hỏi tôi, tôi cũng không tán thành.”

“Nhưng là tôi thật sự muốn thêm một cái tủ giày ở trong này nha, làm sao bây giờ?” Nữ khách hàng không thuận theo bĩu môi, dùng âm thanh của trẻ con tiếp tục nói chuyện.

Trử Tự Tử cảm thấy chính mình sắp nôn ra, siêu cấp bội phục ông chủ của mình còn có thể mặt không đổi sắc, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc nghiên cứu bản thiết kế.

“Nếu thêm ở trong này thì sao?” Anh trầm tư một chút, chỉ vào một điểm khác trên bản thiết kế nói.

“Nơi này sao? Nhưng là nơi này không phải đã có cái ngăn tủ sao? Nữ khách hàng dịu dàng nói. “Có thể đem ngăn tủ thu nhỏ lại một chút, lại đổi phương hướng, hẳn là có thể trang trí thêm một cái tủ giấy.” Anh có chút dăm chiêu nói, “ Tôi trở về sẽ giúp cô nghĩ biện pháp tốt nhất.”

“Thật vậy sao? Có phải rất phiền toái anh hay không?”

“Không có gì, đây là công việc của tôi.”

“Mới không phải mọi nhà thiết kế ai cũng tốt giống như anh đâu, không chỉ vừa thông minh vừa tài hoa, tính tình lại tốt lại có tính nhẫn nại, bộ dáng lại cao lớn đẹp trai như vậy, nhất định có rất nhiều cô gái thích anh phải không?” Lại bắt đầu nịnh đầm. “Bạn gái của anh không ghen sao? Ngô...Tôi sẽ không ghen, trái lại còn có thể cảm thấy thật kiêu ngạo, nam nhân vĩ đại như vậy là bạn trai của tôi.”

Cái phương thức tìm hiểu này cũng quá vụng về, ý đồ cũng quá rõ ràng đi?

Trử Tự Tự nhìn về phía Kinh Diệc Trạch, tò mò anh sẽ phản ứng như thế nào, đã thấy anh đang mỉm cười, làm như không có việc gì, biểu tình siêu tự nhiên, thật sự là cao thủ.

Bất quá, nữ nhân trước mắt cũng không phải người hiểu chuyện, không chiếm được cái đáp án cô ta muốn, cô ta thể nhưng trực tiếp mở miệng hỏi thẳng...

“Kinh tiên sinh, anh đã có bạn gái chưa? Nếu không có, anh cảm thấy tôi như thế nào?”

Trử Tự Tự mở to hai mắt thấy khó có thể tin được, Nữ nhân này da mặt thật sự là quá dày đi?

Cô ta thế nào? Trên cơ bản là không biết xấu hổ, da mặt dày, háo sắc thêm trắng trợn! Không nghe thấy người ta vừa rồi cô đã nói chúng tôi còn có hẹn sao? Thế nhưng còn ở đây cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ chính mình? Thật sự là quá đủ!

“Ông chủ, thời gian chúng ta hẹn với Trương tiên sinh sắp đến rồi, nếu không đi ngay sẽ không kịp.” Cô đột nhiên mở miệng chen vào, bởi vì cô không có biện pháp lại đi đi xuống xuống, không chừng cô sẽ thật sự nôn nha.

Nữ khách hàng háo sắc lập tức lạnh lùng liếc mắt trừng cô một cái.

“Cám ơn cô coi trọng, Trần tiểu thư, tôi đã có người trong lòng.” Kinh Diệc Trạch đột nhiên mở miệng trả lời, đáp án làm cho người ta ngây ngốc kinh ngạc.

Đã có người trong lòng?

Trử Tự Tự kinh ngạc quay đầu nhìn anh, không xác định anh nói là thật hay giả. Cùng anh ở dưới một mái nhà, lại cùng nhau làm việc, cô chưa bao giờ thấy anh đi lại thân mật với một nữ nhân nào nha. Cho nên anh không thể đã có người trong lòng không phải sao?

Chẳng lẽ ... anh muốn nói là bạn gái trước?

Chẳng lẽ anh đến nay vẫn thích cái nữ nhân phản bội kia, vẫn yêu cô ta?

“Thật ngại quá, chúng tôi thật sự phải đi trước.” Kinh Diệc Trạch đứng lên, cười nhẹ đối mặt với vẻ mặt mất mát của nữ khách hàng nói. “Chờ sửa xong bản thiết kế thật tốt, tôi sẽ liên lạc với cô sau, cáo từ.” Nói xong, anh cầm lấy giấy tờ cùng cặp tài liệu, bàn tay vỗ vỗ mặt Trử Tự Tự vẫn đang ngồi yên tại vị trí, kêu nhẹ: “Phải đi rồi, còn ở đây ngây ngốc cái gì?”

Trử Tự Tự bỗng nhiên lấy lại tinh thần, biểu tình phức tạp nhìn anh một cái, sau đó mới đứng dậy, không yên lòng nói với nữ khách hàng kia “Hẹn gặp lại.”, sau đó yên lặng đi theo anh ra khỏi tiệm cà phê.

6. Chương 6

Từ khi rời khỏi tiệm cà phê đến lúc ngồi trên xe, lái xe trở về công ty, Trử Tự Tự dọc đường đi đều trầm mặc không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì, làm cho Kinh Diệc Trạch có cảm giác là lạ.

Như thế này không giống như cô bình thường, nếu là bình thường, cô đã sớm mở miệng tranh công với anh, nói vừa rồi có thể thoát khỏi nữ khách hàng ý không ở trong lời kia đều là công lao của cô, hỏi anh muốn cảm ơn cô như thế nào.

Cô hiện tại làm sao vậy?

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Nhịn lại nhần, anh rút cuộc vẫn là nhịn không được mở miệng hỏi cô.

Cô nhìn anh, vẻ mặt có chút phức tạp, còn có cái cảm giác muốn nói lại thôi.

Anh nhanh chóng nhìn cô một cái, lại đem ánh mắt trở lại đường cái phía trước, sau đó mới lại lên tiếng hỏi: “ Em muốn nói cái gì?”

Trừ Tự Tự do dự nhìn anh, cô không xác định mình có nên nói chuyện này hay không, vạn nhất không cần thận chọc giận anh, như vậy kết cục của cô không biết trở nên như thế nào.

Nhưng là nếu không nói, cô sợ chính mình sẽ bị nội thương, bởi vì cô hiện tại thấy cả người không thoải mái, giống như có tảng đá đè nặng trong lòng cô, lại giống như có cái gì chèn ở trong ngực, làm cô cảm thấy khó thở.

Tóm lại, chính là cảm thấy toàn bộ là khổ sở, toàn bộ là buồn rầu.

Nói? Hay không nói?

Quản? Hay không quản?

Nói trắng ra, chuyện này không liên quan đến cô, cũng không phải chuyện cô muốn quản là được.

Nhưng là vừa nghĩ đến Kinh Diệc Trạch vẫn thích cái người đàn bà phản bội kia, cô liền thấy cả người phát hỏa, cả người đều khó chịu, cả người không thoải mái, cực kỳ không thoải mái.

Người đàn ông điều kiện tốt như ông chủ của cô, vì sao không thể quên cái loại đàn bà không ra gì kia? Giống như cô, có đánh chết cũng tuyệt đối không có khả năng lại để ý loại người như Tăng Thịnh Kiệt.

Cho nên, nếu thật sự như vậy, không bằng giống như Giang sư phó nói “nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài” , cho dù là bá vương cũng rắn thượng cung, chiếm riêng anh ỉnh cũng tốt.

Bởi vì đã có một thì sẽ có hai, anh nếu lại trở lại bên cạnh người đàn bà kia, chắc chắn lại bị thương mà thôi, căn bản sẽ không có được hạnh phúc, cô tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Cô cảm giận nghĩ.

“Làm chi bày ra bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi như vậy? Ai đắc tội với em sao?” Anh bỗng nhiên mở miệng hỏi cô.

“Cái gì? Không có.” Cô hoảng sợ , vội vàng lắc đầu nói.

“Em vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Anh tò mò nhìn cô một cái , lại hỏi.

Cô muốn nói lại thôi lắc lắc đầu, cảm thấy cảm xúc của mình quá hỗn loạn, cần suy nghĩ thật kỹ mới được.

Thật muốn chiếm riêng anh ỉnh sao? Tạm thời chưa nói đến anh sẽ phản ứng như thế nào, trọng điểm là “bá vương cũng rắn thượng cung” với anh như thế nào a?

Thừa dịp lúc anh ngủ say mà trèo lên trên anh sao? Hay vẫn là nhân lúc anh tắm rửa? Hay là khi anh tắm rửa xong đi ra? Khi đó anh cực kỳ đẹp trai, thường làm cho cô không tự chủ được nhìn nửa thân trần của anh đến ngây người...

Nghĩ nghĩ, Trừ Tự Tự dường như thấy trong đầu nhất thời tràn ngập những hình ảnh làm cô cả người nóng lên...

Anh nửa thân trần đi ra từ phòng tắm, bọt nước lướt qua khuôn ngực trần trụi, làm cho cô cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, khe liếm cánh môi, sau đó nhịn không được bá vương cũng rắn thượng cung , đánh về phía anh, hôn lên anh. Anh kinh ngạc há mồm, lưỡi của cô thừa dịp chui vào kích thích, sau đó đẩy cái người đang kinh ngạc đến không kịp phản ứng vào tường, dùng sức chà đạp tiếng nói của anh, vỗ về chơi đùa lồng ngực rắn chắc rộng lớn của anh, cảm nhận anh... cảm nhận anh dường như càng lúc càng nóng...

“Nóng sao?” Anh bỗng nhiên lên tiếng

“Cái gì?” Cô ngây người một chút, cả người cứng ngắc, nghĩ đến bị nhìn thấu mình đang suy nghĩ cái gì.

“Em đang quạt.” Theo tầm mắt anh, cô bắt gặp chính mình không biết từ khi nào đã giơ tay trái lên làm quạt, đang ra sức quạt gió vào mặt mình.

Cô nhanh chóng buông tay, sau đó nói dối : “Ách, có một chút.”

“Em hôm nay cứ là lạ.” Anh vừa điều chỉnh điều hòa lên mức lạnh nhất, vừa nghi hoặc khó hiểu nói.

“Ách, vậy sao?” Cô gượng cười một chút, “Đại khái là quá mệt mỏi đi, có lẽ em nên nghe lời anh, ở lại nhà nghỉ ngơi vài ngày mới đúng.”

Anh có chút dăm chiêu nhìn cô, hỏi “Muốn anh đưa em về nhà trước không?”

“Được.” cô lập tức trả lời.

Anh lại nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa , trực tiếp lái xe đưa cô về nhà.

Từ khi cái ý tưởng muốn chiếm Kinh Diệc Trạch ỉnh xuất hiện, Trử Tự Tự phát hiện ánh mắt mình càng lúc càng không thể rời khỏi người anh, chỉ cần cùng ở một chỗ với anh, cô sẽ không tự chủ được nhìn lên anh, sau đó càng nhìn càng thẹn thùng, càng nhìn càng dễ suy nghĩ lung tung.

Nguyên bản nguyên nhân khiến cô cứng rắn muốn đi làm cùng anh chính là không muốn mình ở nhà có thời gian suy nghĩ lung tung , không nghĩ tới kết quả lại hoàn toàn trái ngược, thật sự là làm cô muốn mình chỉ đang trong giấc mộng.

Hiện tại cô, không chỉ cả ngày suy nghĩ lung tung, mà nội dung còn càng lúc càng khoa trương, càng lúc càng phiền tình, quả thực làm cô khóc không ra nước mắt.

Thật là phiền, cô rút cuộc vì sao lại biến thành như vậy? Đường như rất giống một cái dục nữ bất mãn.

Trước kia cùng Tăng Thịnh Kiệt kết giao lâu như vậy cũng chưa từng có cảm giác này nha, cô rút cuộc là làm sao vậy?

“Em sao cứ nhìn anh?”

Trong phòng khách im lặng đột nhiên vang lên giọng nói của anh, dọa cô nhảy dựng lên.

Bởi vì anh ngồi ở trước bàn ăn cúi đầu vẽ bản thiết kế, ngay cả đầu cũng chưa ngẩng lên, cứ như vậy đột nhiên phát ra những lời này, cô ngồi ở trên sofa giả bộ xem tạp chí trang hoàng, trên thực tế vẫn trộm theo dõi anh không chuyển mắt, cô làm sao có thể không bị dọa?

“Cái gì?” Cô giả ngu hỏi.

“Em cứ nhìn lên anh suốt.” Anh ngẩng đầu lên , lên án nói. “Em nào có? Em rõ ràng là đang xem tạp chí nhai nhìn anh?” Cô đánh chết không thừa nhận.

Anh mang vẻ mặt có chút dăm chiêu, nhìn cô thật kỹ .

“Làm chi?” Cô bị nhìn có chút không được tự nhiên, lớn tiếng dọa người trừng mắt hỏi.

“Em gần đây cứ là lạ.” Anh hạ một cái kết luận.

“Có sao? Anh mới là lạ nha.” Cô quyết không nhận thua.

“Anh lạ ở chỗ nào?” Anh khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn cô hỏi.

Không nghĩ tới anh lại truy xét đến cùng như vậy, Trử Tự Tự ngây ngốc sững sốt một chút, tròn mắt vừa chuyển, quyết định nắm chắc cơ hội này muốn làm rõ thế giới tình cảm của anh.

“Có thể hỏi anh mấy vấn đề không, ông chủ?” Cô thử hỏi.

“Vấn đề gì?”

“Anh...” Cô muốn nói lại thôi, ngừng một chút, sau đó mới lấy hết dũng khí nói : “Anh còn yêu cô ấy sao?”

“Cô ấy ?” Kinh Diệc Trạch hơi nhú mồm, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra được cô chỉ “ cô ấy” là ai.

“Bạn gái trước của anh.” Cô nhìn anh.

Kinh Diệc Trạch sửng sốt , không dự đoán được cô lại hỏi vấn đề này.

“Em nghe ai nói cái gì sao?” Sớm nên nghĩ đến cô cùng tiểu Lý, Trần thúc, Giang sư phó làm cùng một chỗ , sớm muộn gì cũng sẽ nghe được một chút quá khứ của anh.

“Àn.” Cô gật đầu thừa nhận.

Anh thoáng trầm mặc một chút, sau đó mới lấy vấn đề hỏi ngược nghi vấn của cô.

“Còn em? Còn yêu người đàn ông kia sao?”

“Làm sao có thể?” Cô sửng sốt một chút, không thể kiềm chế lấy ngữ khí chán ghét nói. “Chính vì cứ nghĩ đến tên kia em liền cảm thấy chán ghét, buồn nôn, cho nên em mới không hiểu vì sao anh còn có thể tiếp tục thích nữ người đàn bà kia, anh không hận cô ta phản bội anh sao?” Cô cảm giận bất bình nói.

“Ai nói với em tôi còn thích cô ta?” Anh hỏi cô.

“A?” Cô ngây người ngẩn ngơ.

“Anh không phải thánh nhân, cũng không phải kẻ ngu ngốc, làm sao có thể tiếp tục thích người đàn bà đã phản bội mình đây?” Anh nói với cô, nhin không được lại tiếp tục hỏi, “Rút cuộc ai nói với em anh còn thích cô ta?”

Trữ Tự Tự thật sự ngây người, cảm thấy thực ngốc, cô căn bản không nghĩ tới khả năng này.

Cô vẫn nghĩ người trong lòng anh là bạn gái cũ của anh, cho nên cô mới thoải mái lại đương nhiên nghĩ đến chuyện hoành đao đoạt ái, đem anh chiếm ỉnh cũng không có việc gì.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới, nếu anh thích một người phụ nữ khác thì sao?

Cô làm như vậy không phải phá hỏng tình cảm của anh sao, thậm chí có thể thành kẻ thứ ba, làm cho tình địch của cô biến thành kẻ vô tội phải chịu đau khổ sao?

Tình địch?

Trữ Tự Tự bỗng nhiên cứng đờ người, bị cách dùng từ của mình dọa sợ. Cô vì sao lại đi dùng hai chữ này? Tình địch?

Nhớ ngày đó cô sở dĩ muốn chiếm anh ỉnh, hoàn toàn là bởi vì không muốn tiện nghi cho người đàn bà đã từng phản bội anh kia, là vì suy nghĩ cho hạnh phúc của anh... Nhưng hiện tại thì sao?

Nếu trong lòng anh là người phụ nữ khác, theo lý thuyết cô có thể thở phào, sau đó rút lui có trật tự, chờ uống rượu mừng của ông chủ, chúc anh sớm ôm mỹ nhân về mới đúng.

Nhưng vì sao hiện tại tâm tình của cô chẳng hề thoải mái, ngược lại buồn bực đến cơ hồ không thở nổi.

Lòng thực buồn, cảm giác nặng nề chèn ép trong lồng ngực thực khó chịu, trái tim... đau quá...

Làm sao bây giờ? Cô sắp khóc, bởi vì cái loại cảm giác này đối với cô không hề xa lạ, mấy tháng trước cô đã từng một lần trải qua, không nghĩ tới hiện tại lại là vì anh...

Tại sao có thể như vậy? Cô rút cuộc là từ khi nào bắt đầu thích anh, khi nào bắt đầu yêu anh? Vì sao cô lại không hề hay biết, không nên đến tận khi đã biết anh có người trong lòng, thế này mới bắt tri bất giác phát hiện ?

Nhưng mọi chuyện đều đã quá muộn rồi.

Mũi đột nhiên như muốn nghẹt lại, trước mắt nhất thời là một mảnh mông lung.

Cô sợ tới mức vội vàng đứng dậy khỏi ghế sofa, nhanh chóng bỏ lại một câu, “ Em muốn đi ngủ, ngủ ngon.” Liền xoay người trốn vào trong phòng.

“Chờ một chút.” Giọng nói của anh vang lên ngay phía sau cô.

Cô không để ý đến anh, ngược lại đi nhanh hơn vọt vào trong phòng. Sau khi vào phòng, cô xoay người muốn đóng cửa, nhưng khi đóng được một nửa lại gặp phải trở ngại.

Cô quay đầu, chỉ thấy anh lại đuổi theo, một tay giữ chặt trên ván cửa, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

“Anh làm cái gì?” Cô hỏi anh, giọng nói khàn khàn.

“Em đang khóc sao?” Cô cả người cứng đờ, lập tức lấy tay lau đi nước mắt trong hốc mắt, cố nén lệ, trợn mắt nói dối, “Làm gì có?”

“Không phải, vậy đây là cái gì?” Anh nắm lấy tay đang gạt lệ của cô, đem mu bàn tay bị nước mắt dính ẩm ướt đến trước mặt cô, hỏi.

“Đó là do mắt tôi bị lông mi đâm vào.” Cô nói.

“Sao lại khóc?” không để ý đến cái lý do ngay cả đứa trẻ cũng biết là nói dối, anh nhìn chằm chằm cô hỏi.

“Em đã nói em không khóc.” Cô rút tay về, đưa tay đẩy anh ra ngoài, “Anh tránh ra, em muốn đi ngủ.”

Sao biết anh lại không hề nhúc nhích tiếp tục đứng chắn trước cửa phòng, ánh mắt sâu thẳm nặng nề, nhìn cô không hề chớp mắt.

“Anh rút cuộc muốn thế nào?” Cô tức giận hỏi.

“Vừa rồi anh nói đều là sự thật, anh đối với cô ấy không hề lưu luyến.” Anh đột nhiên mở miệng nói với cô.

Cô đột nhiên cảm thấy mũi nghẹt thở, hốc mắt thiếu chút nữa đóng đầy lệ.

“Em biết, bằng không anh cũng sẽ không yêu người khác.” Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười mỉm, “Như vậy thật tốt, ông chủ, em chúc phúc cho anh cùng người trong lòng có thể bách niên giai lão, vĩnh dục bể tình.”

Kinh Diệc Trạch nhìn cô chằm chằm, trong lúc nhất thời cong tưởng rằng mình đang mơ, rút cuộc cũng làm cho cô nhận thấy việc anh thích cô.

Nhưng là càng nghĩ, lại cảm thấy không đúng, nếu cô biết người trong lòng anh là cô, làm sao lại nói “chúc phúc cho anh cùng người trong lòng có thể bách niên giai lão, vĩnh dục bể tình” đây?

Đột nhiên trong lúc đó, anh khó có thể tin mở to hai mắt, chợt hiểu ra, vừa mừng vừa sợ.

Cô thích anh, cho nên gần đây mới cả ngày nhìn lên anh? Cho nên cô mới liên tiếp có những phản ứng không rõ ràng làm người khác không thể hiểu được? Cho nên cô mới khóc, mới có thể miễn cưỡng cười vui nói chúc anh hạnh phúc? Đơn giản vì cô hiểu lầm anh đã có người khác trong lòng?

Tâm tình thật kích động, trời biết anh mong chờ giờ phút này, chờ mong đến thiếu chút nữa trông mòn con mắt.

Nhưng mà kỳ quái là, cô tại sao nhìn ra anh đã có người trong lòng, lại không nhìn ra người trong lòng anh là chính mình?

“Em làm sao biết anh đã có người trong lòng?” Anh hỏi cô.

“Anh nói.”

Anh suy nghĩ một chút, nghi hoặc hỏi: “Khi nào?” Anh tại sao không nhớ rõ có nói chuyện này đâu?

“Lần trước lúc cùng vị tiểu thư Phi Phi kia xem bản thiết kế, cô ta muốn câu dẫn anh, anh không phải nói với cô ta anh đã có người trong lòng sao?” Kinh Diệc Trạch trong nháy mắt nhất thời hiểu ra, nhưng cũng bị cách nói của cô khiến cho có chút dở khóc dở cười.

“Cô ấy muốn câu dẫn anh?”

Trử Tự Tự thật sự không thể tiếp tục giả vờ không có việc gì cùng anh tranh cãi, bởi vì cô sợ mình không cần được nước mắt chảy xuống.

Lúc bị Tăng Thịnh Kiệt phản bội, cô cũng từng đau lòng khổ sở, thương tâm muốn chết, nhưng phần nộ gập dứ cùng với cảm nhận được lòng yêu thương của cha mẹ đối với mình bao nhiêu sâu sắc, làm cho cô vơi đi nỗi đau, theo thời gian dần dần đã quên.

Nhưng mà hiện tại, cái cảm giác buồn bực, đau lòng này, cái cảm giác lồng ngực bị chèn ép đến cơ hồ không thở nổi, làm cho cô thầm nghĩ muốn liêu lĩnh khóc lớn một hồi.

Cô không nghĩ tới mình lại chìm sâu như vậy, càng không nghĩ tới trái tim sẽ đau như vậy, hiện tại cô thầm nghĩ muốn một mình trốn ở một chỗ liếm vết thương, hy vọng ngày mai trước hừng đông, điều chỉnh tâm tình của mình, trái tim sẽ không đối với anh yêu say đắm.

“Thật xin lỗi, ông chủ, em thật sự muốn ngủ, cho nên làm phiền anh có chuyện gì để ngày mai nói sau được không?” Cô thấp giọng nói, hơi hơi dùng sức đẩy hạ ván cửa, làm cho anh hiểu được sự kiên quyết của mình.

Chính là cô không hề nghĩ tới, anh lại không chút do dự cự tuyệt thỉnh cầu “có chuyện ngày mai nói sau” của cô.

“Không được.” anh chăm chú nhìn cô.

“Tránh ra, ông chủ.” Cô cố nén cảm xúc trong lòng, trực tiếp đưa tay đẩy anh ra ngoài cửa.

“Anh có lời muốn nói với em.” Anh đột nhiên bắt lấy tay cô.

“Tôi không muốn nghe.” Cô dùng sức tránh, cảm thấy mình thực sự sắp không chịu đựng được nữa.

“Anh thích em.” Anh đột nhiên nói.

Trở Tự Tự cả người chấn động, cảm giác như vừa bị sét đánh.

Cô thong thả ngẩng đầu lên, ngây ra như phỗng nhìn anh, hoài nghi mình vừa rồi nghe thấy ảo giác, bằng không như thế nào lại nghe thấy anh nói anh thích cô?

Này rất thái quá! Là vì cô quá mức mơ ước, quá mức khát vọng, cho nên mới sinh ra ảo giác sao?

Cô lắc lắc đầu, nghĩ đẩy bỏ cái ảo tưởng không có khả năng kia, sao biết anh lại đột nhiên vương tay giữ chặt mặt cô, không cho cô lại lắc đầu cự tuyệt tin tưởng, còn mặt đối mặt, một lần nữa rành mạch nói lại với cô.

“Anh thích em, Trở Tự Tự.”

Trở Tự Tự trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, miệng giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì lại không thể phát ra âm thanh, cảm giác đầu óc hoàn toàn rối loạn.

Ảo giác sẽ không có cả hình ảnh đi? Sẽ không có cả độ ấm của bàn tay anh, sẽ không cảm thụ được cả hơi thở của anh đi?

Cho nên đây có lẽ là thật chăng?

Anh thích cô?!

Nhưng làm sao có thể? Anh chưa bao giờ có lời nói ái muội với cô, đối với cô luôn luôn là ôn hòa, tuy rằng bình thường thực quan tâm cô, ngẫu nhiên còn có thể đối với cô bá đạo quần đông quần tây, nhưng những việc này không phải đều là thái độ anh trai đối đãi với em gái thôi sao?

“Ông chủ, anh là đang muốn đùa với em có phải không?” Cô nhìn anh, nhẹ giọng hỏi.

“Không phải.” Anh nói, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Nhưng làm sao có thể?” Cô bật thốt lên.

“Vì sao không thể?” Anh nhìn chăm chăm cô, ung dung mở miệng nói: “Em không phải cũng thích anh sao, Trở Tự Tự?”

“Oanh” một tiếng, cả khuôn mặt cô đều nóng lên, cũng đỏ lên.

Anh làm sao có thể biết được? Biết cô cũng thích anh?

Sự khiếp sợ làm cô cứng họng không nói ra lời.

Trải qua một tuần sau, Trữ Tự Tự càng lúc càng cảm thấy chuyện xảy ra buổi tối hôm đó chỉ là mộng Nam Kha, bởi vì sau khi tỉnh mộng sẽ không có chuyện gì.

Cô vẫn không hiểu ngày đó anh có thật sự tỏ tình với cô, nói với cô anh thích cô? Bởi vì cuộc sống ở chung của bọn họ sau đó so với trước kia không hề có gì khác biệt.

Ngay cả sáng sớm vừa thấy mặt, anh cũng vẫn thường đi qua đi lại như trước, ngay cả một chút xấu hổ hoặc thẹn thùng cũng không có, chỉ có một mình cô ở một bên mặt đỏ như một kẻ ngốc, mà anh còn không hiểu chuyện hỏi cô một câu, “ Thân thể em không thoải mái sao? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Nha, thật muốn đánh anh một cái tát.

Sau đó, cô có chút căm tức đối với anh hờ hững, sao biết anh lại một chút phản ứng cũng không có, vẫn như anh ngày xưa chuyên tâm làm việc, có khi tâm tình tốt còn hát, thật là làm cô thiếu chút nữa tức chết.

Lại mấy ngày sau, thái độ của cô với anh đều là ôn hòa, phản lặp lại phúc, khi tốt khi xấu.

Cô cũng không phải cố ý xem cực hạn của anh, mà là bị tâm tình lo được lo mất khiến cho cô vui buồn thất thường, không giống chính mình, cho nên mới đến tận bây giờ vẫn còn không rõ ràng lắm chuyện anh tỏ tình với cô, rốt cuộc có thật sự xảy ra hay không?

Nghĩ lại nghĩ, Trữ Tự Tự nhin không được thở dài một hơi, nắn lòng cúi đầu hạ vai, dùng trán và môi hôn cái bàn, ai...

“Em làm sao vậy?” giọng nói của Kinh Diệc Trạch bỗng truyền ra từ toilet bên phải cô. Anh vừa mới đi toilet.

“Anh không cần để ý em.” Cô lấy ngữ khí chán ghét, vô lực nói.

“ Cái này không có biện pháp, bởi vì chúng ta phải đi bệnh viện.”

“Bệnh viện? Ai bị thương?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên hỏi. Có đôi khi công nhân ngoài công trường bị thương, anh chỉ cần nghe nói, đều sẽ đi thăm hỏi một chút, tán gẫu biểu lộ tâm ý.

Anh vẽ mặt bất đắc dĩ nhìn cô, “Em thật sự đã quên?”

“Đã quên cái gì?” Cô cảm thấy không thể hiểu được, phi thường xác định anh gần đây chưa hề nhắc tới với cô có ai bị thương phải nằm viện.

“Hôm nay là ngày em phải khám lại.”

Cô cứng họng nhìn anh, cô thật sự đã hoàn toàn quên chuyện này.

“Thật vậy sao?” Cô bật thốt lên hỏi, sau đó chạy nhanh đem giấy hẹn khám bệnh lần trước bị cô bỏ trong ví da lôi ra, mở ra thấy rõ ngày trên đó.

Ô ô nha, thế nhưng thật là hôm nay nha!

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không nghĩ tới anh thế nhưng lại nhớ rõ ràng như vậy, cái này hẹn từ một tháng trước nha...

Có điểm cảm động.

“Ông chủ...” Cô nũng nịu kêu lên.

“Làm chi? Còn không mau chuẩn bị xuất phát? Không phải hẹn hai giờ năm mươi sao, em muốn đến muộn sao?”

Về mặt mềm mại của Trữ Tự Tự lập tức biến thành trừng mắt, thật sự rất muốn đem các thứ ném vào anh.

Anh làm sao có thể phát ngôn sắc như dao như vậy, không có tình cảm nha? Thật sự là tức chết người đi được!

Chính bởi vì anh luôn luôn như vậy, cho nên đến tận bây giờ cô vẫn không rõ ràng lắm lời tỏ tình ngày đó rốt cuộc là thật hay giả a!

Bữa nọ, phụng phịu, cô tắt máy tính đi, sắp xếp lại trên bàn một chút, lưng đeo ví da, “ba ba ba” đi đến cửa phòng làm việc, lại “Hừ” một tiếng xoay người đối mặt với anh đang ngồi trên ghế, trừng mắt nói: “Tôi tốt lắm. Anh muốn muộn giờ sao?”

Kinh Diệc Trạch áp chế không được khoe miệng giờ giờ lên, cảm thấy phản ứng của cô thật sự rất buồn cười.

Anh cầm lấy chìa khóa xe, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, sau đó đến chỗ cô vừa ngồi, lấy áo khoác từ lưng ghế dựa, đi tới chỗ cô.

“Anh lấy áo khoác của em làm gì?” Cô mặt không chút thay đổi nói. Tuy rằng nghi hoặc khó hiểu, nhưng bởi vì giận anh, cho nên không định biểu hiện ra ngoài.

“Trong bệnh viện rất lạnh.”

Chỉ một câu, tâm tình của cô nhất thời lại bay lên, cảm động không nói lên lời.

Anh chính là như vậy, cho nên cô mới có thể lo được lo mất, hỉ nộ vô thường, thật sự là tức chết người đi được.

Sau khi tới phòng khám bệnh viện, y tá muốn bọn họ đi chụp x quang trước, rồi ngồi đợi lát nữa kêu tên.

Trong phòng khám khoa chỉnh hình, có trai có gái, có già có trẻ, thật không ít người, thương thế nặng nhẹ đều có, điểm chung chính là ai cũng bó thạch cao, quần băng gạc, ngồi xe lăn, nếu không thì là treo khăn tam giác hoặc cột lấy bất tự mang(???)

Những người bị thương phần lớn có người nhà đi cùng, thương thế rất nhỏ cũng có một người đến xem chẩn, mà như cô bề ngoài thoạt nhìn hoàn toàn không làm sao, bên người lại có người cùng đi, cũng chỉ có một mình cô.

Ngay trong nháy mắt này, Trữ Tự Tự lại ý thức mạnh mẽ được anh đối với cô tốt bao nhiêu, bởi vì cô hiểu hơn bất cứ ai anh bề bộn nhiều việc như thế nào.

“Ông chủ, chờ ảnh chụp x quang đưa lại đây không biết còn phải đợi bao lâu, anh muốn trở về làm việc trước không? Một mình em không vấn đề gì.” Cô nhịn không được sẵn sàng nói với anh.

“Em có phải muốn đuổi anh đi, sau đó nói dối kết quả không?” Kinh Diệc Trạch nhìn cô hỏi.

“Em sao phải nói dối kết quả?” Cô ngây người chớp mắt một cái, mở to hai mắt kêu lên. Thật sự là có lòng tốt còn bị hiểu lầm.

“Nhanh chóng thoát khỏi sự giám thị của anh.” Anh đương nhiên nói.

Cô trừng mắt nhìn, sưng sốt một chút, nhưng thật ra không nghĩ tới còn có biện pháp tốt như vậy.

“Xem vẻ mặt lằng lằng của em, chắc chắn là có chủ ý này.” Anh nói.

“Em nào có?” Cô trừng mắt kháng nghị, “Em căn bản là không nghĩ đến còn có biện pháp tốt như vậy được không? Còn có, hóa ra anh cũng biết mình chính là cai ngục nha.” Cô lẩm bẩm khinh phúng.

“Nếu em chịu ngoan ngoãn nghe lời, an phận một chút, anh cần mệt như vậy sao?” anh nhướng mi.

“Không có ai bắt anh phải mệt như vậy.” Cô đô miệng.

“Bạn gái y hệt như trẻ con, anh có thể không mệt sao?” Anh một bộ thờ dài bất đắc dĩ.

Trữ Tự Tự ngơ ngác nhìn anh, căn bản không nghĩ tới lúc này sẽ nghe thấy anh nói ra hai chữ – “ bạn gái” .

Hóa ra đêm hôm đó không phải mộng NamKhan ha! Hóa ra cô thật sự đã là bạn gái của anh, mà anh cũng nhận thức bọn họ có quan hệ với nhau...

Một khi đã như vậy, phương thức anh đối đãi với cô là do đâu, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

“Làm chi đột nhiên vẻ mặt đại ra như vậy?” Anh nhìn cô nói.

Cô nghe vậy, rốt cuộc nhin không được trờng mắt liếc anh một cái, “ anh không thể nói chuyện với em để nghe một chút sao? Cái gì gọi là đại ra? Em chỉ là kinh ngạc một chút mà thôi.” Cô nói.

“Vì chuyện gì mà kinh ngạc?”

Nhìn vẻ mặt không hiểu gì của anh, Trữ Tự Tự có loại cảm giác “ bây giờ không nói, đợi đến bao giờ”

“ Đương nhiên là bởi vì hóa ra chúng ta thực sự là người yêu, anh thật sự coi em là bạn gái của anh, chuyện này rất là kinh ngạc...Không đúng, phải nói là ngạc nhiên mới đúng. Thật là rất thần kỳ, em còn nghĩ kia chính là một giấc mộng a! Bởi vì sau khi xem xét hết thấy, bao gồm cách chúng ta ở chung, cách chúng ta nói chuyện, cách đối xử của anh với em đều là nhất,thành,không,biến” Cô lấy ngữ khí khoa trương, cuối cùng còn đặc biệt cường điệu bốn chữ kia.

Kinh Diệc Trạch nhìn cô, không nói gì mà chống đỡ, dở khóc dở cười.

Không, kỳ thật là anh rất muốn cười thật to, nhưng là ở đây là địa điểm không thích hợp, thứ hai là anh hoài nghi nếu mình dám cười, cô nhất định sẽ là thẹn qua hóa giận đi? Cho nên anh chỉ có thể liếc mình nhin xuống.

Anh cũng không phải không chú ý đến cô những ngày gần đây hỉ nộ vô thường, chính là nhìn cô như vậy, lúc vui lúc giận, bỗng nhiên mím môi trờng anh, bỗng nhiên cười với anh đến như xuân về hoa nở rộ, thật sự rất đáng yêu, anh không nỡ bỏ a.

Tuy rằng như vậy có điểm không tốt,

Bất quá anh làm như vậy, còn có một nguyên nhân trọng yếu, đó là như vậy giúp anh bảo trì khoảng cách với cô.

Trời biết sau khi xác định được tâm ý của cô, anh muốn thân thiết với cô bao nhiêu, ôm cô, làm với cô hết những chuyện một người bạn trai có thể làm, nhưng lại không thể không bắn khoản đến xương quai xanh bị gãy của cô, làm cho anh nhần thật sự vất vả.

Nói ngắn gọn, anh chỉ hy vọng lần này chụp x quang, kết quả là cô đã hoàn toàn hồi phục, nếu vậy, anh chắc chắn sẽ làm như cô mong muốn, làm cho hết thấy không hề “ nhất thành bất biến”.

“Số bảy Trữ Tự Tự tiểu thư? Số bảy Trữ Tự Tự tiểu thư.” Y tá từ trong phòng khám đi ra, giọng giọng kêu.

“Ở đây.” Kinh Diệc Trạch thay cô nhắc tay lên tiếng trả lời.

“Mời vào.” Y tá xoay người nói với bọn họ.

Hai người lập tức đón nhận lời mời một trước một sau tiêu sái bước vào phòng.

7. Chương 7

Kết quả kiểm tra X quang, xương cốt đã hồi phục như bình thường, hoàn toàn không còn thấy vết thương. Hay nói cách khác, trải qua suốt bao ngày chịu hạn, sống không bằng chết, cô rốt cuộc đã lấy lại được tự do.

Giữa nơi công cộng người đến người đi,cổ gẳng không lớn tiếng ồn ào hoan hô, Trữ Tự Tự cố nén tâm tình vui vẻ nhảy nhót, cho đến khi trở lại trên xe, đóng cửa xe lại, mới ở trong xe hoa chân múa tay vui sướng lớn tiếng hoan hô.

Nha nha nha ~”

Kinh Diệc Trạch đầu tiên là ra vẻ trợn mắt há hốc mồm nhìn cô, tiếp theo còn buồn cười hỏi: “Vui vẻ như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, anh thử bị quản một tháng xem xem sẽ có cảm giác gì.” Cô mặt tươi cười liếc anh một cái, đương nhiên đáp.

“ Anh cũng không nhốt em trong nhà nha.” Anh dở khóc dở cười nói.

“ Không khác nhau là mấy nha! Anh cũng vẫn không thừa nhận chính mình là cai ngục đi?”

“ Anh là muốn tốt cho em, nếu không phải là anh trông nom, quản sóc, em nghĩ em có thể hồi phục nhanh như vậy sao?” Anh nhú mày nói.

“ Vâng vâng vâng, đều là công lao của ngài. Đại ân đại đức của ngài không lời nào cảm tạ hết được, xin nhận của tiểu nữ một lạy.” Nói xong, cô lập tức chấp tay thở dài hướng anh lạy một cái, sau đó ngẩng đầu hỏi: “Như vậy đã bỏ qua được chưa?”

“ Tạ lễ thế này thì không thành ý.” Anh lắc đầu nói.

“ Em đã nói đại ân đại đức không lời nào cảm tạ hết được, anh còn muốn như thế nào nữa?” Cô chu miệng trừng mắt.

“Muốn thế nào thì tối nay anh sẽ nói cho em.” Anh nhìn cô, khoe miệng khê nhếch, thần bí hề hề nói.

Cô nhú mày trừng anh, ngoài ý muốn phát hiện ra tâm tình của anh thực sự tốt, cũng không tụt dốc vì cô mới ra ngục. Đây là có ý gì? Chẳng lẽ việc cô hồi phục, đối với anh mà nói, vui vẻ cao hứng như vậy sao? Vì sao?

“ Sao lại nhìn anh như vậy?” Cô nhìn không đời tầm mắt, lại có chút dăm chiêu chăm chú, làm cho anh nhìn không được mở miệng hỏi. “Anh nói thế là có ý gì?” Cô hỏi anh.

“ Có chủ ý gì?” Anh nhú mày đầu, lặp lại lời của cô.

“Sẽ không phải là công trường vừa vặn lại thiếu công nhân, muốn gọi em đến giúp thế tường hay lăn sơn chứ?” Cô vẽ mặt phòng bị, hoài nghi theo dõi anh, đoán hỏi.

“Bây giờ em vẫn còn ghi hận anh vì lúc trước đã bắt em làm thô công?” Kinh Diệc Trạch ngẩn ngơ ngây người, vừa buồn cười vừa tức giận hỏi cô.

“Ghi hận cái gì? Chính là cái này khó có thể quên được?” Cô nhe răng trợn mắt đối anh nói.

Anh buồn cười lắc lắc đầu, dự cảm sẽ bị cô vì việc này mà ghi hận cả đời.

Nhưng là cả đời nha..... Có thể làm cho cô ghi tạc trong lòng cả đời, như vậy cũng không sao.

“Tìm một chỗ đi chúc mừng đi.” anh nói.

“Chúc mừng cái gì? Việc em hồi phục sao?” Cô trừng mắt nhìn.

“Đúng.” Anh gật đầu.

“Cái này không cần, hướng hồ công ty không phải còn có một đồng công việc phải làm sao? Nếu thật muốn chúc mừng, chờ công việc thư thả một thời gian, đến lúc đỡ bận thì nói sau.” Cô lắc đầu nói.

“ Như vậy là nghĩ cho anh à?” anh trêu chọc cô.

“ Em là suy nghĩ cho bát cơm của em không được sao? Nếu công ty suy sụp, bát cơm của em chắc cũng khó mà giữ được.” Cô nhìn cái xem thường, kiêu “Anh rồi hơi à”.

Kinh Diệc Trạch giương môi mỉm cười, tuyệt không để ý lời cô khẩu xà tâm phạt, dù sao sự thật như thế nào, hai người bọn họ trong lòng đều biết rõ ràng.

Cô là người sẽ vì người khác mà suy nghĩ, phân ra người việc nặng việc nhẹ, tuy rằng tính tình có hay đùa giỡn, còn có chút quật cường, nhưng là sẽ không cố tình gây sự, hơn nữa tính cách có thể chịu khổ nhọc lại cứng cỏi, thật sự rất khó làm cho người ta không thích cô.

Nói đến thích, anh liền nghĩ đến việc hai người đã kết giao, sau đó nghĩ đến vừa rồi ở lúc chờ khám bệnh, cô đối với anh oán hận.

“Vừa nãy em nói “Nhất thành bất biến”, anh làm cho em thất vọng thế sao?” Anh hỏi cô.

“Cái gì nhất thành bất biến?” Trử Tự Tự sững sốt một chút, trong khoảng thời gian ngắn không biết anh đang hỏi cái gì. “Chính là vừa rồi lúc đứng đợi ở phòng khám, em đã nói vậy. Làm cho anh nghĩ là em đã nói những gì.” Anh hơi chút tạm dừng một chút, sau đó học cô lấy ngữ khí khoa trương nói: “Bao gồm cách ở chung, cách nói chuyện, cách đối xử với em, tất cả đều nhất, thành, không, biến.”

Một cổ xấu hổ đột nhiên hướng lên trên, làm cho Trử Tự Tự đỏ mặt. “Em..... Em đâu có nói như vậy nha?”

“Sao lại không có? Anh có ghi âm, em có muốn nghe không?”

“Thôi!” cô không tự chủ được bật thốt lên, không thể tin được anh có ghi âm lại.

Kính Diệc Trạch nhin không được cười cười. “Anh đâu có ghi âm, nhưng đúng là em đã nói như vậy, anh nhớ rất rõ mà.” Một lúc, anh lại hỏi cô, “Anh ‘nhất thành bất biến’ làm cho em thất vọng thật sao?”

Trử Tự Tự xấu hổ nhìn anh, căn bản là không biết phải trả lời anh vấn đề này như thế nào.

Đương nhiên thất vọng nha, bằng không làm sao cô lại oán giận?

Nhưng kết luận là cô cũng không thể trả lời anh như vậy đi? Nếu cô trả lời, anh ngay sau đó lại hỏi cô, anh phải thay đổi cái gì mới không làm cho cô thất vọng, nên làm cái gì bây giờ?

Cũng không thể để cô trực tiếp nói với anh, cô hy vọng anh có thể ôm cô, hôn cô, dịu dàng, chiều chuộng cô, thỉnh thoảng lại nói với cô chút lời ngon tiếng ngọt, làm cô hạnh phúc đi?

Bình thường người yêu ở chung không phải đều như vậy sao? Anh còn muốn cô nói cho anh biết, việc yêu cầu cô nói như vậy, cũng quá là dọa người, rất dọa người!

Suy nghĩ lại, cô quyết định đem vấn đề quảng trả lại cho anh.” Anh cảm thấy như thế nào?”

“Nhất định thực thất vọng.”

Cô giương mắt nhìn anh. Hóa ra anh còn có thể tự mình hiểu lấy.

“Em hy vọng anh làm gì, thì em sẽ không thất vọng?”

Cái gì? Vì sao vấn đề này vẫn là xuất hiện? Trử Tự Tự khóc không ra nước mắt.

“Nào có ai hỏi như vậy? Vấn đề này anh muốn em trả lời như thế nào đây?” Cô liếc anh một cái, chu miệng nói.

“Thành thật trả lời?” anh đề nghị nói.

Cô hừ một tiếng, tựa đầu về một bên, chuyển sang hướng cửa kính xe, quyết định không để ý tới anh. Anh cũng không phải không biết gì, loại sự tình này nếu thật sự còn muốn cô bảo anh, vậy hơi quá đáng.

“Anh đã biết.” anh bỗng nhiên mở miệng nói.

Cô không tự chủ được quay đầu nhìn anh, hoài nghi hỏi: “Biết cái gì?”

Anh nhìn cô một cái, không nhanh không chậm nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

“.....”

Thật sự muốn đánh nhau với anh.

Cái gọi là “thiên cơ” rốt cuộc là cái gì?

Trử Tự Tự suy nghĩ lại, căn bản nghĩ không ra cái gì, đành phải buông tha.

Dù sao trọng điểm là, nếu anh đã biết cô đối với cách ở chung hiện tại của bọn họ không vừa lòng, vậy nhất định sẽ có thay đổi, cô chỉ cần lẳng lặng chờ đợi anh thay đổi thì tốt rồi.

Cô muốn ôm, hôn, dịu dàng, chiều chuộng cùng lời ngon tiếng ngọt, làm cô hạnh phúc, anh sẽ làm thế thật chứ?

Thật sự là làm người ta chờ mong.

Hai người cùng nhau từ bệnh viện trở về công ty, Kinh Diệc Trạch bởi vì cá tính cho phép, lập tức lại vùi đầu nhập tâm vào công việc, bận tối mày tối mặt.

Về phần Trử Tự Tự, cũng bởi vì đã nói vậy với anh, làm Kinh Diệc Trạch không hề bắn khoăn, giao phó một đồng công việc cho cô, hại cô giống như con quay chuyển không ngừng, rốt cuộc cũng không có thời gian kêu nhảm chán hay mộng tưởng hảo huyền.

Như thế này đối với sự nhàn rỗi trước đây của cô mà nói, cảm giác quả thực tốt vô cùng.

Có việc làm thật tốt.

Cảm giác lúc này thật tốt, thời gian luôn trôi rất nhanh, trong nháy mắt, màn đêm đã bao phủ bầu trời.

“Chuẩn bị tan tầm chưa?”

Trong văn phòng yên lặng, đột nhiên vang lên giọng nói của Kinh Diệc Trạch, làm cho Trử Tự Tự đang chuyên tâm làm việc đến mất hồn phải mờ mịt ngẩng đầu.

“Cái gì?” cô không có nghe thấy anh nói gì cả.

Anh hỏi em chuẩn bị tan tầm chưa?” anh nói.

“Tan tầm?” Cô trừng mắt nhìn, cúi đầu nhìn xuống đồng hồ, mới kinh ngạc nói, “Bảy giờ hơn?! Làm sao có thể nhanh như vậy?”

“Lấy thân phận ông chủ mà nói, nhân viên làm việc đến mất hồn, ngay cả thời gian tan tầm đã qua mấy giờ rồi còn không biết, anh là thật cao hứng, nhưng lấy thân phận bạn trai mà nói, bạn gái làm việc đến quên thời gian cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.” Anh nhìn cô bình luận nói.

Trử Tự Tự không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nói: “Đợi em mười lăm phút, làm cho xong việc đã.”

Cô cúi đầu tiếp tục làm việc, không nghĩ tới anh bỗng nhiên lại đi đến chỗ cô, ngồi vào bên cạnh.

“Anh có thể giúp gì không?” Anh hỏi cô.

“Làm ơn, đừng náo loạn.” Cô đỏ khốc đỏ cười nói. Công việc của cô chính là phụ trợ anh, hỗ trợ anh làm một chút việc để anh không cần động tay vào, mà anh hiện tại thế nào mà lại đi giúp cô? Thật là buồn cười.

“Anh nói thật.” anh nói.

“Thật mới là lạ.” Cô nói không chút nể mặt, đưa tay đẩy anh, muốn anh tránh ra. “Em nói thật đấy, ông chủ, đừng làm phiền em, để em chuyên tâm làm việc. Nếu anh nói anh đang nhàn rỗi, đi quét rác cũng được.”

“Em bảo ông chủ đi quét rác?” Kinh Diệc Trạch kinh ngạc nhướn mày.

“Là anh hỏi em có cần giúp gì không mà, quét rác cũng là công việc của em nha.” Cô nói.

“Em làm cho anh không thể nói gì mà chống đỡ.”

“Vậy tiếp tục không nói gì mà chống đỡ đi, để cho em làm nốt công việc còn lại.” Cô nói với anh xong, tầm mắt lại dừng trên đồng công việc chưa làm xong, lại lần nữa đầu nhập trong đó.

Nhìn cô như vậy, Kinh Diệc Trạch nhin không được bật cười lắc lắc đầu, nhận mệnh lệnh xoay người đi đến góc đồ dùng vệ sinh, lấy dụng cụ bắt đầu làm việc.

Trử Tự Tự ánh mắt liếc đến anh, không khỏi vụng trộm nở nụ cười.

Mười lăm phút sau, cô đứng giờ dừng công việc, dọn bàn, tắt máy, thu thập mấy tờ giấy trên mặt bàn, sau đó đứng dậy đeo túi xách, nhìn về hướng cửa đã có ông chủ kiêm chủ cho thuê nhà kiêm bạn trai đứng chờ.

Sau khi khóa cửa công ty, anh tự nhiên nắm lấy tay cô, làm cô vừa mừng vừa sợ.

Rốt cuộc nha rốt cuộc, thế này mới gọi là người yêu chứ.

“Bữa tối muốn ăn cái gì?” anh hỏi cô.

“Cái gì cũng được.” Cô cười meo meo nhìn lên anh, tâm tình hai người vì cuối cùng đã có thể nắm tay nên tốt hẳn lên.

“Mỳ ăn liền?” Kinh Diệc Trạch khoe miệng khe nhếch vui đùa nói, tâm tình tốt thế này thì không thể thua cô được.

“Ok.” Cô tuyệt không để ý ăn cái gì, bởi vì cái cô cần, hiện tại cô đang nắm trong tay.

Tay anh cũng giống như trong tưởng tượng của cô, vừa to vừa ấm áp, còn có một chút thô ráp, là một đôi bàn tay làm việc, cảm giác thực tin cậy cũng thực nam tính.

“Tùy tiện như vậy sao? Anh đây về sau có cần phải chuẩn bị hai thùng mỳ ăn liền, một thùng để trong công ty, một thùng để ở nhà, là có thể giải quyết ba bữa của em?” anh nói giỡn.

“Nếu anh cũng giống em mỗi ngày ăn mỳ ăn liền thì ok nha.” Cô nhếch miệng nói. Cái này được gọi là “Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu”.

“Trên cơ bản anh không thích ăn mỳ ăn liền.”

“Trên cơ bản ông chủ ăn cái gì, em cũng ăn cái đó.”

“Trên cơ bản ông chủ bình thường đều đã ăn giống như những nhân viên khác.”

“Trên cơ bản ngoài thân phận nhân viên, nghe nói em vừa vặn cũng là bạn gái của ông chủ.” Hai người vừa vặn đi đến dừng xe chỗ, anh dừng chân bước, đột nhiên xoay người cùng cô mặt đối mặt, đem mặt để sát vào cô hỏi: “Chính là nghe nói sao?”

Ánh mắt anh thâm thúy, gần gũi nhìn cô như vậy, làm cho tim cô đập nhanh hơn, cả khuôn mặt đều nóng lên.

Cô không tự chủ được đem thân mình lùi ra sau mấy bước, cùng anh tạo khoảng cách.

Anh nháy mắt rướn mày, lại cái gì cũng chưa nói, chỉ nói: “Lên xe đi, chúng ta quay lại ăn Nấm Thọt Tư.” Nói xong, anh thay cô mở cửa xe, chờ cô ngồi vào, anh mới chạy sang ngồi bên ghế điều khiển.

Khởi động xe xong, anh mở nhạc lên, bên trong xe lập tức phát ra ca khúc đang lưu hành của dàn nhạc Ngày tháng năm, náo nhiệt không thích hợp để mở miệng nói chuyện hay tán gẫu.

Trở Tự Tự không biết có phải là anh cố ý không, có phải đang tức giận vì vừa rồi đã để khoảng cách giữa hai người không? Nhưng là cô cũng không có ý tứ gì khác, cô chỉ là có chút thẹn thùng mà thôi.

Bài hát vừa hết, cô thừa dịp lúc chuyển bài tiếp theo, thử mở miệng hỏi hân.

“Ông chủ, anh đang tức giận sao?”

“Không có nha, anh vì sao lại phải tức giận?” anh nhìn cô một cái, trả lời bình tâm tĩnh khí.

“Em làm như vật cũng không có ý gì khác, chỉ là.....” “Cô muốn nói lại thôi.”

“Chỉ là cái gì?” anh tò mò hỏi, cùng lúc đem âm hưởng âm lượng giảm một ít.

“Chỉ là anh đột nhiên dựa vào gần như vậy.....” Hai tim em đập nhanh hơn, cả người nóng lên, suy nghĩ lung tung, chờ mong lại sợ bị thương tổn..... “Kia chỉ là động tác phản xạ mà thôi.” cô nói.

“Bởi vì sợ anh nên có động tác phản xạ?” anh nhíu mày hỏi.

“Không phải!” cô xấu hổ quăn kều lên.

“Vậy là như thế nào?”

“Cái gì có như thế nào?”

“Nhất định phải có nguyên nhân mới có thể làm cho em có cái loại phản xạ này không phải sao? Nguyên nhân là gì vậy?” anh đột nhiên hỏi.

“Phản xạ chính là phản xạ, đó là động tác vật lý, nào có nguyên nhân gì?”

“Thực ra động tác phản xạ là ở trong nháy mắt, nhưng em ngừng vài giây sau mới lui lại, anh xem thật sự rõ ràng.” anh chỉ chứng cứ rõ ràng nói.

“Được, vậy anh rõ ràng là đang tức giận, còn nói không có?” Cô lên án nói.

“Anh chỉ là có chút để ý, cũng không có tức giận.” anh bình tĩnh nói.

“Mới là lạ, tâm không đồng nhất.”

“Em không cần nói sang chuyện khác, nhanh chút trả lời ta vấn đề vừa rồi.”

“Vấn đề vừa rồi là gì? Em quên rồi.” Cô giả bộ mất trí nhớ.

“Em đang thẹn thùng sao?” Nhìn thấu lòng cô, Kinh Diệc Trạch trực tiếp hỏi. Đây là đáp án duy nhất anh có thể nhận.

“Còn lâu! Ai, ai thẹn thùng?” Xấu hổ tột độ, làm cho Trữ Tự Tự nháy mắt đã đỏ mặt, nhưng may mắn trong xe ngọn đèn mờ ảo, làm cho người ta nhìn không ra.

“Em đúng là đang thẹn thùng.” Kinh Diệc Trạch khoe miệng giương lên, hạ kết luận.

“Em đâu có!”

“ Có phải em nghĩ anh sẽ hôn em, cho nên mới thẹn thùng?” Không để ý đến phủ nhận của cô, anh hỏi cô.

Trữ Tự Tự cảm thấy mặt mình sắp thiêu cháy. “Anh, anh không cần nói hươu nói vượn, em thế nào, nào có nghĩ như vậy nha?”

“Em có, bởi vì em vừa lắp bắp.” Kinh Diệc Trạch nhếch miệng nói, vừa nãy buồn bực toàn bộ không cánh mà bay, cả người vui vẻ cực kỳ.

Hóa ra cô cũng ảo tưởng đến ngày hai người thân thiết nha..... Nói thật, vừa mới thấy cô tránh anh khi anh tiếp cận, anh thực ra cũng thấy tổn thương, nghĩ đến cô tuy rằng thừa nhận thích mình, nhưng kỳ thật cũng không chuẩn bị tốt việc đón nhận mình.

Trong một tháng này đợi thương thế của cô khỏi hẳn, trời biết anh khắc chế chính mình không được đụng chạm cô, khắc chế bao nhiêu vất vả?

Muốn ôm người mình thích là nhân chi thường tình, anh lại vì mấy nguyên nhân mà phải nhẫn nhịn, thật vất vả rồi cuộc cũng đến lúc có thể không cần nhịn nữa nhưng lại bị cự tuyệt, cái loại cảm thụ này anh có thể không bị tổn thương sao?

Ban ngày cô ở trong bệnh viện nói hy vọng anh thay đổi, cảm giác tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho anh áp lực khát vọng càng không thể vãn hồi, anh thật sự không biết, nếu cô bây giờ lại đột nhiên tạt cho anh một gáo nước lạnh, anh sẽ có gì phản ứng.

“Em nào có lắp bắp nha?” Trữ Tự Tự thấp giọng nói.

“ Vừa rồi thực ra anh cũng định hôn em.”

“....” anh thỉnh thoảng nói một câu như vậy, làm cho cô hô hấp cứng lại, tim đập một trăm nhịp, nháy mắt miệng khô lưỡi khô.

“Em không nghĩ thế sao?” anh hỏi cô.

Trữ Tự Tự cả người nóng lên như tự cháy, ngượng ngùng toàn bộ không biết làm sao. Vấn đề như vậy muốn cô trả lời như thế nào?

Cô vụng trộm trừng mắt liếc anh một cái.

“ Không nói lại gì, tức là cam chịu?” anh bức cô trả lời.

“Em nào có nói như vậy nha?” Cô lại trầm mặc trong chốc lát, rồi mới nhỏ giọng nói.

Kinh Diệc Trạch vui vẻ cười nhếch miệng.

Trong xe âm nhạc du dương phát ra, ca khúc không biết khi nào đã từ Ngày tháng năm biến thành nhạc nhẹ, lãng mạn dễ nghe.

“Tự Tự” anh đột nhiên mở miệng gọi cô, giọng nói mềm nhẹ lại nghiêm túc.

Cô quay đầu nhìn về phía anh.

“Anh cũng không biết đàn ông lãng mạn là thế nào, nhưng là sẽ cố gắng hết sức có thể, cho nên mặc kệ em nghĩ muốn cái gì, nhất định phải trực tiếp mở miệng nói cho anh, không được để ở trong lòng, một mặt chờ mong, anh sao biết được em suy nghĩ gì, được không?” Ngữ khí của anh nghe rất thật lòng.

Trử Tự Tự hình như có chút không nói gì mà chống đỡ. “Anh biết không? Nói như vậy thực không lãng mạn.” Cô nói cho anh.

“Anh biết, nhưng nói thế còn hơn làm cho người yêu thất vọng. Anh không muốn làm cho em thất vọng lần nữa để đục khoét tình yêu chúng ta.” anh nghiêm trang đối cô nói.

“Em nên nói cái gì?” Cô trầm mặc một chút, hỏi anh.

“Chỉ cần nói cho anh biết, em hiện tại đang nghĩ gì là tốt rồi.”

“Em nghĩ.....” “cô còn thật sự nói,” không biết có thể yêu cầu tăng lương?”

Kinh Diệc Trạch ngây người ngẩn ngơ, không tự giác quay đầu nhìn cô, trên mặt là ngạc nhiên lại không biết nên khóc hay cười.

“Ha ha ha.....” Thấy thế, Trử Tự Tự nhin không được cười to ra tiếng, sau đó nói cho anh: “Ông chủ, em cũng không phải đối với anh nhất kiến chung tình được không? Sớm chiều ở chung nhiều tháng như vậy, em làm sao có thể không biết trên người anh không có đến nửa tế bào lãng mạn? Yên tâm, em đối với anh không có đến nửa điểm chờ mong lãng mạn.”

Cái này, Kinh Diệc Trạch không nói gì mà chống đỡ.

“Anh nên nói cái gì?” anh trầm mặc một chút, cười khổ hỏi cô.

“Chỉ cần nói cho em biết, anh hiện tại nghĩ gì là tốt rồi.” Cô lấy lời nói của anh đáp lại anh.

“Anh nghĩ.....”

Cô chờ mong nhìn anh.

“Một ngày kia anh nhất định phải lãng mạn làm cho em không nói gì mà chống đỡ.” anh cắn răng thề son sắt. Phản ứng của cô là lại lần nữa cười ha ha, cộng thêm một câu “Em chờ xem!”

8. Chương 8

Hai người ăn cơm xong về nhà đã là hơn chín giờ tối, rõ ràng là vẫn y như ngày thường, lại cảm giác thấy có chút khác biệt, hai người bất tri bất giác đều có chút xấu hổ, cũng có chút khấn trương.

Trử Tự Tự nghĩ không biết anh hôm nay có hôn cô không? Khi ở bãi đỗ xe, bởi vì cô khấn trương mà đánh mất cơ hội, sau đó chính anh cũng thừa nhận mình muốn hôn cô, cho nên....Anh chắc là sẽ hôn đi? Anh sẽ hôn cô như thế nào? Cô thật khấn trương nha.

Kinh Diệc Trạch nghĩ, đêm nay muốn ra tay với cô sao? Hay là muốn nhẫn nại? Sự khấn trương của cô cũng lây sang anh luôn.

“Em muốn đi tắm trước không?” anh ho nhẹ một tiếng, mở miệng hỏi cô, sao biết cô sợ tới mức cả người nhảy dựng lên.

“Cái gì?” Cô căng thẳng hỏi anh.

Kinh Diệc Trạch bất đắc dĩ ở trong lòng than nhẹ một tiếng. Xem ra, anh thật sự phải nhẫn nại.

“Anh hỏi em có muốn đi tắm trước không?” anh nói

“Tắm , tắm rửa?” cô lắp bắp.

“ Em không cần khăn tắm, anh sẽ không giống như con sói đột nhiên vồ lấy em.” Anh thở dài nói, dừng một chút, để cải thiện không khí, anh lại nói thêm: “ Va này anh ăn mỳ thịt bò thật no, cho nên tuyệt không thấy đói.”

Chuyện cười rất lạnh.....Trử Tự Tự cười không nổi.

Nhìn cô cả người vẫn cứng nhắc, Kinh Diệc Trạch đành phải nói rõ ràng một chút, “ Tuy rằng chúng ta ở chung, nhưng trước khi em chuẩn bị tâm lý tốt, anh tuyệt đối sẽ không chạm vào em, cho nên em cứ yên tâm sống mỗi ngày thật tự tại.” Anh tỏ vẻ nghiêm chỉnh nói với cô.

Trử Tự Tự là có miệng khó trả lời.

Cô hy vọng mình có thể trầm tĩnh lại nha! Vấn đề ở chỗ là, cô khăn tắm cũng không phải do lo lắng sợ hãi anh sẽ làm gì với cô, mà là chờ mong anh khi nào sẽ đối với cô làm cái gì.

Cô chán ghét mình giống như tiểu sắc nữ bất mãn, lại không thể ngăn cản chính mình đối với anh chờ mong ảo tưởng.

A a a ~~~~~ Thật phiền nha!

Cô cũng không phải lần đầu tiên yêu đương, vì sao trước kia đối với tên hỗn đản Tăng Thịnh Kiệt không có cảm giác này, với hắn, cô đâu có đâu óc lúc nào cũng tràn ngập sắc gì đó đâu? Cô thật muốn nổi điên!

“Em đi tắm trước.” Trử Tự Tự đột nhiên mở miệng, sau đó xoay người trở về phòng lấy quần áo liền đi vào phòng tắm. Cô mở vòi hoa sen, trước khi nước chưa ấm liền trực tiếp đứng dưới cột nước, để nước lạnh giúp mình tỉnh táo.

Nhưng ở trong phòng tắm lâu lỏng nửa ngày, vẫn cứ phải đi ra gặp người.

Cô mở cửa phòng tắm đi ra, kinh ngạc phát hiện Kinh Diệc Trạch ngồi ở trên bàn ăn làm việc.

Anh có mang công việc về sao? Cô sao lại không biết nhỉ?

Trọng điểm là, nếu công việc còn chưa làm xong, lúc trước khi còn ở công ty, anh làm chi lãng phí thời gian giúp cô quét dọn nha? Thật không hiểu anh nghĩ cái gì nữa.

“Ông chủ, anh đang làm việc sao?” do dự một chút, cô vẫn là không nhịn được lên tiếng hỏi anh.

“Vừa rồi có khách hàng gọi điện muốn sửa thiết kế, công trình đã được khoán trắng, cũng đã thi công hai ngày, bây giờ còn muốn sửa, Trần thúc nhất định phát hỏa.”

Hóa ra là tình huống bất ngờ, cái này hợp lý. “Muốn sửa là nê chỉ công trình nha?”

Kinh Diệc Trạch thở dài gật gật đầu.

Trử Tự Tự lú lười. Công trình đã làm, tiến độ khăn trương, thiết kế tự nhiên đã phải đưa xuống, bây giờ muốn sửa, khó trách ông chủ muốn thở dài.

“Lại một lần làm không công.” Cô nhin không được cũng thở dài theo, hỏi tiếp: “Em có thể giúp gì không?”

Anh lắc đầu.

Cô cũng nghĩ vậy. Tuy rằng cô có thể hỗ trợ vẽ một ít bản thiết kế đơn giản, hoặc là giúp anh lên mạng tìm số liệu, nhưng là trong nhà không có thừa mấy tính cho cô dùng , không bột đổ gột lên hồ nha.

“Em xem tivi, mệt phải đi ngủ, đừng để ý anh,” Anh nói.

“Anh định làm cả đêm không nghỉ sao?”

“Anh phải lo lắng đến thời gian của Trần thúc, chú cũng không phải chỉ nhận công trình của công ty chúng ta thôi, nếu chúng ta đưa trễ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến công trình kế tiếp và kế hoạch của chú ấy, anh phải cố gắng hết sức tránh cho.” Chính là bởi vì vì mọi người suy nghĩ như thế, cho nên Giang sư phó, Trần sư phó, Lí ca mới có thể thích anh như vậy, đến giúp anh vô điều kiện.

Trử Tự Tự đột nhiên cảm động lây, trông lòng ẩn ẩn vì anh mà cảm động, bội phục, còn có tâm động cùng tâm chiết.

“Anh đi tắm rửa trước đi, bản vẽ mặt phẳng đơn giản giao cho em vẽ, 3D để anh” Nhìn bộ phận hiện tại anh đang tiến hành, cô mở miệng nói.

Kinh Diệc Trạch nghĩ nghĩ, gật đầu “Cũng tốt.”

Anh đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đồng thời thuyết minh đơn giản về những bộ phận cần sửa với cô, rồi đi tắm rửa.

Trử Tự Tự nhìn chằm chằm máy tính chuyên chú, hoàn toàn quên đi sự xấu hổ cùng khấn trương lúc trước, đầu óc chỉ có công việc là công việc.

Trong lúc đó, di động của anh để ở bàn ăn chợt vang lên.

Cô đưa tay cầm nó đến xem, điện thoại hiển thị ba chữ “Trần Học Lưu”, cùng với tên ở trên bản thiết kế đang sửa giống nhau, đúng là tên kẻ làm hại ông chủ làm không công.

Cô khẽ cắn môi dưới, do dự một lúc, vẫn là nghe điện thoại.

“Xin chào, đây là di động của Kinh Diệc Trạch.” Cô nói.

“Xin hỏi thiết kế Kinh có đây không?” Đối phương hỏi.

“Anh ấy bây giờ có chút việc, không thể nghe điện thoại, xin hỏi có chuyện gì ?”

“Tôi là khách hàng của anh ta.”

“Tôi biết, Trần tiên sinh, ông vừa gọi điện nói muốn sửa thiết kế.” Tuy rằng đối phương không nhìn thấy cô, Trử Tự Tự cũng nhin không được nhe răng trợn mắt, lộ ra biểu hiện ngoài cười nhưng trong không cười.

“Phải, nhưng mà tôi vừa rồi nghĩ lại, vẫn là quyết định để y nguyên, không cần sửa tốt hơn.” Trử Tự Tự cứng họng, thiếu chút nữa nói không ra lời.

“Cái gì?” Cô xác nhận lại lần nữa.

“Có thể làm phiền cô giúp tôi nói với thiết kế Kinh một tiếng, nói tôi không thay đổi, tất cả đều để nguyên thiết kế là được. Cảm ơn cô.” Nói xong, đối phương liền trực tiếp dập điện thoại.

Trử Tự Tự bỗng ngây ra như phồng một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể phun ra một câu “Thật sự là trò cười.”

“cái gì là trò cười?” Không biết khi nào, Kinh Diệc Trạch đã tắm xong, ra khỏi phòng tắm trùng hợp nghe được những lời này.

Cô quay đầu nhìn anh, sau đó cảm giận bất bình đem nội dung cuộc điện thoại vừa rồi kể lại không sót một chữ cho anh nghe.

“Anh không thấy hấn ta căn bản chính là làm trò cười sao? Nếu sáng sớm ngày mai hấn mới gọi cuộc điện thoại này, vậy anh đêm nay thức đêm giúp hấn sửa thiết kế, khêu đèn đánh đêm vất vả phải tính như thế nào? Thật sự là không thể hiểu nổi!” cô thật sự càng nghĩ càng tức giận.

“Ít nhất bây giờ hấn đã gọi điện tới, mà không phải ngày mai mới gọi, không phải sao? Về điểm này, nên cảm ơn hấn.” Anh bình tâm tĩnh khí nói.

“Anh không thấy tức giận sao?” Cô đã sớm tức đến xì khói.

“Loại chuyện này nhìn mãi quen mắt, không có gì để tức giận, còn có những khách hàng tệ hơn.” Nếu không cần tăng ca đẩy nhanh tốc độ, anh đi đến thu thập mọi thứ trên mặt bàn, vừa thu thập vừa nói với cô.

“Còn có người tệ hơn?” Trử Tự Tự mở lớn hai mắt, có vẻ khó có thể tin.

Tuy rằng cô cùng anh cộng sự vài tháng, nhưng là nội dung công việc luôn luôn chỉ cần đối với anh phụ trách, không giống anh đối mặt khách hàng, đối mặt bao thương, đối mặt tất cả bài tập gian nan.

Cô nghĩ công việc của nhà thiết kế rất đơn giản, mà anh, cũng đối với cô quá tốt, thế nhưng chưa bao giờ đối với cô oán giận những chuyện loạn thất bát tao, càng chưa bao giờ giận chó đánh mèo với cô.

Ngược lại, cô nhớ rõ chính mình không chỉ một lần đối với anh phát giận, oán thán, hỏi anh có phải muốn chinh mình hay không, vì sao chỉ một cái thiết kế luôn đông sửa một chút, tây sửa một chút lại kêu cô làm lại một lần...

Cô chưa từng nghĩ tới, không phải anh muốn làm khó dễ cô, mà là khách hàng làm khó dễ anh, huống hồ những bộ phận anh phụ trách còn nhiều hơn bộ phận của cô rất nhiều.

“Thực xin lỗi, ông chủ.” Cô không tự chủ được mở miệng sám hối.

“Vì sao đột nhiên xin lỗi anh?” Anh nhún mày hỏi cô.

“Em thật không hiểu chuyện phải không? Cho tới bây giờ cũng chưa từng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác thay anh nghĩ tới anh còn phải xử lý bao nhiêu chuyện, chỉ biết đùa giỡn cũng oán hận mà thôi.” Cô vì chính mình không biết suy nghĩ mà cảm thấy thẹn.

Nhìn vẻ mặt nản lòng tự chán ghét mình của cô, Kinh Diệc Trạch chỉ cảm thấy buồn cười.

“Em nghĩ quá nhiều rồi, đây vốn chính là công việc của anh.” Anh nói.

“Nhưng là anh chưa bao giờ oán giận với em hoặc đối với em giận chó đánh mèo.”

“Vì sao anh muốn giận chó đánh mèo với em? Khách hàng muốn sửa thiết kế cũng không phải lỗi của em. Còn oán giận, có vậy cũng không thay đổi được gì, không phải sao?” Anh nói như chuyện đương nhiên.

“Anh luôn luôn lý trí như thế, lạnh lùng trầm tĩnh như thế sao?” Cô tò mò hỏi anh.

Anh bình tĩnh nhìn cô trong chốc lát, chỉ nói một chữ đơn giản “Không.”

Cô cũng có chút dăm chiêu nhìn anh, sau đó nhin không được tò mò hỏi: “anh từng mất bình tĩnh khi nào? Vì chuyện gì? Cùng...” cô hơi do dự một chút “liên quan tới bạn gái trước của anh phải không?”

Anh nhìn chằm chằm cô, không nhanh không chậm trả lời: “Không phải.”

“Đối với chuyện anh đã sớm biết trước, không có gì để tức giận.” anh nói.

“Anh đã sớm biết à?” cô kinh ngạc ghen hòng nhìn trân chối.

Anh không trả lời, xoay người đi ra phòng khách.

Cô không chút do dự lập tức đi theo anh.

“Anh khi nào thì biết? Làm thế nào biết được? Vì sao đã biết lại không có phản ứng gì? Giang sư phó nói anh còn bị bọn họ lợi dụng, thay bọn họ buôn bán khiếm tiền rất lâu.” Trữ Tự Tự theo sát bên người Kinh Diệc Trạch, không ngăn được tò mò cùng kinh ngạc trong lòng, không ngừng hỏi han anh.

Cô thật sự tò mò muốn chết, tại sao tình huống không quá giống những gì Giang sư phó nói a?

Anh ngồi xuống sôpha, sau đó vỗ vỗ vị trí bên người, nói với cô: “Ngồi.”

Rất muốn nghe bát quái—hoặc là những chuyện bí mật người ngoài không biết Trữ Tự Tự nhanh chóng chạy đến ngồi xuống bên cạnh anh, quả thực tựa như chấp hành mệnh lệnh.

“Em...” anh chậm rãi mở miệng, cô nhìn anh chăm chú, khẩn cấp, đợi. “Có phải đã quên một chuyện không?” anh chậm rãi nói.

Cô trừng mắt nhìn, mờ mịt hỏi: “Chuyện gì?”

“Anh nghĩ chuyện hôn em.” Cuối cùng giọng nói biến mất trong miệng cô, anh cúi đầu mạnh mẽ hôn cô.

Trữ Tự Tự sợ ngây người, cô thật sự đã quên chuyện này, đã quên lúc trước mình khẩn trương bao nhiêu, xấu hổ bao nhiêu, cùng với nghĩ hôn anh sẽ có cảm giác gì.

Hóa ra đó là cảm giác hô hấp như ngừng lại, tim đập thật nhanh, hơi nóng tràn ngập làm cho đầu óc cô trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Còn có, môi anh thật mềm, đầu lưỡi thật mạnh mẽ, khi đã khiến khớp hàm cô mở ra, lưỡi anh liền lập tức tiến vào trong miệng cô càn quét, làm suy nghĩ của cô đảo loạn, cũng làm đầu óc cô choáng váng.

“giống như anh nghĩ thật ngọt.” anh dán ở cánh môi cô, thì thào nói, sau đó xâm nhập càng sâu hơn hôn cô.

Trở Tự Tự không thể suy nghĩ gì, ngoại trừ cảm thụ nụ hôn của anh, cùng với cảm giác thít chặt, nóng cháy, đầu óc choáng váng mà anh gây ra.

Lòng của cô khiêu càng lúc càng mau, hô hấp càng lúc càng dồn dập, anh tựa hồ cũng giống như vậy.

Giây tiếp theo lưng của cô đột nhiên đụng vào sôpha, mà anh nặng nề đè trên người cô, cứng rắn gắt gao giam cô trong không gian của anh, làm cô không tự chủ được khinh ngâm ra tiếng. (đoạn này ta chem. Hắc hắc)

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên ánh mắt thâm thúy, nóng rực, khao khát nhìn cô.

“Muốn anh dừng lại sao?” giọng nói của anh khàn khàn, trầm thấp.

Cô nhìn anh, ánh mắt mờ mịt như tràn đầy sương mù, trên mặt tuy rằng đã hết động tình, nhưng đầu óc vẫn còn mê loạn, những gì anh nói cô là có nghe nhưng không hiểu chút gì.

Muốn anh dừng lại sao? Trở Tự Tự tự hỏi chính mình.

Trước kia khi cùng Tăng Thịnh Kiệt kết giao, hơn hai năm cô cùng hắn không phải không cùng nhau thân thiết, nhưng lại chưa bao giờ hoàn thành mọi chuyện, không hiểu tại sao cô luôn luôn không muốn tiếp tục, sau đó kiên quyết đẩy hắn ra.

Sau này không biết có phải do nguyên nhân này hắn cùng rất ít khi cùng cô yêu, chỉ ngẫu nhiên hôn cô một chút mà thôi, nhưng cô cũng cảm thấy đã đủ.

Nhưng mà đối với Kinh Diệc Trạch, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Trước khi anh hôn cô, đầu óc cô đều là tưởng tượng hôn anh sẽ có cảm giác gì?

Sau khi anh rút cuộc hôn cô, cô lại thầm nghĩ hi vọng anh có thể tiếp tục, đừng có ngừng lại...

Hiện tại, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sự rung động cùng chờ mong của mình, còn có dục vọng nóng rực cùng khát vọng bức thiết của anh, nếu anh không dừng lại, cô cũng sẽ không ngăn cản anh.

Nhưng là anh lại bắt buộc mình ngừng lại, hỏi ý nguyện của cô,

Muốn anh dừng lại sao? Cô tự hỏi mình, đáp án là—

“Không. Nhưng có một chuyện em phải nói với anh.” Cô nhìn anh không chớp mắt, khàn khàn thấp giọng nói.

“Em không có kinh nghiệm.” Cô ngượng ngùng, tai đã đỏ lên.

Anh khó có thể tin mở lớn hai mắt, tựa hồ không dự đoán được điểm này, dù sao trước kia cô đã từng muốn gả cho người đàn ông kia, còn có chìa khóa nhà hắn ta, lại kết giao nhiều năm như vậy, kết quả thế nhưng..... không có kinh nghiệm?

Không phân biệt được kinh hỉ hay là kinh hách nhiều hơn, nhưng nếu có gì Kinh Diệc Trạch có thể xác định, thì phải là cô sẽ không nói dối. Thứ nhất không cần phải như vậy, thứ hai cô không phải loại người này.

“Vì sao?” anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non mềm của cô, dịu dàng hỏi.

“Em không biết. Cùng hắn chính là không nghĩ.”

“Nhưng cùng anh sẽ không?”

Cô không tự chủ được quay mặt đi, không dám nhìn anh, có chút xấu hổ.

Kinh Diệc Trạch hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cảm giác thỏa mãn cùng dục vọng mãnh liệt tràn đầy trong cơ thể. Anh muốn lập tức giữ lấy cô, đã man giữ lấy cô, làm cho cô hoàn toàn thuộc về anh, chỉ thuộc về anh.

Nhưng đây là lần đầu tiên của cô, anh nhất định phải nhẫn nại mới được.

“Lần đầu tiên sẽ đau.” Anh nói với cô.

Cô lại một lần nữa đem ánh mắt đặt trên mặt anh, khuôn mặt đỏ ửng, đối với anh là sự tín nhiệm hoàn toàn cùng tình yêu., “em biết.” cô nhẹ giọng nói.

Kinh Diệc Trạch không khỏi lại hít sâu một hơi. “Anh sẽ thật dịu dàng.” Anh khàn khàn hứa hẹn, sau đó đứng dậy, ôm cô vào phòng ngủ, đem cô đặt ở trên giường.

Anh nhanh chóng cởi bỏ áo của mình, lập tức lên giường gia nhập với cô.

Anh hôn cô, hôn cô giống như ở trên sofa phòng khách, chính là càng dịu dàng hơn một chút nhiệt tình triền mien hơn một chút.

Đầu óc cô choáng váng, những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng quanh quẩn, cả người như nóng lên, tim đập gia tốc , hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Tiếp theo, cô mơ hồ cảm giác được tay anh đi đến trước ngực cô rồi lại chuyển dần xuống, luồn vào giữa hai chân cô, làm cô không tự chủ được hơi cứng người lại.

Anh nỉ non trấn an cô, một bên hôn môi cô, hôn vành tai nhạy cảm, làm cô xao nhãng, sau đó trong nháy mắt, cô cảm thấy anh đã tiến vào cơ thể cô kiên nhẫn trôi dạt âu yếm , làm cô dần dần rơi vào trạng thái mơ màng hỗn loạn, không tự chủ được cong lưng theo mỗi lần xâm nhập của anh, thở gấp không ngừng.

Khi anh chậm rãi đưa ngón tay thứ hai vào, cô cong mông, cảm giác nóng rực lại có chút đau, nhưng cảm giác này chỉ trong giây lát.

Anh càng lúc càng lớn mật đùa giỡn, bao phủ cô trong muôn vàn cảm xúc.Cô không thể suy nghĩ, chỉ biết bất lực rên rỉ, cong mông về phía anh, bản năng yêu cầu càng nhiều nhiều thêm nữa, cô chỉ có thể gắt gao ôm anh, một đợt lại một đợt vui thích tràn qua cô đem cô lên cao, ối, cho đến khi cao trào thổi quét qua, cả người cô mới mệt mỏi xủi lơ.

Trong lúc hỗn loạn, cô cảm giác anh tách hai chân của cô ra, tiếp theo dùng sức một cái, liền vọt vào trong cơ thể cô hợp nhất làm một.

“A!” Đau đớn bỏng rát làm cô không ngăn chặn được nhẹ kêu ra tiếng.

Anh nhắm mắt ngừng lại, dặt ách, trầm thấp nói với cô: “Thực xin lỗi.”

Cô nhẹ nhàng đưa tay,ôm anh thật chặt. Là có chút đau, nhưng không đau đớn như tưởng tượng, chính là cảm giác có điểm kỳ quái, có một loại khát vọng không hiểu nổi, muốn dong đưa theo bản năng.

Anh hoàn toàn yên lặng bất động, làm cô nhin không được nhẹ nhàng vịn vịn cái mông, lập tức nghe được anh hít sâu một hơi

Nhưng anh vẫn như trước cả người bất động, không dám lộn xộn chút nào.

Mà cô vừa mới dong đưa, không biết mình va chạm vào cái gì, nhưng lại cảm nhận được vui thích ngấn gối, vì thế, cô nhin không được lại khê động dậy.

Tiếp theo, chỉ nghe thấy anh gầm nhẹ, sự tự chủ hoàn toàn sụp đổ, rồi đột nhiên anh ở trong cơ thể cô mãnh liệt động dậy, va chạm, lực đạo to lớn, tốc độ cực nhanh, cơ hồ làm cho cô không thở nổi.

So với vừa rồi khoái cảm càng nhanh chóng bén nhọn, chồng chất ở trong cơ thể cô, làm cho cô dồn dập thổ dốc, ôm chặt lấy anh lực đạo càng lúc càng lớn, mười ngón tay bám chặt lấy cánh tay anh.

Cô hoàn toàn không có khả năng khống chế chính mình, theo anh mỗi lần xâm nhập mà yêu kiều kêu ra tiếng. Anh không chút lưu tình một lần lại một lần đem chính mình đẩy mạnh vào cơ thể cô, cho đến khi tiếng thét khàn khàn chói tai nổ tung khỏi cổ họng cô, anh dùng sức một lần cuối cùng thẳng tiến vào chỗ sâu nhất trong cô, phát ra tiếng gầm thô rất trầm thấp, đổ gục trên người cô.

Anh hô hấp dồn dập, cô cũng như vậy.

Hai thân thể trần trụi bên cạnh nhau, hai con tim nhảy lên kịch liệt, “bình ..bình...bình” thật lớn tiếng không thể phân biệt rõ là ai.

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, ngoại trừ tiếng tim đập dồn dập cùng tiếng hít thở, không có tiếng động khác.

Một lát sau, anh bỗng nhiên xoay người, vươn tay ôm người bên cạnh vào trong lòng, hôn môi của cô.

“Thực xin lỗi, vẫn làm em đau.” Anh khàn khàn giọng áy náy nói.

Cô cảm thấy toàn thân vô lúc ngoại trừ thở dốc, không có cách nào hưởng ứng.

Lại qua một hồi lâu, cô mới ngượng ngùng thấp giọng nói: “Kỳ thật không có đau như tưởng tượng.”

“Anh biết.” Kinh Diệc Trạch trả lời ngoài ý muốn, làm Trữ Tự Tự nhìn không được ngẩng đầu nhìn anh, tuy rằng anh đưa lưng về phía cửa phòng, đưa lưng về phía ánh sáng chiếu vào từ phòng khách, cô nhìn không rõ biểu hiện trên mặt anh, nhưng biết miệng anh đang khẽ nhếch.

“anh thực vui vẻ sao?” cô không tự chủ được bật thốt lên hỏi.

“Đương nhiên, vui vẻ lại thỏa mãn.” Anh nói xong, hôn cô một cái thật vang.

Trữ Tự Tự tự nhiên lại đỏ mặt, đột nhiên cảm thấy thật thẹn thùng, không chút nghĩ ngợi liền đem đề tài quay trở lại chuyện đang bàn luận lúc trước.

“Anh làm sao mà biết em không như vậy....” cô e lệ nói, không dám nói hết câu.

“Bởi vì em động.”

“Bởi vì em động?” cô ngờ ngác lặp lại, trong thời gian ngắn hoàn toàn không hiểu anh có ý tứ gì.

“Sợ em rất đau, anh hoàn toàn không dám lộn xộn, nhưng em lại động trước không phải sao? Còn không chỉ một lần.” anh dấn ở bên tai cô, sần sật, ái ái muội muội nói với cô.

Cô trong nháy mắt cả người đều nóng đỏ lên, vừa thẹn vừa quẫn lại không biết phải làm sao, chỉ có thể đem hai má vùi vào trong lòng anh, làm còn rùa đen rút đầu.

“Anh thích em nhiệt tình.” Anh hôn lỗ tai cô.

“Đừng nói nữa.” Cô thẹn thùng rên rỉ nói.

Anh không ngăn chặn được cười khẽ ra tiếng, sau đó dịu dàng cam đoan với cô: “Lần tới sẽ không đau như vậy.”

Cô không biết nên nói cái gì, chỉ có thể đem mình càng vùi sâu trong lòng anh.

“Tự Tự.” anh ôm cô trầm tĩnh trong chốc lát, bỗng nhiên nhẹ giọng kêu.

“Gả cho anh được không?” như thế nào cũng không dự đoán được anh lại đột nhiên cầu hôn mình, Trữ Tự Tự ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt mở lớn, kinh ngạc nói không ra lời.

“Không muốn sao?” Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt về khuôn mặt cô, dịu dàng hỏi.

Cô nhìn anh không chớp mắt, một lúc lâu sau mới có thể mở miệng nói chuyện: “Không phải, chính là rất, quá mức đột ngột...” Cô không tự giác lắp bắp, kinh ngạc vô cùng.

Động tác của anh luôn luôn nhanh chóng như vậy sao?

Vừa mới xác định mình là bạn gái anh, anh liền cầm tay cô, hôn môi cô, lại sau đó, trên giường trở thành người phụ nữ của anh, anh hiện tại nhưng ngay cả cầu hôn cũng đã làm.”

Anh là thật sự sao?

Bọn họ vừa mới bắt đầu kết giao thôi, không phải sao?

Một tia nghi ngờ làm cho cô nhin không được chậm rãi ngồi dậy, lấy tay che lấp sự trần trụi của mình, chuyên tâm nhìn khuôn mặt nửa sáng nửa tối của anh, còn thật sự mở miệng hỏi: “Vì sao? Vì đây là lần đầu tiên của em sao?”

Anh cũng ngồi dậy, còn mở đèn đầu giường, làm cho cô có thể thấy rõ vẻ mặt anh. Vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, còn mang theo chân tình, mang theo vô hạn dịu dàng cùng tình yêu.

“Bởi vì anh yêu em.” Anh nhìn cô không chớp mắt, nói.

Trong nháy mắt, hô hấp của Trữ Tự Tự ngừng lại, cũng không biết vì sao mình lại như vậy, tuy rằng cảm thấy muốn mỉm cười, mũi lại muốn ngẹt, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

“Gả cho anh được không?” anh lại dịu dàng hỏi cô.

Cô mỉm cười với anh, nụ cười mang theo nước mắt trả lời anh—

“Được.”

9. Chương 9

Kết hôn. Tuy rằng lúc trước rời nhà trốn đi, cái cô luôn hy vọng, chính là được kết hôn, nhưng là bây giờ khi thật sự kết hôn, cảm giác thật là có chút khó có thể tin, bất khả tư nghị.

Trọng điểm là, đối tượng cô kết hôn còn không phải người mà cô toàn tâm toàn ý muốn gả lúc trước, mà là một người cô mới quen biết có nửa năm, chính thức kết giao không đến một tháng, hơn cô bảy tuổi, lúc đầu còn từng bị cô gọi là ma quỷ, người đàn ông ác ma.

Ai ngờ được lại như thế này?

Người đàn ông này từng là ân nhân cứu mạng của cô, vẫn là chủ cho thuê nhà cùng ông chủ của cô, sau đó trở thành bạn trai, cuối cùng biến thành chồng, tất cả hết thảy đều chỉ xảy ra trong ngắn ngủn nửa năm.

Nhanh sinh, thật khó có thể đoán trước được, luôn làm mọi người đều rất ngạc nhiên! Không phải sao?

Nhìn nhẵn kết hôn, Trữ Tự Tự khoe miệng đường như nhếch lên, trên mặt hạnh phúc dào dạt.

Nhẫn này cũng không phải sang trọng, cũng không có đặc biệt hoa lệ hay hàng hiệu, nhưng rất thanh tú rất khác biệt, là cả hai cùng đi chọn.

Khi đó anh nói: “Em có thể chọn nhẫn nào sang trọng một chút, kim cương cũng được.”

Nhưng cô lại nói: “Nhưng em thích cái này.”

Anh liền tùy ý cô.

Kết quả –

Cô cúi đầu, lấy dây chuyền từ trong áo ra, chỉ thấy chiếc nhẫn 2 carat lấp lánh, quý khí bức người. Đây là lễ vật kết hôn anh đưa cho cô.

Bởi vì kim cương thật sự là quá khoa trương, cho nên anh thu được phản ứng đầu tiên từ cô là hai mắt sáng lên, trực giác liền bật thốt lên nói: “Cái này có phải đồ thật không?”

Nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của cô, anh liền nhin không được nở nụ cười.

Trước đây cô luôn cảm thấy anh không thích cười, kết quả căn bản không phải như vậy, anh chính là khi làm việc cùng xử lý chính sự có vẻ nghiêm túc, còn việc tư – cái gọi là việc tư chính là khi không cần xử lý công việc, cùng bà xã là cô ở bên nhau –

Khi đó, toàn bộ cuộc sống chính là mê lại yêu, thường làm cho cô dễ khóc dễ cười, sau đó chính anh vui vẻ cười ha ha, thực giống đại ngoạn đồng.

Mặc dù sắp kết hôn, hai người bọn họ đã ở chung được nửa năm, nhưng nói thật, cô chưa bao giờ biết anh có cái tính trẻ con này.

Chỉ thấy cách thân mật này thực rất chân thực – đối với thái độ này của anh, cô bỗng nhiên thấy linh ngộ, cảm giác rất thỏa mãn lại cảm động.

Bọn họ đã đăng ký kết hôn suốt một tuần nay, công việc cũng không có quá nhiều biến động, anh vẫn giống như trước bận tới mày tới mặt, mà cô cũng vẫn vậy bị anh sai làm nhiều việc, cảm giác cực kỳ bận rộn lại phong phú.

Nhưng mà trong cuộc sống, bọn họ đã có thay đổi rất lớn, bởi vì hai người đã là vợ chồng.

Vợ chồng cùng phòng ngủ đương nhiên, cho nên cô đã chuyển sang phòng anh, về phòng khách, phòng của cô bây giờ đã biến thành một gian thư phòng kiêm phòng làm việc.

Đương nhiên, phòng làm việc chỗ ngồi có hai cái, một cái của anh, một cái của cô, máy tính cũng có hai cái, một của anh, một của cô.

Cái này gọi là phu xướng phụ tùy. Cô sẽ không ngăn cản anh làm việc suốt đêm, chỉ biết làm tay chân khác của anh, hết sức giúp anh chia sẻ công việc.

Nhưng mà, anh thấy vậy lại tận lực không mang công việc về nhà, trừ phi là bắt buộc dĩ có chuyện xảy ra.

Trước khi thành vợ chồng, bọn họ đi sớm về trễ, thành vợ chồng xong, lại biến thành đi trễ về trễ, thường thường đều qua giữa trưa mới đến công ty.

Nguyên nhân thật sự, cô không nghĩ mình sẽ nói ra. Nhưng cô không nói, không có nghĩa là người khác không biết.

Như hôm nay, Lí Thái Minh vừa đến công ty, đã dùng vẻ mặt ái muội nhìn trái nhìn phải quanh cô, nhìn nhìn một lúc lâu sau, sau đó toát ra một câu, “Được yêu rất dễ chịu không sai nha.”

Hại cô cả người thiếu chút nữa không châm lửa bốc cháy lên.

Trọng điểm là, bởi vì cô vẫn không đủ dũng khí về nhà đối mặt với ba mẹ, cho nên chuyện bọn họ đã kết hôn vẫn chưa công khai cho bất kỳ ai, nhưng vẫn bị Lí ca nhìn ra manh mối, có thể thấy được nhất định cô có chút bất tri bất giác lộ ra cái gì đó.

Rốt cuộc là cái gì?

“Mặt mày nhăn như vậy, đang nghĩ cái gì?”

Nghe thấy giọng của anh, cô ngẩng đầu quay ra nhìn.

Kinh Diệc Trạch đứng ở cửa phòng làm việc, thấy cô nhăn mặt thì nhíu mày lại, đi đến gần cô.

“Vừa mới suy nghĩ cái gì?” anh hỏi cô.

“Trương tiên sinh đối với bản thiết kế ban đầu có thắc mắc gì sao? Sẽ không lại tự nhiên muốn sửa bản thiết kế ch ờ cô hỏi anh.

Vừa mới thấy anh nhận được điện thoại của khách hàng, cùng đối phương nói chuyện vài câu liền chuyển hướng đi tới phòng làm việc mở máy tính, làm cho cô tràn ngập dự cảm không tốt, thực lo lắng lại đụng tới một khách hàng ma quỷ khác chứ.

“Không phải, ông ta đi dạo ở khu nội thất, nhìn trúng ý một chiếc sofa, muốn hỏi ý kiến của anh.” anh trả lời.

“Vậy sao anh lại bật máy tính xem bản thiết kế?”

“Anh không biết cái sofa đó có để được trong phòng khách của ông ta hay không, cho nên mới xem qua bản thiết kế một chút.” anh ở bên cạnh cô ngồi xuống, vươn hai tay đem cô dựa vào trong lòng.

“Kết quả có thể chứ?” cô quay đầu hỏi anh.

“Không được, thiếu mười cm.” anh lắc đầu nói.

“Trương tiên sinh có muốn anh nghĩ cách khác không?”

“Có. Anh nói với ông ta chỉ có thể đem quầy bar ban đầu di trừ, ông ta nói phòng khách kia với sô pha không phải sát liền với cửa phòng bếp sao? Anh nói, hay là nghĩ cách khác? Ta nói quầy bar đổi thành bình phong? Ông ta nói không cần. Anh nói không gian phòng cũng không lớn như vậy, anh không thể nghĩ ra cách khác, thiết kế ban đầu em cũng đã xem qua, đã lấy hết sức đem lợi dụng không gian, nếu bảo ta lấy ra mười cm ra thật sự không có biện pháp.”

“Sau đó thế nào? Ông ta liền thỏa hiệp?”

“Anh nói cho ông ta nếu ông ta thích sô pha kia đến vậy, có thể thử dùng phương pháp đính chế, bảo ông ta đi hỏi bên nội thất kia một chút xem có làm gì được không.”

“Ý tứ chính là chuyện này chưa giải quyết xong?”

“Giải quyết được rồi, bởi vì anh đã nói cho ông ta hiểu, nếu không thể đính chế ông ta cũng chỉ có thể lựa chọn giữa sô pha hay quầy bar, ông ta lựa chọn quầy bar.”

“Thật tốt quá, nếu không sửa đến sửa đi, Giang sư phó có thể phát hỏa.” cô vui vẻ nói.

“Em vừa mới nghĩ cái gì vậy?” thỏa mãn nghi vấn của cô xong, anh đặt câu hỏi.

“Kỳ thật cũng không có gì.” cô nói.

“Không có gì tại sao lại nhăn mặt như vậy?” anh đưa tay nhu nhu nhìn cô lại nhăn mặt.

“Anh nói với Lí ca chuyện chúng ta kết hôn đúng không?” cô do dự một lúc mới mở miệng hỏi anh.

“Không có nha, làm sao vậy?” anh không hiểu cô tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy.

“Hình như anh ấy đã biết cái gì rồi.”

Kính Diệc Trạch thoáng trầm mặc, biểu tình có chút cứng ngắc nhìn cô hỏi: “Em có phải nghĩ sẽ không nói chuyện chúng ta kết hôn ọi người biết?”

Ngữ khí anh nghe qua có điểm giống như rất thận trọng, biểu tình cũng tựa hồ như có chút không phải tư vị, làm cho Trữ Tự Tự ngốc sững sốt một chút.

Cô trừng mắt nhìn, vội vàng giải thích với anh, “Không phải, không phải em không muốn nói ọi người biết, chính là có điểm.....” cô ngượng ngùng cúi đầu, nhỏ giọng đem cuối cùng hai chữ nói xong, “..... Thẹn thùng.”

“Thẹn thùng?” anh khó hiểu lặp lại nói, hỏi tiếp cô, “thẹn thùng cái gì?”

“Ai da, anh không biết được đâu.”

“Anh không biết mới hỏi em nha.” anh cảm thấy không thể hiểu nổi, dỗi cô dụ dàng hỏi: “Bà xã, nói cho anh biết em thẹn thùng cái gì? Hả?”

Cô bắt lấy tay anh đang tiến vào bên dưới lớp quần áo kia của cô, yêu kiều trừng mắt liếc anh liếc một cái, “Về sau em mỗi ngày buổi sáng sẽ đứng mười giờ đến công ty đi làm, cho nên những về sau buổi sáng không cho phép anh xằng bậy với em.” cô tuyên cáo nói.

“Xằng bậy nghĩa là gì?” anh biết rõ còn có hỏi.

“Hại em đi làm muộn chính là xằng bậy.” cô trừng mắt nói.

“Ông chủ nói em có thể đi muộn.”

“Nhưng e không muốn muộn.”

“Ông chủ mệnh lệnh em phải muộn.”

“Làm gì có ông chủ nào như thế nha?” cô dở khóc dở cười nói.

“Sao lại không có? Trước mắt em không phải có một người sao?” anh cười meo meo hôn cô một chút, “Trữ Tự Tự tiểu thư, ông chủ mệnh lệnh em có thể mỗi ngày cùng ông chủ đi muộn, hơn nữa không trừ tiền

lương cũng không trừ công, tiền thưởng rất cao tiêu mãi mãi. Như thế, còn không mau cảm ơn ông chủ đại ân đại đức?”

Không biết nên khóc hay cười, Trử Tự Tự hoàn toàn không thể nói lại được gì, chỉ có thể lắc đầu lại lắc đầu.

Nhưng ý tứ của cô lại bị anh xuyên tạc.

“ Không cần?” anh nhíu mày nói, “Em dám không nghe lời ông chủ? Nên phạt.”

Nói xong, anh trực tiếp đem cô áp đảo ở trên xô pha, cúi đầu che lại đôi môi của cô, từ khinh khiết đến duyên hôn, từ trừng phạt đến lửa nóng dụ dỗ, đùa.

Không biết khi nào, quần áo trên người cô đã bị anh cởi sạch, mà anh cũng như vậy.

Cô trần trụi nằm ở phòng khách trên xô pha, tùy ý đồng để người anh trần trụi áp lên người cô. hai chân của cô bị anh kéo ra, anh vừa mới xâm nhập đến chỗ sâu kín trong cơ thể cô, làm cô không thể áp chế rên rỉ lên tiếng, đến nay vẫn không thể quên được việc này.

Anh ôn tồn hôn cô, như trấn an, nhưng kế tiếp một lần lại một lần chôn sâu tiến vào trong cơ thể cô, động tác lại tuyệt nhiên không dịu dàng, làm cho cô không kịp được thở gấp ra tiếng, rên rỉ không thôi.

Xong, cả người cô ngồi phịch ở trên xô pha hoàn toàn không thể động đậy, mà anh lại vẫn có thừa lực đem cô ôm trở về gian phòng trong, sau đó lại yêu cô.

Lần này, cô ngay cả chính mình ngủ lúc nào cũng không biết.

Cũng có lẽ, cô căn bản là không phải ngủ, mà là mệt quá thôi.....

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, vừa tinh tế lại đầy đặn, dáng người hoàn mỹ, còn có một đôi mắt to tròn, cùng đôi môi gợi cảm đỏ tươi, siêu cấp hấp dẫn.

Trử Tự Tự tự chưa bao giờ vì bộ dạng xinh đẹp của người khác, mà đối với người ta có lòng ghen tị hay嫉 ý, nhưng cô gái trước mắt này, lại làm cho cô không thể không ghen tị đối嫉, bởi vì đối phương đúng là bạn gái trước của Kinh Diệc Trạch!

Nguyên bản cô còn không biết, nghĩ đến người đàn bà này chính là khách hàng, không nghĩ đến lúc ngồi xuống lại nói muốn chờ thiết kế sư Kinh, mà cô lại giúp đối phương pha một ly cà phê hòa tan, đối phương lại nói với cô -

“ Tôi không uống cà phê ba trong một, cô giúp tôi đi ra ngoài mua một ly nghiền nát về.”

Đương nhiên đối mặt với mệnh lệnh bất ngờ này của khách, Trử Tự Tự không thể làm theo, há hốc mồm, nhưng giây tiếp theo làm cho cô càng ngây ngốc là, người đàn bà này thế nhưng cao cao tại thượng tự giới thiệu với ô, nói -

“ Tôi là bạn gái của ông chủ cô.”

Trử Tự Tự thật sự hoàn toàn ngây ngốc. Nhưng mà, cô tuyệt sẽ không hoài nghi cô gái trước mắt này không phải là bạn gái trước đây của chồng cô, bởi vì đối phương nghe nói da mặt dày giống nhau, đủ vô sỉ.

“ Thật có lỗi, nếu cô nhất định phải uống nghiền nát, thì xin cô tự mình đi mua, cảm ơn.” cô ngoài cười nhưng trong không cười nói, sau đó đem kia cốc cà phê ba hợp một kia về chỗ ngồi, tự mình uống.

Đại khái là không nghĩ tới cô dám vô lễ đối đãi mình như thế? Người đàn bà kia ngây ngốc sững sờ vài giây, thế mới bùng nổ, hướng bàn cô lạnh giọng quát: “ Cô không nghe thấy tôi nói gì sao? Tôi là bạn gái của ông chủ cô!”

Còn tôi là vợ ông chủ. Trử Tự Tự ở trong lòng đáp, sau đó cô liếc mắt một cái, lười biếng nói với cô ta: “ Ông chủ của tôi không có bạn gái.”

“ Anh ấy không thích cùng cấp dưới bàn luận việc tư, cô là thực tập, vừa làm vừa học dựa vào cái gì lại nói anh ấy không có?”

Chỉ bằng việc ta là vợ hần! Trử Tự Tự thật muốn gào to với cô ta như vậy. Nhưng cuối cùng chính mình lại phớt môi sửa đúng: “Tôi không phải thực tập vừa làm vừa học, tôi là trợ lý.”

“Trợ lý chính là chuyên môn sai vật, cô không hiểu sao?” Người đàn bà trào phúng cười lạnh, một bộ mắt cầu xem thường người ta. “Tôi cho cô một cơ hội nữa, đi giúp tôi mua cốc cà phê về đây, nếu cô không đi, cẩn thận khó giữ công việc được.” cô ta vênh mặt hất hàm sai khiến uy hiếp cô.

Trử Tự Tự nghe được thiếu chút nữa thì hừ lạnh ra tiếng.

Cô đưa cốc cà phê vừa pha lên tao nhã uống một ngụm, sau đó lại thông thả đặt xuống, không nhanh không chậm mở miệng nói: “Muốn uống thì tự mình đi mua.”

“Cô..... Người này vô lễ.....” Người đàn bà tức đến cả người phát run, sắc mặt đỏ lên.

“Sở Thiển Như?” giọng nói nghi hoặc của Kinh Diệc Trạch đột nhiên theo cửa truyền đến, “Cô tới đây làm gì?”

Anh đã trở lại.

Trử Tự Tự quay đầu nhìn, lại thấy nữ nhân không biết xấu hổ kia động tác cực nhanh đi về phía chồng cô, còn thân thiết kéo cánh tay chồng cô, khẽ sát bên cạnh người anh, nũng nịu cáo tội.

“Diệc Trạch, anh rốt cuộc đã trở lại, anh cũng không biết em phải chịu nhiều ủy khuất, nói với trợ lý của anh ưm là người bạn gái của anh, cô ta lại khi dễ em, thật là quá đáng nha.”

Trử Tự Tự khó có thể tin vào mắt mình, đây là không phải là “vừa ăn cướp vừa la làng” sao?

Thấy vợ trợn mắt há hốc mồm, lại nghe thấy Sở Thiển Như dám tự xưng là bạn gái mình, nguyên bản anh ngạc nhiên mà nhất thời phản ứng trì hoãn, Kinh Diệc Trạch trước tiên đem bạn gái cũ đẩy ra, nổi giận.

“Tránh ra!” anh đột nhiên dùng sức đem cô ta đẩy ra, giận không thể át hướng cô ta hét lớn: “Cô còn ở đây làm gì? Dựa vào cái gì nói cô là bạn gái của tôi? Lúc cô nằm trên giường người đàn ông khác, cô có nghĩ tới cô là bạn gái của tôi sao? Cô về đi, về sau không cho phép cô lại đến nơi này của tôi nữa, bởi vì cô làm cho tôi cảm thấy thực ghê tởm, buồn nôn. Đi ra ngoài!”

Sở Thiển Như bị hần rống mặt không có chút máu, ngốc sững sờ đứng im, không thể động đậy.

Kinh Diệc Trạch chưa bao giờ đối xử với cô như thế [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị], ngay cả lúc trước biết cô phản bội hần, cùng với đồng nghiệp hợp tác chiếm hết tiện nghi làm hần bỏ đi, hần cũng không đối xử với cô hay bất luận kẻ nào quá nóng giận.

Hần luôn lạnh lùng lảng lảng, luôn xử lý tình huống bằng lý trí, mặc kệ là việc công hay việc tư, cho nên cô mới không thể chịu đựng hần, mới có thể ra ngoài tìm kiếm sự ấm áp khác.

Nếu hần từng đối xử nóng giận với cô, nếu hần từng mở miệng nói với cô rằng hần để ý quan tâm, như vậy cô cũng sẽ không phản bội hần, lại càng không bỏ hần mà đi, bởi vì cô biết nói hần thật sự là người đàn ông tốt, sau khi kết hôn, cũng tuyệt đối sẽ là một người chồng người cha tốt, nếu như thật sự có đứa nhỏ.

Cho nên, sau khi cùng hần chia tay, cô vẫn nhớ tới hần, nghĩ đến nếu tìm đến hần, hy vọng có thể cùng hần nối lại tình xưa, lại tiếp tục nhân duyên trước.

Nhớ tới mục đích của mình lúc tới đây, Sở Thiển Như cố lấy dũng khí mở miệng nói: “Diệc Trạch.....”

“Biến mau đi!”

“Em.....”

“Tôi bảo cô biến đi mà!”

Cô ta ở trong này dù chỉ một giây cũng thấy không khí phảng phất bị ô nhiễm, làm cho cả người anh không thoải mái, Kinh Diệc Trạch không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp không chế khuỷu tay cô ta, mở cổng công ty ra, đem cô ta kéo ra ngoài.

“Không cho phép cô lại đến tìm tôi, hiểu chưa?” anh nghiêm khắc cảnh cáo cô, sau đó lại vào trong, trực tiếp đóng cửa lại, khóa vào.

Anh xoay người nhìn về phía Trử Tự Tự, khuôn mặt lạnh lùng giá lạnh lập tức hòa tan thành mùa xuân ấm áp.

“ Bà xã.” Anh nhẹ giọng kêu, ngữ khí như mộc xuân phong bàn.

“ Anh vừa rồi thật hung dữ.” Trử Tự Tự vẻ mặt nếu có chút dăm chiêu nhìn anh.

Cô chưa từng gặp qua anh phát hỏa như vậy, đối với anh mà nói, người đàn bà vừa rồi thật sự đã lưu lại hình ảnh trong đầu anh? Vẫn ở trong lòng anh, kỳ thật còn để lại khắp ngõ ngách trong tâm trí, cho nên anh vừa rồi mới có phản ứng dữ dội như vậy?

Cô thật sự không muốn nghi ngờ anh, cũng không muốn sinh sự từ việc không đâu, nhưng chỉ nghĩ đến anh còn để ý đến loại đàn bà từng phản bội anh kia, là lòng cô lại không thoải mái. Hơn nữa đối phương vừa vặn lại xinh đẹp hơn cô, thành thực hơn cô, hoàn toàn chính là người phụ nữ phong tình vạn chủng, không giống cô, xem ra chỉ là..... chân sai vật.

“ Cô ta có đối xử tệ với em không?”

“ Không có nha, ngay cả một sợi lông tơ của em cũng chưa động đến được.” chỉ mất tự tin thôi.

“ Anh cùng cô ta sau khi chia tay thì không liên lạc lại, anh không biết vì sao cô ta đột nhiên chạy tới đây nói hươu nói vượn.” anh giải thích với cô.

“ Khó quên tình cũ, anh thuộc dạng người này sao?” cô đột nhiên hỏi.” Năm bốn ba hai một, không! Đã hết giờ. Đáp án không được chấp nhận.”

Kinh Diệc Trạch không tìm được nhú mày. “ Em suy nghĩ nhiều quá.” anh nói,” anh đối với cô ta không có đến nửa điểm tình cũ khó quên.”

“ Thật vậy sao?” Trử Tự Tự không tự chủ được bật thốt lên.

Anh ngây ngốc sững sốt một chút, không nghĩ tới cô lại nghi ngờ lời anh nói. “Em không tin anh sao?” anh nhú mày hỏi.

“ Việc này không liên quan đến tin hay không tin, chỉ là cảm thấy lòng người rất khó đoán, không chỉ là tâm của người khác, mà ngay cả tâm của chính mình cũng giống nhau.”

“ Ý tứ chính là em cho rằng anh còn thích cô ta, đối với cô ta lưu tình bạn cố tri là được?” anh không chuyển ánh mắt mà nhìn thẳng cô nói.

Trử Tự Tự không nói gì, xem như cam chịu.

Kinh Diệc Trạch nắm lấy cằm, cảm giác có tức giận ở trong cơ thể nổi lên thành hình. Một cổ khí khó chịu đột nhiên xuất hiện, càng tức khi Trử Tự Tự hoài nghi anh, không tin lời anh nói.

Anh mím môi, cái gì cũng không nói, xoay người đi trở về chỗ ngồi của mình, ngồi xuống làm việc.

Dù sao mặc kệ anh nói cái gì, cô cũng sẽ không tin, vậy thì cần gì phải tiêu tốn lời lẽ?

Trong văn phòng, từ lúc đó đến giờ bên trong lâm vào một mảnh tĩnh lặng, trừ bỏ hai người đang làm việc tạo ra tiếng, thì không còn âm thanh nào khác.

Đến tận lúc tan tầm, anh bỗng nhiên mở miệng nói: “ Anh có hẹn với khách hàng, em về trước đi.”

“ Được.” cô trả lời.

Sau đó, anh trầm mặc không nói gì rời khỏi văn phòng.

Sau đó, cô ủy khuất khóc lên.

Kết hôn xong, đây là lần đầu tiên hai vợ chồng cãi nhau.

Kỳ thật nói cãi nhau cũng không phải, bởi vì bọn họ căn bản ngay cả âm ỹ cũng không có, chính là biến thành việc tắt yếu là không cùng đối phương nói chuyện mà thôi.

Còn có giường trong phòng ngủ của hai người đột nhiên xuất hiện rãnh Mariana, như là sợ sẽ rơi xuống vực sâu không đáy, không có ai có ý định đi trước vượt qua nó.

Rùng mình, so với cái nhau còn làm cho người ta khó chịu hơn.

Ngày thứ nhất ba tiếng, ngày thứ hai mười mấy tiếng, ngày thứ ba lại bảy tiếng.....

Trử Tự Tự mỗi ngày đều cầm sổ tính giờ, không biết Kinh Diệc Trạch rốt cuộc khi nào mới hết giận, mới bằng lòng khôi phục như bình thường, mới nguyện ý cùng giống như trước mỗi ngày buổi tối đều ôm cô ngủ.

Cô thật sự, thật sự rất nhớ cái ôm của anh và cả nụ cười.

Là lỗi của cô sao?

Đã nhiều ngày cô cũng luôn suy nghĩ về vấn đề này, nghĩ rồi lại nghĩ.

Cô rất bất an, chính là có điểm hoài nghi, có điểm giận dữ mà thôi, anh thân là một người đàn ông, vẫn là lớn hơn cô bảy tuổi, chẳng lẽ lòng dạ lại không trông trải, chủ động cùng cô hòa hảo sao?

Huống hồ, cô cũng không có cố tình gây sự không phải sao? Anh có phải tức giận như vậy, không để ý đến cô như vậy, cùng cô lạnh nhạt mấy ngày sao?

Cô thật sự cảm thấy rất ủy khuất, rất khổ sở, tưởng tượng mở miệng hỏi anh – “anh là thật sự yêu em sao?”

Nhưng mà, cô không phải ngu ngốc, cô biết những lời này nếu thực nói ra khỏi miệng, sẽ chỉ làm cho quan hệ hai người càng trở nên tồi tệ hơn thôi.

Chán ghét, loại đối xử như “băng” này rốt cuộc còn muốn tiếp tục bao lâu nữa đây?

“Hello? Có ai ở nhà không?”

Một bàn tay thành linh quơ quơ ở trước mặt cô, làm cô nháy mắt phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói kia.

“Lí ca, anh đến khi nào vậy?” cô kinh ngạc hỏi.

“Đại khái là năm phút đồng hồ trước. Em suy nghĩ cái gì, nghĩ đến chuyên tâm như vậy, ngay cả có khách đến cũng không biết?”

“Khách?” Trử Tự Tự kinh hách lập tức quay đầu nhìn về phía văn phòng nơi tiếp khách, nơi đó không có người, những nơi khác cũng không có nha. Cô nghi hoặc đem ánh mắt trở lại trên mặt Lí ca.

Lí ca đưa tay chỉ vào chính mình nhếch miệng nói với cô: “Anh nha.”

Trử Tự Tự dở khóc dở cười. “Anh làm sao đột nhiên lại chạy tới đây? Ông chủ đến công trường Tam Trọng rồi.” cô nói.

“Kỳ thật..... anh là đến tìm em.” Lí ca xuất hồ ý, làm cô ngốc sững sốt một chút.

“Lí ca là tới..... Tìm em?” cô nghi hoặc hỏi.

“Đúng.”

“Có chuyện gì sao?”

“Em cùng lão đại kết giao có thuận lợi không? Gần đây tình cảm thế nào?”

“Em.....” đột ngột phải đối mặt trực tiếp với vấn đề riêng tư này, Trử Tự Tự nhất thời không biết nên trả lời hần thế nào.

“Anh thấy lão đại lại cùng người đàn bà kia ở cùng một chỗ, cho nên có điểm lo lắng. Hai người các người thật sự không có việc gì đúng chứ?” Lí ca lấy vẻ mặt sầu lo nói với cô.

“Người đàn bà kia?” Trử Tự Tự chỉ nghe vào tai ba chữ này.

“ Chính là bạn gái phản bội trước kia của lão đại. người đàn bà kia thật sự rất xảo quyệt, em phải cẩn thận, đem lão đại giám sát chặt chẽ, có gì cần hỗ trợ cứ việc mở miệng, anh cùng lão Giang, Trần thúc đều là đứng ở bên người, biết không?” nói xong, anh vỗ vỗ của cô bả vai, cáo từ rời đi.

Trử Tự Tự khiếp sợ đứng ngây ra như phỗng, đầu hoàn toàn trống trơn, mặt cũng trắng bệch một mảnh, thật lâu không thể chấp nhận sự thật này.

Anh cùng cô ta..... Hai người bọn họ..... Gắn lại tình xưa sao?

10. Chương 10

Sau khi cãi nhau, ngoại trừ do công việc, Kinh Diệc Trạch sẽ không gọi điện thoại cho Trử Tự Tự.

Kết quả vừa rồi ngay lúc cô đang dọn dẹp mọi thứ chuẩn bị tan tầm về nhà, lại đột nhiên nhận được điện thoại của anh.

“Anh hôm nay sẽ không trở về quá muộn, chúng ta cần nói chuyện.”

Nói thật, nếu lời này của anh nói vào ngày hôm qua cô sẽ thật cao hứng nhảy dựng lên, nhưng là sau khi trải qua buổi chiều Lí ca tới chơi, nghe được những lời này của anh, cô ngoại trừ lo lắng, sợ hãi, không hề cảm thấy một tia hy vọng.

Cần nói chuyện?

Anh muốn nói với cô chuyện gì? Chuyện ly hôn sao?

Lần trước anh ở trước mặt cô nhấn tâm đuổi bạn gái cũ ra ngoài, còn nói không cho phép người đàn bà kia lại xuất hiện trước mặt anh, bởi vì cô ta làm cho anh cảm thấy ghê tởm muốn nôn... Anh nói được tuyệt tình như vậy, ý chí quyết tuyệt như vậy, không chút lưu tình, kết quả không phải lại gặp mặt đi lại cùng một chỗ sao?

Cho nên, lần trước anh phải làm như vậy, kỳ thật chỉ là diễn trò để cô xem sao?

Anh nói anh không nhớ tình cũ, nhưng nếu thật sự không nhớ, nếu không phải khó quên, anh sẽ nói ra lời nói cô ta làm anh ghê tởm muốn nôn sao?

Anh nói như vậy chứng tỏ anh đối với người đàn bà kia còn oán hận, còn oán hận chứng tỏ còn có tình yêu, tuyệt đối không có khả năng giống như anh nói không nhớ tình cũ.

Cho nên, bọn họ lại ở cùng với nhau sao? Cho nên anh muốn nói chuyện với cô, có phải là muốn thẳng thắn thành khẩn về chuyện này, sau đó cùng cô ly hôn?

Cô với anh chỉ quen nhau nửa năm, bên nhau hơn một tháng mà thôi, mà người đàn bà kia lại có với anh bảy , tám năm tình cảm sâu sắc, ai thua ai thắng sớm không cần nói cũng biết.

Chính là lòng của cô thật sự đau quá , đau quá.

Cô rất không can tâm, thật sự rất không can tâm. Ông trời vì sao luôn bắt cô phải đối mặt với chuyện như vậy? Luôn làm cô bị thương, luôn làm cô đau. Cũng bởi vì cô chống đối cha mẹ, làm cho cha mẹ khổ tâm, còn làm bọn họ lo lắng sao?

Ba ba, mẹ.... con thật sự rất nhớ, rất nhớ mọi người... Ô ô...

Ôm chặt túi xách trên tay, cô vùi mặt vào túi xách, Trử Tự Tự đứng ở trước cửa vào xe điện ngầm, rốt cuộc không nhịn được khóc lên.

Cô muốn về nhà, thật muốn trở lại bên người cha mẹ, cô không bao giờ muốn một mình khóc , một mình đau nữa...

Cô phải về nhà.

Ý niệm về nhà vừa hiện lên trong đầu trong nháy mắt trở nên kiên quyết vô cùng, cô hấp hấp cái mũi, lau khô nước mắt trên mặt, xoay người rời trạm xe điện ngầm, đến ven đường đón taxi về nhà.

Thời gian tan tầm, đường cao tốc tắc nghẽn, khi Trử Tự Tự xuống khỏi taxi, đã là hai tiếng sau.

Trong hai tiếng này, cô không biết Kinh Diệc Trach đã về nhà chưa, có gọi điện thoại tìm cô không, bởi vì cô đã tắt điện thoại.

Cô đương nhiên biết làm như vậy thật không lý trí, nhưng là bây giờ đầu óc cô một mảnh hỗn loạn, mất hết can đảm, thật sự không có cách nào nói chuyện với anh. Thậm chí nghe giọng nói của anh thôi, cô cũng có khả năng súp đổ, cho nên cô chỉ có thể lựa chọn trốn tránh.

Bỏ nhà đi nửa năm, cảm giác lại mệt mỏi như đã năm năm, mười năm.

Trử Tự Tự đứng trước cửa nhà, nhìn thấy ánh sáng hắt ra từ cửa sổ phòng khách, nghe thấy tiếng ti vi truyền qua tường nhà, mũi đau xót, nước mắt nhất thời ào ào tràn ra, muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Tự Tự? Người không phải Tự Tự sao?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng nói, Trử Tự Tự nhanh chóng đưa tay lau nước mắt trên mặt, xoay người đối mặt với chủ nhân của giọng nói quen thuộc kia. Quả nhiên là hàng xóm cách vách, mẹ Trương.

“Mẹ Trương.” Căn cứ vào lễ phép, cô mở miệng chào hỏi. Đồng thời thật may mắn đèn đường trước cửa nhà bị hỏng, mà chính mình lại đứng dưới hàng hiên tối, nếu không bị người khác nhìn thấy bộ dáng nước mắt lưng tròng như vậy cũng không tốt.

“Thật là, đã lâu không gặp. Bác nghe mẹ người nói người đến Đài Bắc làm việc, công việc bề bộn nên mới rất ít khi trở về. Bốn chị em nhà người từ nhỏ đã thật nhu thuận, bác thật sự hâm mộ mẹ người nha.”

Trử Tự Tự không có gì để chống đỡ, chỉ càng muốn khóc. Cô tuyệt không nhu thuận, từ nhỏ, chỉ biết làm cha mẹ tức giận, làm cho bọn họ lo lắng mà thôi.

Đại khái là nghe được ngoài cửa có tiếng nói chuyện, cô nghe thấy cửa lớn truyền đến tiếng “khách”, ánh sáng theo cánh cửa bị mở tràn ra, làm cho cô chìm trong ánh sáng, đồng thời cũng làm cho cô cả người cương trực.

“Mẹ Trử, Tự Tự nhà bà thật sự càng ngày càng đẹp.” Mẹ Trương cười cười ca ngợi cô với người phía sau.

Là mẹ. Trử Tự Tự mũi toan lên, tầm mắt lập tức trở lên mơ hồ.

“Tôi nghe thấy tiếng bà nói chuyện, còn không biết bà nói chuyện với ai, hóa ra là con gái tôi.” Mẹ Trử nói với mẹ Trương, giọng nói sáng sủa, dừng một chút, mới sửa miệng nói với cô: “Còn không vào nhà, đứng ở cửa làm gì?”

Một câu nghe không ra hỉ nộ ái ố, làm cho Trử Tự Tự thần kinh căng thẳng, thật cẩn thận hấp hấp cái mũi, mới mở miệng nói với trưởng bối hàng xóm: “Gặp lại sau, mẹ Trương.” Sau đó cúi đầu, xoay người đi qua bên người mẹ, đi vào trong nhà.

Trong phòng, ba ba mặt không chút thay đổi ngồi trên sôpha phòng khách.

“Ba, con đã trở về.” Cô nuốt xuống sự ghen ngào ở cổ họng, mở miệng nhẹ giọng nói.

Ba Trử coi như không nghe thấy gì, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn cô một cái, hoàn toàn coi cô như không tồn tại.

Cô cúi đầu, tầm mắt nhanh chóng trở lên mơ mơ màng màng, nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, từng giọt, từng giọt...

“Phanh!”

Bên ngoài, cửa lớn bị đóng lại, mẹ Trử đi vào trong phòng, đứng ở bên cạnh cô.

“Ăn tối chưa?” mẹ Trử hỏi.

Một câu như vậy, liền làm cho Trử Tự Tự hoàn toàn súp đổ, khóc nức lên.

“ô ô..... Ô ô..... Thực xin lỗi, ô ô..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Ba..... Mẹ..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi ·...” cô khóc lóc than thở.

“Biết thực xin lỗi, vì sao còn làm như vậy?” Ba Trử tức giận mở miệng quở trách.

“Thực xin lỗi...Ồ ô... Thực xin lỗi...”

“Con đã không còn là trẻ con, vì sao không nghe lời như vậy, không biết cân nhắc trước sau sao? Ba mẹ sẽ hại con sao? Con thật cảm thấy ba mẹ chỉ muốn phản đối, hoàn toàn không hiểu chuyện, không nói đạo lý sao?”

Ba Trử tiếp tục trách mắng cô, nhưng thế này so với không để ý tới cô, coi cô như không tồn tại đã tốt hơn nhiều lắm. Mà cô, ngoại trừ xin lỗi cùng khóc, vẫn chỉ biết xin lỗi và khóc.

“Được rồi. Ông đừng mắng nó nữa, nó đã biết sai rồi.” mẹ Trử mở miệng nói.

“Tại bà quá chiều chuộng nó, mới có thể làm cho nó trở nên tùy hứng lại không nghe lời như vậy, chuyện bỏ nhà trốn đi mà cũng dám làm.” Ba Trử thuận tiện trách cứ mẹ.

“Phải, đều là do tôi sai, như vậy được rồi chứ.” Vợ chồng già, mẹ Trử lúc nào cũng có biện pháp với ba. Bà đem con gái nhỏ vẫn đang khóc, đã muốn khàn cả giọng kéo vào trong bếp, ngừng lại ở bàn ăn, dịu dàng hỏi: “Nói ẹ, ăn tối chưa?”

Trử Tự Tự vừa khóc thút thít vừa lắc đầu, nước mắt vẫn không ngừng chảy.

“Mẹ biết rồi. Ngồi xuống, không cần khóc nữa, mẹ nấu vài thứ cho con ăn.” Nói xong, mẹ Trử đi đến tủ lạnh, mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu thu xếp bữa tối của cô con gái bất hiếu này.

“Mẹ.” Cô hấp cái mũi, ách thanh kêu.

Mẹ Trử quay đầu nhìn cô.

“Thực xin lỗi.” cô ghen ngào nói.

Mẹ Trử bỗng nhiên khẽ thở dài một hơi, sau đó vừa rửa rau vừa nói đầy thâm thía: “Đây là nhân sinh của con, nếu nói thực xin lỗi, thì cũng là thực xin lỗi chính con. Làm cha mẹ, đương nhiên hy vọng con cái có thể hạnh phúc, có thể thuận buồm xuôi gió, vô ưu vô lo cả đời, cho nên mới dùng hết khả năng thay con cái lo nghĩ. Nhưng là, lựa chọn phải đi con đường nào vẫn là quyền lợi của con cái, cha mẹ không thể cưỡng cầu, chỉ có thể hy vọng và cầu nguyện, con cái, dù lựa chọn con đường nào, cũng có thể bình an, hỉ nhac, hạnh phúc, khỏe mạnh, đó là ước nguyện lớn nhất của cha mẹ.”

“Con biết.” Trử Tự Tự cúi đầu, hối hận, giọng nói khàn khàn, “Thực xin lỗi, mẹ.”

“Không cần nói thực xin lỗi.”

“Con yêu mẹ.”

“Ai~” mẹ Trử nhin không được lộ ra chút biểu tình thẹn thùng, không thích ứng với phương thức biểu đạt trực tiếp như vậy.

Rửa nguyên liệu xong, lại thái, mẹ Trử công phu siêu tốt, hai ba hạ liền chuẩn bị tốt nguyên liệu nấu ăn, mở bếp, đun nóng nồi chảo, đổ đồ ăn vào.

Mùi rau xào nháy mắt tràn ngập phòng bếp cùng phòng ăn bên cạnh, Trử Tự Tự ngửi hương đồ ăn, nhìn bóng dáng mẹ bận rộn ở phòng bếp, trong lòng không tự chủ được hiện ra một người...

Anh còn làm việc không? Ăn cơm chưa? Phát hiện chuyện cô bỏ nhà đi chưa? Có đang đi tìm cô không? Hoặc căn bản là mặc kệ cô?

Trong lòng đột nhiên co rút đau đớn, làm cho cô phải nín thở gắt gao nhắm mắt lại mới có thể chống cự.

Cô vỗ vỗ ngực, hô hấp thật sâu, hy vọng nỗi đau kia có thể qua thật nhanh, nhưng nó vẫn ở đó, làm cho cô ngay cả hô hấp cũng đau.

“Tự Tự?”

Tiếng mẹ gọi làm cô đột nhiên mở mắt.

“Con làm sao vậy? Có phải không thoải mái ở đâu không?” mẹ Trử lo lắng nhìn cô.

“Không....” Sao biết cô vừa mở miệng, nước mắt lại lập tức tràn ra ,hoàn toàn không thể không chế.

“Tự Tự?” mẹ Trử có chút kinh hoàng tắt bếp, lập tức đi đến bên cô, “Làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Nói ẹ.” Thân là một người mẹ cũng là một người phụ nữ, bà nhận ra nước mắt con gái bây giờ và khi này hoàn toàn không giống nhau.

Trử Tự Tự nói không nên lời, chỉ có thể buồn bã khóc, không ngừng rơi lệ.

Cô rất khổ sở, rất khổ sở, tâm như bị dày xéo, thống khổ khó chịu.

Lúc trước ,khi Tăng Thịnh Kiệt phản bội cô, cô cũng từng đau lòng khó chịu, nhưng so sánh với bây giờ, hai người giống như trầy da và bị đâm thẳng một dao vào trong lòng, hoàn toàn khác biệt, không chỉ có mức độ đau sâu cạn không giống nhau, mà vị trí đau đớn cũng khác biệt, một cái là mặt ngoài, một cái là chỗ sâu nhất trong lòng.

Cô thương anh, cô yêu anh như vậy, toàn tâm toàn ý chỉ thương một mình anh, kết quả thì sao?

Anh làm sao có thể đối với cô như vậy? Làm sao có thể?

Ô ô...

“Tự Tự, nói ẹ, con rốt cuộc” Mẹ Trử muốn nói lại thôi, thở ra một hơi, rốt cuộc không ngăn chặn được hỏi con gái đang thương tâm muốn chết: “Có phải Kinh Diệc Trạch bắt nạt con hay không? Nói ẹ.”

Đột nhiên nghe mẹ nhắc đến tên anh, làm cho Trử Tự Tự thoáng chốc kinh ngạc ngẩng đầu lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn mẹ. Cô hoài nghi có phải tai mình có vấn đề hay không, bằng không mẹ tại sao đột nhiên lại nói ra tên của anh?

“Mẹ?” giọng nói của cô nghèn nghẹt, thiếu chút nữa không phát ra được tiếng.

“Có phải nó bắt nạt con không, cho nên con mới khóc thương tâm như vậy?”

“Anh ấy? Con...” cô lắc đầu, muốn nói cô không hiểu ý tứ của mẹ, “nó” là chỉ ai, lại bị mẹ trực tiếp đánh gãy.

“Kinh Diệc Trạch. Mẹ với ba con đều biết các con ở cùng với nhau, đã đăng ký kết hôn rồi.” mẹ Trử nói.

Cho dù bây giờ mặt đất dưới chân đột nhiên phá thành một cái động lớn, cắn nuốt cả người cô, bất quá cũng chỉ có thể làm cô khiếp sợ và kinh hách như giờ phút này. Cô cứng họng nhìn mẹ, đầu như là đột nhiên bị cái gì tạp trụ bàn không ngừng khiêu châm.(?????)

“Mẹ với ba con biết các con ở cùng với nhau...”

“....Biết.... đăng ký kết hôn....”

“..... Biết..... Biết..... Biết:...”

Làm sao có thể biết?

Chốc lát sau, đầu óc cô rốt cuộc có thể hoạt động bình thường, nhưng bên trong cũng là một mảnh hỗn loạn, không nghĩ được chuyện gì rõ ràng còn càng nghĩ càng loạn.

“Mẹ, làm sao có thể...ba mẹ như thế nào... ba mẹ làm sao có thể biết được?Khi nào thì biết?” Cô lắp bắp hỏi, nước mắt tràn đầy trên mặt lộ vẻ mờ mịt, khiếp sợ cùng khó hiểu.

“ Sau khi con bỏ nhà đi khoảng hai tuần lễ, có một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ đến đây báo phỏng, đưa danh thiếp và giấy chứng minh của cậu ta, nói chuyện với mẹ và ba ba con hồi lâu. Cậu ta chính làKinh Diệc Trạch.” Mẹ Trử thở ra một hơi, nói với cô.

Trử Tự Tự nhất thời khó có thể tin.

Sau khi cô bỏ nhà đi khoảng hai tuần lễ?

“Nó kể với chúng ta toàn bộ chuyện cùng con gặp gỡ, còn có con đã phát sinh chuyện. Nó nói cho chúng ta biết con hiện tại ở tại nhà nó, còn đi làm ở công ty nó, nói con thực sự, thực sự cố gắng, cùng với nguyên nhân vì sao con chậm chạp không chịu về nhà. Nó hy vọng chúng ta có thể tin tưởng con, cho con một chút

thời gian, nói thân là chủ cho thuê nhà cùng ông chủ, trong khoảng thời gian trước khi con về nhà, nó hoàn toàn phụ trách an toàn của con.”

“Nó phi thường thành khẩn, hơn nữa rất chân thành, khi nói chuyện anh mắt luôn thẳng tắp nhìn chúng ta, còn tự động tự phát để lại giấy chứng minh ở nơi này, nói để ngừa vạn nhất. Sau đó, từng tuần lễ nó đều gọi điện cho chúng ta, nói cho chúng ta biết con làm cái gì, không hề gián đoạn.”

“ Ngẫu nhiên đi công tác đến Tân Trúc, nó sẽ đến đây thăm chúng ta, cùng chúng ta nói chuyện phiếm. Khi mới bắt đầu chúng ta đương nhiên đều nói về con, nhưng dần dần tựa như anh em kết nghĩa vậy, không chỗ nào không tán gẫu, cũng giống trưởng bối và vãn bối quan tâm lẫn nhau.”

“Hơn một tháng trước, nó đến đây, mẹ nhịn không được hỏi nó có phải thích con không? Bởi vì theo bình thường nói chuyện, mẹ cùng ba con đều cảm thấy một chút thay đổi. Nó thành thật thừa nhận là, còn đang muốn thỉnh cầu chúng ta đem con gái bảo bối gả cho nó, hơn nữa thề với chúng ta nó sẽ yêu con, bảo hộ con, làm cho con hạnh phúc cả đời.”

“Không nghĩ tới những lời nói của nó còn văng vẳng bên tai, thế nhưng khiến con bỏ nhà đi nửa năm cũng không lấy được dũng khí trở về khóc chạy về đây?! Còn chờ đó, đợi lát nữa nó đến đây, xem mẹ giáo huấn nó như thế nào!” mẹ Trữ ác liệt nói, nhưng Trữ Tự Tự để ý là một câu khác.

“Anh ấy tới đây?”

“Nhạc phụ nhạc mẫu gọi điện gọi nó đến, nó dám không đến sao?” mẹ Trữ nói, giọng nói lạnh lùng.

Anh đến đây, trong vòng bảy mươi phút chạy như bay đến.

“Ba, mẹ.” Khi vào cửa, anh trước đối diện với ba mẹ ngồi trong phòng khách chào hỏi, sau đó ánh mắt liền chuyển dời đến trên mặt Trữ Tự Tự, nhìn chằm chằm cô không chớp mắt.

Cô không tự chủ được cúi đầu, tránh ánh mắt anh.

“Các người muốn nói chuyện với nhau? Hay là muốn chúng ta ở đây hay các người làm trọng tài.” Mẹ Trữ mở miệng.

“Xin ba mẹ để cho bọn con nói chuyện trước, cảm ơn.” Kinh Diệc Trạch lễ phép nói, nhưng vẫn nghe được trong giọng anh cứng rắn cùng tức giận.

“Tự Tự, con muốn mẹ ở đây với con không?” làm mẹ luôn có vẻ không yên lòng đứa nhỏ của mình.

“Nó đã không còn là trẻ con, bà đừng quá bảo hộ nó.” Người làm cha đứng dậy đem bạn già lôi đi, trước khi đi cũng không quên bỏ lại một câu: “Tiểu tử, không cho phép lại làm nó khóc, nếu không..... Hừ!” lời còn chưa dứt, nhưng uy hiếp hoàn toàn đúng chỗ.

Trưởng bối lên lầu hai trở về phòng ngủ xem tivi, phòng khách còn lại vợ chồng hai người, hiện trường một mảnh trầm tĩnh.

Kinh Diệc Trạch cũng không nhúc nhích, duy trì tư thế sau khi vào cửa, nhìn bà xã đang cúi đầu không nói không chớp mắt, cảm giác một cơn giận.

Hai người chiến tranh lạnh, quan hệ lạnh như băng đã sắp làm cho anh kiệt sức, không nghĩ tới lúc anh rút cuộc nghĩ ra phương pháp đánh vỡ tầng băng cách trở quan hệ của bọn họ, cô đột nhiên khóc chạy về nhà mẹ đẻ cáu trạng.

Anh làm sai cái gì? Chẳng qua có chút tức giận cô không tin tưởng anh, sợ chính mình không khống chế được lửa giận đang rực rộ kia sẽ cùng cô âm ỉ, nên bảo trì khoảng cách với cô để an toàn mà thôi.

Kết quả sao biết cô đột nhiên thay đổi, cứng rắn muốn cùng anh cãi nhau?

Lại nói tiếp anh thực sự vô tội, hoàn toàn không làm cái gì.

“Em muốn giải thích một chút hay không, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Anh hít sâu một hơi, đánh vỡ trầm tĩnh, trầm giọng hỏi.

Trử Tự Tự trầm mặc một hồi lâu, thế này mới cúi đầu, ách thanh mở miệng nói: “Nếu anh muốn ly hôn, em sẽ thành toàn cho anh.” Đây là lựa chọn tốt nhất cô nghĩ được trong lúc ngồi trên xe taxi và lúc đợi anh đến.

Tuy rằng cô thật sự, thật sự rất thương anh, nhưng trong tình yêu có hai trái tim, thiếu một sẽ không là tình yêu. Mà hôn nhân, nếu biến thành công cụ để cột một người không hề yêu mình vào bên mình, kia cũng không gọi là hôn nhân, cô không cần hôn nhân như vậy.

“Trử Tự Tự!” Kinh Diệc Trạch không chế không được tức giận quát, đối với lời nói của cô quả thực khó có thể tin, “Em đang nói cái chuyện ma quỷ gì? Ai muốn ly hôn? Em nói rõ ràng cho anh!” Anh xanh mặt trừng cô.

“Anh... không phải muốn ly hôn sao?”

“Ai nói với em? Em nói rõ ràng cho anh, anh muốn giết tên kia!” Anh tức giận rít gào.

“Anh.....không phải còn yêu Sở tiểu thư sao?”

“Anh còn yêu cô ta cái quỷ!” Anh giận giữ hét lên, tức đến muốn học máu, “Cái loại chỉ biết tư lợi như cô ta, người đàn bà vàng đồ nhọ lòng son, anh là kẻ ngu ngốc, ngốc tử dần dần mới có thể gặp quỷ còn yêu cô ta! Bây giờ không chỉ nhìn thấy cô ta, ngay cả nghĩ đến cô ta đều đã muốn nôn...”

“Nhưng là các người hôm nay còn ở cùng với nhau.” Cô bật thốt lên.

Kinh Diệc Trạch ngây người một chút, vẻ mặt giận không thể át chậm rãi có chút bình tĩnh cùng suy nghĩ sâu xa. Anh nhìn cô không chớp mắt trong chốc lát, sau đó nhẹ giọng mở miệng nói: “Cho nên, em cho rằng anh còn yêu cô ta, cho rằng anh gọi điện cho em muốn nói là chuyện ly hôn, sau đó em cứ như vậy một mình khóc chạy về nhà mẹ đẻ, làm cho ba mẹ cho rằng anh phạm phải tội ác tày trời, mới có thể làm cho em khóc, một phen nước mắt nước mũi, có phải hay không?”

Anh ngữ khí nguy hiểm, biểu tình cũng nguy hiểm. Kia nhìn như dịu dàng nhưng ánh mắt càng nguy hiểm, làm cho tế bào toàn thân Trử Tự Tự đều lâm vào trạng thái cảnh giác.

“Ông xã.....” Cô khiếp sợ kêu lên.

“Cùng cô ta đi cùng một chỗ là vì công việc.” Anh bình tĩnh nhìn cô nói. “Lúc trước ở công ty, danh nghĩa là cô ta, đại bộ phận là do anh thiết kế, xảy ra chút vấn đề cần giải quyết, mà cô ta không có khả năng giải quyết, cho nên tìm anh nguyên thiết kế giả hỗ trợ. Đương nhiên, anh có thể bỏ mặc, bởi vì nhà thiết kế cũng không phải tên của anh, nhưng đó không phải tác phong của anh, nên phụ trách sẽ phụ trách, đây là nguyên tắc của anh.”

“Ngoại trừ lần đó, anh cũng cùng cô ta giải thích rõ ràng chuyện anh đã kết hôn, muốn cô ta cách xa anh một chút, nếu không lần này anh sẽ khoanh tay đứng nhìn, bỏ mặc, làm cho cô ta, nhà thiết kế có danh không có thực lực về sau thất bại thảm hại.”

Thấy biểu hiện giật mình của cô, anh tiếp tục nói: “Đúng vậy, anh uy hiếp cô ta, uy hiếp một người đàn bà, anh biết thật vô sỉ, nhưng anh chỉ cần làm cho cô ta không có cơ hội gây sóng gió, hại bà xã anh trong lòng không thoải mái, hại bà xã anh vì có chuyện mà rầu rĩ cả ngày không vui, thương tâm khổ sở, anh chấp nhận làm người vô sỉ.”

“Chỉ cần không có phiền toái này, anh có thể chuyên tâm giải quyết hiểu lầm của chúng ta. Anh là nghĩ như vậy, cho nên mới gọi điện thoại cho em, báo trước với em anh muốn nói chuyện với em, miễn cho em lại không ngừng trốn tránh anh, lập tức nói muốn tắm rửa, lập tức nói mệt chết muốn đi ngủ, lập tức lại giả bộ ngủ không để ý đến anh, làm cho anh không tìm thấy cơ hội có thể hảo hảo nói chuyện với em.”

“Kết quả đâu? Em mở miệng nói với anh câu đầu tiên cũng là— Muốn ly hôn có thể thành toàn cho anh?” Anh mặt không chút thay đổi nhìn cô, rốt cuộc nhìn không được khẩu khí kia, thốt ra: “Tốt, nếu em muốn ly hôn, anh.....”

“Không cần!” Trử Tự Tự đột nhiên kêu to ra tiếng, “Em không cần ly hôn, không cần, không cần, không cần!” nói xong, cô nhảy dựng lên khỏi sôpha, nhanh chóng chạy đến nhào vào trong lòng anh, hai tay gắt gao ôm lấy anh, tựa như sợ anh đột nhiên biến mất. “Em không cần ly hôn, em không cần, em không cần,

em không cần.” Sau khi đem mặt chôn ở trong lòng anh, cô còn không ngừng lặp lại, giọng nói khàn khàn, thân mình rung động.

“Em không cần ly hôn, em không cần, em không cần, emỒ....Không cần....” Đã bắt đầu có khuynh hướng khóc không thành tiếng.

Kinh Diệc Trạch không tự chủ được thở dài, biểu tình lạnh lùng trên mặt dịu đi, thân thể cứng ngắc cũng chậm rãi thả lỏng, sau đó đưa tay ôm lấy cô.

“Không cần lại miên man suy nghĩ, tự dọa chính mình có được không?” Anh bắt đầu nói với cô, thật sự không có cách đối với cô. “ Anh đã từng nói với em, mặc kệ em muốn cái gì hoặc muốn biết cái gì, chỉ cần trực tiếp mở miệng nói với anh, hoặc trực tiếp hỏi anh là được, anh sẽ không lừa gạt em. Với anh mà nói, làm được liền làm, không làm được liền không làm; Yêu liền yêu, không thương sẽ không yêu, anh chính là như vậy, cho nên mới không hiểu lãng mạn.” Dừng một chút, anh còn nói: “Anh nghĩ em đã sớm biết điểm này rồi mới kết hôn với anh, không phải sao?”

“Thực xin lỗi, em yêu anh, em thật sự, thật sự rất yêu anh....” Ngoại trừ gắt gao ôm lấy anh, nói với anh “Thực xin lỗi” cùng với “ Em yêu anh.” Trừ Tự Tự thật sự không biết chính mình còn có thể nói hoặc làm cái gì.

Là cô sai, cô hẳn phải tin tưởng anh không nên miên man suy nghĩ, thậm chí không hỏi anh một tiếng liền tự mình kết luận, làm ra những chuyện này, cô thật sự rất không nên, thật sự ngay cả chính cô đều cảm thấy, nếu thật bởi vậy cùng anh ly hôn cũng là cô bị trừng phạt đúng tội.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” cô chỉ có thể không ngừng nói.

“Không cần nói thực xin lỗi, nói cho anh biết em muốn hưởng tuần trăng mật như thế nào?”

“Tuần trăng mật?” Thành linh một câu, làm cô ngạc nhiên nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Đôi mắt cô vì khóc mà sưng đỏ, mũi cũng hồng, trên mặt còn vương nước mắt, biểu tình có chút ngốc, thoát nhìn.... Nói thực ra không quá duy mỹ , nhưng Kinh Diệc Trạch phát hiện, trong lòng của mình đang vì cô mà ấm áp, nghĩ muốn đem toàn thể giới để đổi lấy một cái mỉm cười hạnh phúc của cô.

“Chúng ta còn chưa đi hưởng tuần trăng mật, không nhớ sao?” Anh dịu dàng nói, đưa tay nhẹ nhàng giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, còn giúp cô để ý những sợi tóc đang chạy loạn.

Trừ Tự Tự nhìn chằm chằm anh, đầu óc vẫn có chút chuyển biến quá đến....Hưởng tuần trăng mật?

“Lúc trước công việc đã được sắp xếp từ trước khi kết hôn, cho nên không có cách nào thay đổi, nhưng sau đó anh hoàn toàn sắp xếp được, cho nên từ sau tháng một đến ngày hai mươi, chúng ta có hai mươi ngày nghỉ, muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?” anh mỉm cười hỏi cô.

“Ông chủ.....”

“Nên đổi giọng gọi ‘ông xã’ ” anh đứng đắn sửa lại, “ Lúc trước bởi vì em không dám về nhà đối mặt cha mẹ, cho nên chúng ta mới không thể tổ chức hôn lễ, không mời khách khứa, không có cách nào quang minh chính đại công khai chuyện chúng ta đã là vợ chồng. Nhưng là bây giờ em đã trở lại, anh cũng đáp ứng ba mẹ , chờ em trở về rồi, sẽ tổ chức hôn lễ, đưa con gái bọn họ đường đường hoàng hoàng gả xuất môn.” Thấy cô không có phản ứng gì anh hỏi lại: “ em nói thế nào?”

“Nói cái gì?” cô mờ mịt hỏi anh, trong lòng tràn đầy cảm động không rảnh suy nghĩ vấn đề của anh.

Anh thật sự gạt cô làm rất nhiều chuyện không phải sao? Có lẽ anh giống như lời anh nói không hiểu lãng mạn, nhưng anh so với bất luận ai đều dụng tâm săn sóc hơn, hơn nữa anh vui lòng trả giá chân thành.

Ba mẹ có phải bởi vì thấy được sự chân thành của anh, cho nên mới biết anh một thời gian ngắn như vậy. đã yên tâm đem con gái phó thác cho anh?

Hôm đó bỏ nhà đi, có thể gặp anh, cô thật sự là tam sinh hữu hạnh.... Không có lẽ nên sửa là tam bối tử phúc mới đúng.

“Nói em nguyện ý gả cho anh.”

Lời nói của anh kéo suy nghĩ của cô trở lại, làm cho cô càng thêm mờ mịt khó hiểu, theo phản xạ nói: “Nhưng em đã gả cho anh rồi nha.”

“Nói lại lần nữa xem, bởi vì anh muốn nghe.” Anh cúi đầu khẽ hôn cô một chút, dịu dàng bá đạo nói.

Trử Tự Tự đột nhiên có cảm giác “ông xã quen thuộc của cô đã trở lại”.

Cô tươi cười rạng rỡ với anh, thâm tình chân thành nói với anh: “Em nguyện ý.” Kinh Diệc Trạch nhìn không được hít sâu một hơi.

“Anh yêu em.” Anh kìm không được nói với cô, sau đó cúi đầu hôn cô, nhiệt tình mà xâm nhập, hoàn toàn là muốn ngừng mà không được.

Trốn ở cầu thang Trử gia nhìn lão thấy một màn này, nhìn không được đỏ mặt, sau đó người kéo quần áo ta, ta huých người, lặng lẽ bước trở về lầu hai.

Trở lại trong phòng, hai người liếc nhìn nhau một cái, đều có chút xấu hổ.

Nhưng—

“Bạn già, nhà chúng ta lại sắp có việc vui sao?” mẹ Trử cảm động nói.

“Như vậy bà vừa lòng không?” Ba Trử hỏi.

“Thực vừa lòng.” Mẹ Trử nhanh chóng nhếch miệng gật đầu nói.

Phiền não của bà rốt cuộc cũng được hóa giải.

Tương lai, bà biết vẫn sẽ có những phiền não khác xuất hiện, nhưng có nhiều phiền não mấy, cũng không thể so sánh với chuyện phiền não những đứa con gái của bà không được hạnh phúc, cho nên, bây giờ bà thật sự thực vừa lòng, vừa lòng vô cùng.

Đêm nay, bà rốt cuộc yên tâm ngủ ngon.

Thật tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-ket-hon-tu-tu>